

Yêu - Dạ Mạn

Contents

Yêu - Dạ Mạn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	28
10. Chương 10	30
11. Chương 11	34
12. Chương 12	38
13. Chương 13	44
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	57
17. Chương 17	61
18. Chương 18	66
19. Chương 19	71
20. Chương 20	74
21. Chương 21	79
22. Chương 22	83
23. Chương 23	89
24. Chương 24	94
25. Chương 25	98
26. Chương 26	103
27. Chương 27	111
28. Chương 28	116
29. Chương 29	122
30. Chương 30	126
31. Chương 31	131
32. Chương 32	135
33. Chương 33	139
34. Chương 34	143
35. Chương 35	147
36. Chương 36	151
37. Chương 37	156
38. Chương 38	160
39. Chương 39	164
40. Chương 40	169

Yêu - Dạ Mạn

Giới thiệu

Edit + beta: Tiểu Mập Mập Vào một ngày cô bị đi học thay cho em họ của mình thì cô lại phát hiện ra được người bạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-da-man>

1. Chương 1

Cố Thanh Đồng lên lớp sớm hai mươi phút, lúc này cả phòng học cộng thêm cô mới là ba người. Cô chọn vị trí ở cuối lớp, ngồi xuống, lấy quyển Văn học lịch sử châu Âu ra.

Thời gian dần trôi qua, các sinh viên lục tục vào phòng. Vào phòng có rất nhiều thể loại, có người cầm bữa sáng trên tay, có người gọi điện thoại, ngáp, vân vân.

“Các cậu mau lên, mình chiếm được ba chỗ.” Một quyển sách đặt bộp xuống bàn, cách xa hai chiếc bút.

“Ghế sau cũng bị người ta giành hết rồi, a a a hơn nữa mình giữ chỗ bàn đầu cho các cậu.”

Đây là tiết toán, xem ra dù là sinh viên học chuyên ngành này cũng không có vẻ gì là thích tiết này lắm. Cố Thanh Đồng hé miệng cười, hơi cúi đầu liếc quyển sách trên tay.

Trong phòng không yên tĩnh nhưng cũng chẳng ồn lắm, chỉ có những tiếng xì xào nhỏ. Bất thành linh tiếng ồn ào biến mất, thay vào đó là yên lặng như tờ.

Cố Thanh Đồng vẫn cúi đầu không để ý, xem ra thầy giáo tới, phải vào học rồi.

Phía trước bỗng truyền đến mấy tiếng bàn tán xôn xao.

“Đổi thầy giáo à?”

“Đây là ai?”

“Ôi trời ơi. Đừng nói với mình đây là ông thầy Từ hóa trang nhé.”

“Hiệu quả tốt ghê.”

Phòng học vừa yên tĩnh lại nhốn nháo cả lên, chỉ có điều bên trong bao gồm rất nhiều tâm tình, chính là kích động đã bị kiềm chế.

Cố Thanh Đồng ngẩng đầu, ánh mắt dõi về đằng trước.

Trên bục giảng là một bóng dáng khôi ngô sạch sẽ. Trong đôi mắt trong suốt của Cố Thanh Đồng phản chiếu bóng dáng kia, áo sơ mi trắng muốt phối với chiếc quần ka – ki.

Chữ viết bằng phấn trắng trên chiếc bảng đen còn lưu lại từ tiết trước đã được anh lau sạch.

Anh xoay người, bên tai cô liền vang lên tiếng hít không khí. Cô không có cỗ máy thời gian của Doraemon, nhưng người trước mắt...

Cố Thanh Đồng giật mình.

“Chào các bạn. Vì giáo sư Từ ra Bắc tham gia nghiên cứu học thuật, nên môn toán cao cấp kì này sẽ do tôi phụ trách. Tôi tự giới thiệu, tôi tên Lâm Mặc Tuấn, hai chữ mộc.” Anh cầm phấn nhanh chóng viết tên của mình lên bảng đen, nét chữ cứng cáp linh hoạt.

Khóe miệng anh duy trì độ cong vừa phải: “Chúng ta học tiết đầu tiên, tiết thứ hai tôi sẽ chữa ra mười phút đồng hồ.”

Không cần nói cũng biết. Hơn chín mươi người không ai dị nghị gì, mà còn vô cùng phối hợp.

Thông qua chiếc mic, giọng nói thanh nhã của anh truyền tới mỗi một góc nhỏ trong phòng học.

“Về đường cong tích phân hình cung, theo giả thiết của khái niệm thì phía bên trong có một đoạn đường cong hình cung có khối lượng, một phần cong ở phía trên dày hơn một ít, thường ở bên trên, cách xa điểm cong cuối cùng của hình cung, ta tính toán khối lượng của hình cung ngay tại điểm này...”

Cố Thanh Đồng hé mắt nhìn đồ thị trên bảng, còn có những con số làm người khác đau đầu kia nữa. Cô trợn mắt lên nhìn, khóe môi bất đắc dĩ giật giật.

Cô ngẩn ngơ nhìn mấy chục cặp mắt của mọi người đang tập trung trên bục giảng. Quả nhiên, sự thật lại chứng minh thêm một lần nữa, hình tượng của giáo viên quả thực rất quan trọng đối với vấn đề học tập của sinh viên, nhất là đối với những con người chỉ thích cái mẽ bên ngoài như này.

Hiệu quả của tiết học này không phải tốt bình thường.

Lúc nghỉ giữa giờ, Cố Thanh Đồng đi toilet. Trải qua năm dài tháng rộng, toilet chính là nơi tập trung bất quá.

“Nếu thầy Lâm lên lớp từ kì trước, nhất định mình sẽ không bùng hết các tiết toán cao cấp.”

“Đúng đúng, nội dung thầy dạy sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, toán cao cấp không khó lắm, thì ra mình có thể nghe hiểu.”

“Khoa mình có giáo viên mới từ bao giờ thế.”

“Này, các cậu mau lên, đổi giáo viên rồi. Lại còn không điểm danh nữa chứ, cậu mau tới đi, đến ngắm trai đẹp.”

Lúc Cố Thanh Đồng trở lại phòng học, ánh mắt cô vô tình rơi vào bục giảng, Lâm Mặc Tuân đang nói chuyện với một nam sinh, anh hơi nghiêng người.

Vào tiết, rõ ràng số người trong phòng học đông hơn tiết trước rất nhiều. Cô nhìn xung quanh một vòng, đột nhiên phát hiện bàn đầu đã ngồi đầy người, đều là nữ sinh. Thật ra cô tính toán chỉ lên một tiết rồi rời đi.

Chỉ có điều thầy giáo này dạy toán không tệ.

Đến lúc tiết thứ hai chỉ còn mười phút tan lớp thì Lâm Mặc Tuân đã giảng xong nội dung bài học: “Bài học tiết này kết thúc, mọi người còn chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi.”

“Thưa thầy, hỏi vấn đề gì cũng được phải không?”

Lâm Mặc Tuân gật đầu một cái: “Có thể, nhưng tôi có quyền giữ vững im lặng.” Trên khuôn mặt anh là sự vui vẻ nhàn nhạt.

Mọi người cười ồ lên, tự nhiên không bỏ qua cơ hội này.

“Thầy Lâm, năm nay thầy bao nhiêu tuổi rồi.”

Ánh mắt Cố Thanh Đồng hơi đổi. Hai mươi năm tuổi.

“Tháng tám vừa rồi, tôi vừa tròn sinh nhật hai mươi tuổi.”

“Wow, trẻ quá.”

“Thầy Lâm, bọn em rất tò mò, thầy tốt nghiệp trường nào vậy?” Tiếp một nữ sinh nữa đặt câu hỏi.

“Harvard.”

Lại một tràng tiếng than.

“Thầy Lâm...” Con mọt sách của lớp lên tiếng, một bạn nữ ngồi sau cậu ta kéo vạt áo tỏ ý rất không muốn cậu ta hỏi vấn đề này: “Em có một thắc mắc, toán cao cấp là môn học khô khan như ngói, thầy có bí quyết gì không?”

Hơn nửa học sinh trong lớp xì mặt xuống, vấn đề này không thích hợp để hỏi trong trường hợp này tí nào cả, phí của!

Lâm Mặc Tuấn nhìn cậu ta, hơi trầm ngâm nói: “Môn toán cao cấp không giống Trung văn và ngoại ngữ, thực ra thì thiên phú rất quan trọng, nhưng quan trọng nhất là chịu được cô quạnh.”

“Được rồi, sắp hết tiết rồi, bây giờ tôi có chuyện cần làm.” Bỗng anh cười một tiếng, lấy danh sách lớp ra: “Điểm danh.”

“Mẹ ơi, sao lại thế chứ.”

“Thầy, thầy âm hiểm thật đấy.”

“Hôm nay điểm danh lớp Một, Trần Thành.”

“Có.”

“Trần Dương.”

...

Cố Thanh Đồng đếm thầm, lớp này có chín người họ Trần, hai người họ Trình. Tiếng phổ thông của thầy giáo mới rất chuẩn, từ đầu đến cuối phân chia giọng mũi rất rõ ràng.

“Tiểu Vũ Đồng.”

“Có.” Cố Thanh Đồng khó thở, gơ tay. Cô bắt gặp ánh nhìn quan sát từ đằng trước, ánh mắt đờ ra trong chốc lát.

Hết tiết, Cố Thanh Đồng vội vã thu dọn sách vở, cô còn phải lên lớp. Cô em họ gọi điện đến: “Chị, hôm nay thầy có điểm danh không?”

“Chị về sớm, không biết hết tiết có điểm danh hay không.” Cô thờ ơ trả lời, lúc ra khỏi lớp, ánh mắt lướt qua bụi giảng.

“Chị!” Tiểu Vũ Đồng quát lên: “Sao chị lại thế hả?”

Cô Thanh Đồng biết cô em họ sắp nổi bão, liền gơ điện thoại ra xa: “Tiểu Vũ, nếu em dám bùng tiết nữa, chị sẽ nói chú biết chuyện em viết tiểu thuyết.”

Tiểu Vũ Đồng lập tức hạ giọng: “Chị, chị gái ruột thân mến, em xin chị đấy. Em đảm bảo đây là lần đầu em bùng tiết, thật đấy! Chị cứ yên tâm, môn toán kì này em sẽ không cúp.” Cô nhanh chóng về kí túc xá, tay vẫn gơ cạnh đầu.

Cố Thanh Đồng nghe giọng nói hấp tấp của cô em họ, chậm rãi bước đến chỗ gửi xe, cố nén cười. Ừm, có vẻ tâm tình không tồi, lần này bỏ qua cho nó thôi: “Chị phải lên lớp, cúp máy nhé.”

Tiết trời tháng mười, lúc ngang qua tàng cây hoa quế vẫn có thể nghe thấy hương thơm thoang thoảng. Trong sân trường học sinh qua lại như thoi đưa, Cố Thanh Đồng nhìn đám đông đang di chuyển phía trước, chợt trước mắt hiện lên bóng lưng ầm ập kia.

Hôm nay là ngày bao nhiêu nhỉ? Thế giới rộng lớn là vậy, sau bao năm lại gặp lại anh ngay chỗ này.

Lâm Mặc Tuấn, bạn học năm lớp mười của cô.

2. Chương 2

Cố Thanh Đồng lên khoa, bận rộn một lúc mới xong công việc. Cô ghi chú hoạt động cuối tuần vào một cuốn sổ.

Chiều thứ tư tuần sau khoa Trung văn tổ chức buổi giáo dục chủ nghĩa yêu nước, cô là người phụ trách.

Lớp trưởng lớp 1301 đã thông báo lên khoa, tháng mười một tổ chức dã ngoại mùa thu, vẫn là cô phụ trách. Cố Thanh Đồng vẫn chưa quyết định luận văn. Cô thở hắt ra một cái, lúc xuống tầng thì đi ngang qua tầng hai, đây là nơi làm việc của khoa toán.

Gần quan được ban lộc.

Trong đầu cô bất chợt hiện lên những con chữ này. Cô vội vàng lắc đầu, nhiễm độc nghiêm trọng quá rồi. Hai cô nàng ở kí túc suốt ngày nhắc đi nhắc lại câu này, nhưng kỳ lạ thay, đến giờ ba người họ vẫn còn độc thân vui vẻ.

Buổi tối về kí túc, Triệu Hiểu Như và Trần Lộ đều ở phòng.

Triệu Hiểu Như đang đeo tai nghe, kiên trì cày phim. Trần Lộ thì lên mạng tìm tài liệu, chuẩn bị cho luận văn tốt nghiệp.

Từ sau nghỉ lễ quốc khánh, đây là lần đầu Cố Thanh Đồng về kí túc. Hai người thấy cô thì dừng lại công việc.

Trần Lộ nói: “Mình quyết định không học tiến sĩ nữa.”

Cố Thanh Đồng gật đầu: “Đúng thật là không chấp nhận được loại người thứ ba.”

“Thế mà cậu còn muốn tiếp tục.”

“Mình không vào địa ngục thì ai vào.” Cố Thanh Đồng nghiêm túc đáp trả.

Trần Lộ cười khúc khích: “À đúng rồi, vừa nãy em gái cậu tới tìm cậu đấy, bảo là gọi điện thoại mà cậu không bắt máy.”

Cố Thanh Đồng lúi di động ra, quả nhiên có hai cuộc gọi nhờ của cô em họ.

Cô ra ban công gọi điện. Giọng Tiểu Vũ Đồng từ bên kia điện thoại truyền tới: “Chị, sao chị không nói em biết lớp em đổi giáo viên.”

“Chẳng phải em biết rồi đấy thôi.”

“Không giống nhau.” Tiểu Vũ Đồng túm tóc: “Đáng lẽ chị nên nói sớm cho em biết chứ. Đúng là trời xanh rủ lòng thương, ban cho chúng ta một vưu vật.”

Vưu vật. Lâm Mặc Tuấn là vưu vật, Cố Thanh Đồng mừng tượng, không khỏi ho khan một tiếng khô khốc.

“Ngọc thụ lâm phong, ôn tồn lễ độ...”

“Từ lúc nào mà em có tài văn vẻ thế. Chị nhớ trước kia ngữ văn của em đều là...”

“Stop. Đây là chuyện hôm qua, bây giờ mỗi ngày em đều hun đúc tình cảm sâu đậm, đọc vạn quyển sách, vốn quyết tâm chuyển khoa nhưng giờ em chợt phát hiện khoa toán tốt vô cùng tốt.”

“Nam sắc mê hoặc.” Cố Thanh Đồng đánh trúng trọng tâm.

Tiểu Vũ Đồng cười hình hích, Cố Thanh Đồng cảm thấy điệu cười của cô em này rất thô bỉ.

“Mà chị sắp tốt nghiệp nghiên cứu sinh rồi còn gì, bao giờ thì đào ra cho em một người anh rể đây? Em điều tra thực tế giúp chị.”

Cố Thanh Đồng ngẩng mặt nhìn trời.

Gần đây diễn đàn của đại học C đang nổi lên mấy chuyện rất là “bullshit”. Vì một người nào đó mà người nổi tiếng nhất của khoa Toán không còn là Mặc Chúc Liễu nữa, nghe nói gần đây giờ học của Lâm Mặc Tuấn rất đông sinh viên, hầu như kín chỗ.

Buổi sáng nhàn nhã, Cố Thanh Đồng cầm sổ ghi chép đến thư viện, lên mạng, vào diễn đàn. Các topic kéo dài đến tận trang thứ tư, cô đọc từ đầu đến cuối một lần. Với tốc độ này thì phải đọc gần mười phút, đành kiên nhẫn và kiên nhẫn. Quả nhiên mạng miễn phí thì dùng chẳng ra gì.

Không thể không bội phục sức mạnh của quần chúng, đến ảnh thời học sinh của Lâm Mặc Tuân cũng có thể ló ra ánh sáng.

Cố Thanh Đồng hơn hở phóng to ảnh để xem, thầm khen may mà lớn lên không xấu trai. Ai bảo lúc bé thì xinh xắn đáng yêu, lớn lên thì biến dạng chứ.

Ngón tay cô không chịu sự điều khiển, lưu ảnh lại.

“Lâm Mặc Tuân, hai mươi sáu tuổi, cao 1m84, nhóm máu B, giáo viên Toán học, tốt nghiệp tại Havard.”

“Anh ấy là huyền thoại của trường trung học Định Lăng bọn tôi, lúc chúng tôi đi học, thỉnh thoảng thầy cô sẽ nhắc đến anh ấy, cuộc thi toán học cá nhân SAT II* đạt điểm tối đa. Không phải hạng thường đâu.”

*SAT II (Subject test): Là một trong những kỳ thi chuẩn hóa (nghĩa là mỗi đợt thi đều có dạng thức đề thi giống nhau) cho việc đăng ký vào một số đại học tại Hoa Kỳ, bao gồm 3 phần là Toán, đọc hiểu và viết. SAT II gồm tất cả 18 môn học khác nhau, mỗi kỳ thi sinh có thể đăng ký tham gia tối đa 3 môn (Tổng hợp từ [s://vi.wikipedia.org/wiki/SAT](http://vi.wikipedia.org/wiki/SAT) và hocmai.com/tai-nguyen/3083/sat-cu-n-cau.html)

“Hôm kỉ niệm ngày thành lập trường trung học Định Lăng, anh ấy lên sân khấu đánh đàn.”

“Giới này nhiều “trâu bò” lắm, một Lâm Mặc Tuân, lại thêm Tần Tử Chấn.”

“Lâu trên biết rành nhỉ. Vậy cậu có biết gì nữa không, tỷ như hiện giờ tôi rất muốn biết thầy Lâm còn độc thân hay không?”

...

Cố Thanh Đồng dựa lưng vào thành ghế, ngoài khung cửa sổ thủy tinh là bầu trời trong vắt một màu. Hiếm khi cô nhớ về quãng thời gian trung học.

Trong lúc ngẩn người bỗng cô liếc mắt về phía trước, cô cuống quýt xoay đầu qua chỗ khác. Hai bóng dáng ở phía trước đi qua cô.

Úi, là anh ấy.

Ra khỏi thư viện, bỗng Lâm Mặc Tuân dừng bước chân, hơi nghiêng đầu nhìn về góc phía Đông.

“Sao thế?” Trương Sở hỏi.

Ánh mặt trời rơi vào gương mặt Lâm Mặc Tuân, che đi hơn nửa gương mặt của anh. Trương Sở chỉ thấy Lâm Mặc Tuân mỉm cười, sau đó anh khẽ khàng cất tiếng: “Thư viện đại học C có không khí thật đấy.”

Trương Sở sững sốt, bắt gặp hai bên hành lang có rất nhiều đôi tình nhân, anh cười cười: “Ừ, thư viện mới xây được sáu năm, mở rộng theo hướng nhân văn, không ít tình nhân là sinh viên thích tới đây.”

Lâm Mặc Tuân lại cong khóe môi: “Ừ, rất thích hợp.”

“Có cơ hội thì anh dẫn người kia của mình tới đây đi, ôn lại tuổi thanh xuân.”

Ánh mắt Lâm Mặc Tuân dần thu lại, chậm rãi mở miệng: “Nếu có cơ hội, tôi sẽ.”

Ánh mắt Cố Thanh Đồng đuổi theo bóng dáng của anh, nhìn anh dần biến mất trong tầm mắt của mình. Trường học nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Sau một tháng bọn họ chưa từng gặp nhau.

Thấm thoát đến tháng mười một, tiết trời dần trở lạnh.

Cố Thanh Đồng nhận được tấm thiệp cưới của một bạn học thời trung học. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô lục tục tham gia hơn mười hôn lễ. Lúc đầu thì không sao, bây giờ cứ đi một đám không ít thì nhiều đều sẽ mất tự nhiên.

Tầm xế chiều cô đi gặp thầy hướng dẫn để nộp bài luận văn đã sửa xong.

Thầy Trần nhanh chóng đọc qua, ôn hòa nói: “Không tệ. Đã nói chuyện học tiến sĩ với cha em chưa?”

Cố Thanh Đồng lắc đầu, có vẻ trong nhà không tán thành lắm.

Thầy Trần trêu: “Tôi hiểu, em cứ suy nghĩ cho kĩ đi. Khai thông cho người trong nhà, nếu không đến lúc cha em tới tìm tôi tính sổ, tôi không nói lại ông ấy được đâu.”

Cố Thanh Đồng vui vẻ, cô có thể tưởng tượng ra biểu cảm của ông cha nhà mình.

Buổi tối trở về kí túc, Trần Lộ đang đánh răng, từ lúc Cố Thanh Đồng về, cô đánh khoảng tám phút mà không xong.

Cố Thanh Đồng hỏi: “Răng cậu ấy làm sao à?”

Triệu Hiểu Như lắc đầu: “Vừa về thì thấy cậu ấy đang đánh răng rồi. Trắng thế cơ mà.”

Hai người nhìn nhau.

Cố Thanh Đồng hỏi: “Hai cậu ăn tối rồi à?”

Triệu Hiểu Như đáp: “Mình ăn ở ngoài, cậu ấy...”

Hai người chợt hiểu ra, cười xấu xa.

Cố Thanh Đồng: “Lại đi tiếp thêm lòng trắng trứng rồi.”

Triệu Hiểu Như đế vào: “Bây giờ ấy à, canteen phát triển theo xu hướng một màu xanh biếc không ô nhiễm.”

Trần Lộ cắn bàn chải lao ra, mồm miệng toàn kem đánh răng: “Biết đâu lần sau đến lượt mấy cậu.”

Cố Thanh Đồng và Triệu Hiểu Như cùng nén cười.

Trần Lộ hậm hực vào đánh răng tiếp.

Đúng là tạo nghiệt.

Chỉ có điều hai người rất tò mò không biết rốt cuộc là chuyện gì. Vì chuyện này mà ở kí túc vui vẻ một ngày, đột nhiên Cố Thanh Đồng ngộ ra thâm ý thế nào là vui quá hóa buồn.

Buổi trưa cô nhận được tin nhắn của Hứa Diệu Thanh, người bạn cùng bàn thời trung học thế này: “Nghe bảo hình như Trần Nhượng mời tất cả bạn học đến. Minh không về được, cậu gửi quà giúp mình nhé.”

Cố Thanh Đồng sững sốt, nhiều bạn học vậy ư. Cô không ngờ hôn lễ lần này lại biến thành họp lớp.

Hai người hàn huyên mấy câu tầm phào, cuối cùng Cố Thanh Đồng biết được thì ra đây là cuộc hôn nhân thương mại, nhà gái là thế gia vọng tộc tại thành phố lân cận, vậy nên hôn lễ lần này làm to là lẽ tự nhiên.

Buổi tối đi ngủ Cố Thanh Đồng lăn qua lộn lại trên chiếc giường đơn làm ván giường vang lên những tiếng cọt kẹt, sáng hôm sau bị Triệu Hiểu Như phàn nàn.

Cố Thanh Đồng chỉ vào vành mắt thâm xỉ của mình, bắt đắ dĩ nhún vai: “Xem hộ mình xem bộ quần áo kia có đi ăn cưới được không?”

“Bộ này hả, một màu trắng thanh thuần.”

“Hôm đó nhiệt độ giảm, trời hơi lạnh thì phải.”

“Bộ này có vẻ già dặn.”

“Hơi già.”

Cố Thanh Đồng trợn mắt, sực nhớ ra bộ quần áo lần trước cô út mua cho vẫn chưa mặc lần nào, nhưng cô vất nó ở nhà mất rồi.

Ba người đến canteen ăn cơm, trên đường vừa đi vừa tán dóc.

“Trước đây cậu đi ăn cưới có lắm chuyện như lần này đâu nhỉ? Nói mau, lần này ăn cưới ai?”

Cố Thanh Đồng lục lại quần áo: “Bạn học lớp mười.”

“Có gian tình.” Hai người kia đồng thanh.

“Rồi rồi, năm đó mình yêu cậu ta chết đi sống lại, nhưng trong mắt người ta chưa từng có mình, còn bắt nạt mình suốt ngày nữa kia.”

“Hôn lễ lần này chính là cơ hội báo thù của cậu. Lúc cô dâu chú rể trao nhẫn, cậu dắt một con ngựa tới diễn màn cướp dâu.” Hai người kia tự biên, tự diễn, tự vui.

Cố Thanh Đồng nghe hai người ba hoa, cuối cùng cất giọng đầy chân thành: “Thật ra thì các cậu tốt nghiệp khoa điện ảnh chính quy mới đúng.”

Bỗng có người lướt qua bên cạnh, Cố Thanh Đồng hơi liếc qua, khoe miệng liền cong lên. Triệu Hiểu Như và Trần Lộ cùng dừng bước chân.

“Ai thế?”

“Đẹp trai quá.”

“Nhìn có mỗi bóng lưng mà cậu cũng biết người ta có đẹp trai hay không à? Mắt tinh phết nhỉ.”

“Mình làm cuộc khảo sát tổng hợp rồi, khí chất kia, dáng người kia, không sai được. Không tin thì cậu xem đi, đẹp trai...”

Mấy nam sinh phía trước đồng loạt quay đầu lại.

Cố Thanh Đồng và Triệu Hiểu Như cùng ngẩng đầu nhìn trời, Trần Lộ bĩu môi: “Đám nam sinh này đúng là tự luyện.”

Khoe miệng Cố Thanh Đồng co giật, vẻ mặt nghiêm túc: “Hai cậu nói xem có phải vừa nãy người vẫn đi theo mình là...đám nam sinh đó không?”

Trần Lộ cảm thán: “Bạn học, chữ “đám” của cậu nói ra miễn cưỡng quá.”

Triệu Hiểu Như cười khùng khục: “Thanh Đồng, không ngờ cậu ngày càng biết nói đùa.”

3. Chương 3

Chủ nhật, mừng mười tháng mười một. Nhiệt độ trong ngày cao nhất là mười sáu độ, thấp nhất là bốn độ. Thực ra thì hôm nay chẳng phải ngày gì đặc biệt, nhưng lại làm cho bạn nhớ đến chủ yếu là bởi chuẩn bị đón ngày mười một tháng mười một, lễ độc thân.

Ba giờ, Cố Thanh Đồng ra khỏi cửa, hai ngày trước cô và bạn học thời cấp ba tên Hác Suất đã nói chuyện với nhau, hôm này sẽ đi nhờ xe Hác Suất đến dự đám cưới. Hôn lễ được cử hành tại một khách sạn năm sao ở phía Nam thành phố, lộ trình mất hai giờ đi xe.

Hác Suất diện một bộ tây trang màu đen, Cố Thanh Đồng cúi đầu nhìn lại bộ áo liền váy màu đen của mình, quả nhiên thế giới này có rất nhiều trùng hợp ngẫu nhiên.

Khoe môi Hác Suất cong cong, anh cười bảo: “Đây gọi là tâm ý tương thông.” Anh soi gương trong xe chỉnh lại quần áo, còn nháy mắt với mình ở trong gương một cái: “Đẹp trai quá đi mất!”

“Màu đen là màu phổ thông thôi.” Cố Thanh Đồng bình tĩnh đáp. “Tâm lý học nói rằng, người thích màu đen, từ tính cách đến đại thể có thể chia thành hai loại đó là ‘giới vận dụng màu đen’ và ‘lợi dụng màu đen để lừa tránh người khác’. Cậu là loại đầu, mình là loại sau.”

Hác Suất: ...

Cố Thanh Đồng có thể tưởng tượng ra, lúc nữa hai người cùng xuất hiện không tránh được bị trêu chọc. Nhưng hiện tại không thể quay về thay quần áo nữa.

Cô nhìn Hác Suất, thầm nghĩ chẳng lẽ bảo anh cởi áo vest ngoài. Cô đảo tròn mắt, tự cảm thấy đây là một cách hay.

May hôm nay không bị tắc đường, nhưng cuối cùng lúc tới được khách sạn, ngược lại bị tắc, xe dừng gần mười phút. Tiếng còi xe xung quanh vang lên liên tục.

“Hình như thằng nhãi Trần Nhượng kia vẫn đẹp trai như trước thì phải.”

Cố Thanh Đồng đang ngó nghiêng quanh xe, gạt đầu một cái: “Giờ đẹp trai hơn trước rồi.”

Hác Suất cười tủm tỉm, tròn mắt vừa đảo liên ngắc nhiên thốt lên: “Nhìn kìa! Kia chẳng phải Lâm Mặc Tuân sao?”

Nghe thấy tên anh, Cố Thanh Đồng sững sốt, nhìn ra ngoài cửa sổ, anh đang đi về phía đại sảnh.

“Mấy ngày trước nghe nói cậu ta quay về, không ngờ cũng tới tham gia hôn lễ, vẫn là Trần Nhượng giỏi.”

Lúc Cố Thanh Đồng và Hác Suất đi vào đại sảnh khách sạn thì ở cửa có không ít người đang đứng, vây xung quanh chú rể và cô dâu.

Cố Thanh Đồng định đi tới chào hỏi cô dâu và chú rể, tiện thể đưa tiền mừng.

Tầm mắt Trần Nhượng lướt qua mọi người nhìn thấy cô, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, anh đề cao giọng gọi: “Cố Thanh Đồng, hôm nay cậu tới sớm thật đấy ha ha ha...”

Cố Thanh Đồng cười cười: “Chúc mừng!”

“Cám ơn.” Trần Nhượng đưa mắt nhìn Hác Suất ở bên cạnh, lông mày dựng ngược cả lên: “Ấy, tình huống gì thế này? Hai người các cậu... Cố Thanh Đồng, hôm nay cậu mượn hôn lễ của mình để cho mọi người một ngạc nhiên đấy à?”

Cố Thanh Đồng so vai.

Ánh mắt Cố Thanh Đồng lướt qua từng bạn học cũ. Trần Nhượng cười khúc khích, đoạn nói: “Các cậu ngồi cùng bàn với Lâm Mặc Tuân, cùng vào đi.”

Cố Thanh Đồng giương mắt nhìn qua, Lâm Mặc Tuân đứng ở đằng trước, cách cô hai mét. Cô nở nụ cười quen thuộc: “Chào mọi người.”

Ánh mắt Lâm Mặc Tuân chỉ dừng lại trên người cô mấy giây, cánh tay đặt bên sườn khẽ động, nắm chặt, anh chỉ gạt đầu một cái, nói: “Vào thôi.”

Đoàn người đi vào đông như mắc cửi. Cố Thanh Đồng đi sau cùng. Tuy là bạn học lớp mười nhưng cô không quen họ lắm. Lúc này cô đang lúng túng.

Vì cô đi chậm nên lúc cô đến nơi thì mọi người đã vào chỗ chính tề. Vừa nhìn thì chỉ còn mỗi một chỗ ngay bên trái Lâm Mặc Tuân. Cô chậm rãi xem xét chung quanh.

Cô chần chờ trong giây lát, có người đi tới bàn của bọn cô, hình như muốn ngồi ở đó.

Chàng trai kia hỏi: “Chỗ này của các bạn có ai ngồi không?”

Lâm Mặc Tuân gạt đầu một cái: “Có.” Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa đủ để Cố Thanh Đồng nghe thấy.

Cố Thanh Đồng thở hắt ra một hơi, may mà bản thân không đến ngồi. Phía trên cái bàn bên cạnh có viết “bạn học Nam Phương” nhưng hình như bạn học này không nhìn thấy. Cứ ngồi bàn này đi, chân vừa nhấc lên thì Hác Suất hô: “Cố Thanh Đồng, bàn bọn mình đây này.”

Khóe môi Cố Thanh Đồng co rút, cô đi tới, lễ phép hỏi một câu: “Không có ai ngồi đây chứ?”

Lâm Mặc Tuân giương mắt nhìn cô một cái: “Không có.”

Với khoảng cách gần như này, cô có thể thấy rõ hàng mi vừa dài vừa dày của Lâm Mặc Tuân, rất đẹp mắt. Nhất thời trái tim cô thốt lên một cái.

Tiếp đó là thói quen quen thuộc, mọi người cùng cúi đầu. Năm tháng như thoi đưa, đảo mắt cái đã tốt nghiệp trung học được gần tám năm. Ai nấy đều kết hôn, người nào có con thì con cái của họ đã có thể đi mua xì dầu rồi.

Cố Thanh Đồng im lặng lắng nghe, thật ra thì cô đã thành thói quen, chẳng qua hôm nay hơi đặc biệt, tóm lại là do người ngồi bên cạnh cô.

Lâm Mặc Tuân hầu như không chủ động nói chuyện, nhưng sẽ không khiến người khác cảm thấy anh lạnh lùng.

Bỗng nhiên Hác Suất mở miệng: “Lại nói, mấy lần mình và Cố Thanh Đồng gặp nhau đều là trong hôn lễ.”

Cố Thanh Đồng uống nước, không đáp lời anh. Bởi không khéo thay đây là lần thứ tư bọn họ cùng tham dự hôn lễ. Cô không khỏi nhớ lại bộ phim “bốn lần hôn lễ một lần tang lễ”.

“Đúng rồi, hiện giờ Lâm Mặc Tuân đang ở đại học C, Cố Thanh Đồng, hai cậu gặp nhau ở trường bao giờ chưa?”

Lâm Mặc Tuân cầm ly thủy tinh, vì ánh đèn khúc xạ mà năm ngón tay của anh nom vô cùng xinh đẹp. Lúc bấy giờ anh quay đầu lại, nhẹ nhàng cười với Cố Thanh Đồng một tiếng.

Cố Thanh Đồng sững sờ, đại não hỗn loạn trong nháy mắt: “Cậu dạy môn toán hay lắm, thật đấy!”

Khóe miệng Lâm Mặc Tuân chỉ hơi động đậy, không dễ phát giác, song anh không nói gì cả. Mọi người bên kia đều đang tán gẫu hăng say.

Để che giấu sai lầm, Cố Thanh Đồng bưng cốc nước lên, bên tai nghe thấy lời nói khê khàng của anh: “Em nghe hiểu được à?”

Ồm, nghe không hiểu, nhưng bạn học cũ à, đừng ở ngay trường hợp tốt đẹp như này vạch trần vết sẹo của người khác có được không?

“Cố Thanh Đồng, cậu cũng chơi wechat à? Để mình add cậu.” Đối diện có người hỏi.

Cố Thanh Đồng vui mừng đầy mặt, đúng là bạn học tốt. Cô nhìn anh chàng, nghĩ kiểu gì cũng không nhớ nổi tên của anh ta, sau đó cô đọc số điện thoại của mình.

“Mình add cậu rồi, cậu kiểm tra xem.”

Cố Thanh Đồng lấy điện thoại ra, kiểm tra thông tin kỹ lưỡng, đều là bạn học cũ liền add vào.

Nửa giờ sau hôn lễ mới bắt đầu. Tham dự nhiều hôn lễ, gần như một trời một vực, đại khái cuối cùng là so sánh trứng bồ câu trên tay cô dâu hơi nhỏ.

Cô dâu, chú rể đến mời rượu mọi người, không khí lập tức sôi động hẳn lên.

Bàn của Cố Thanh Đồng rất không hiển hậu, kiểu gì cũng bắt mỗi người mời rượu riêng. Trần Nhượng kêu khổ, đành liều mạng uống.

“Các bạn học cũ, các cậu độc ác quá.” Trần Nhượng nâng chén, uống một hơi cạn sạch. Đoạn bắt đầu nói: “Mấy cậu chưa kết hôn cứ suy tính cẩn thận đi.”

“Không sao, bọn này sướng trước khổ sau.” Có bạn học cũ quấy rối.

Cố Thanh Đồng nhìn anh với vẻ sung sướng, kết hôn vừa là chuyện mừng vừa là chuyện khổ, cuối cùng chỉ sót lại Cố Thanh Đồng và Lâm Mặc Tuân chưa uống.

Ánh mắt Lâm Mặc Tuân chậm rãi lướt trên người Cố Thanh Đồng một lượt, khóe môi hơi nhếch lên: “Trần Nhượng, đều là bạn học, bọn mình không làm khó cậu.”

Trần Nhượng vui mừng: “Hai cậu một ly, nào!” Uống ít một chén cũng là một loại hạnh phúc.

Cố Thanh Đồng uống được nửa ly rượu đỏ thì cảm thấy khó chịu.

Sắc mặt Trần Nhượng đỏ phừng, nhìn Cố Thanh Đồng. Giác quan thứ sáu của Cố Thanh Đồng bỗng xuất hiện, cảm thấy không tốt.

Trần Nhượng quay đầu nói với cô dâu: “Đây là đại biểu môn ngữ văn thời cấp ba của anh, lúc bấy giờ thường cho anh mượn bài tập để chép. Lúc nữa ném hoa thì ném cho cô ấy nhé, cô ấy muốn kết hôn rồi.”

Mọi người hứng thú dạt dào nhìn Cố Thanh Đồng. Ngay tại thời khắc vui mừng này, Cố Thanh đồng tự ý thức được bản thân nghiệp chướng nặng nề, làm các bạn học cũ lo lắng. Cô thầm nhủ “học không bờ bến”. Đây là danh ngôn kinh điển của giáo viên dạy văn lớp mười bốn cô.

Cô dâu nghiêm túc gật đầu, nhìn Cố Thanh Đồng, trong mắt mang theo ý tứ sâu xa. “Anh cứ yên tâm.”

Khuôn mặt Cố Thanh Đồng đầy vạch đen, nuốt nước miếng một cái: “Hai cậu vô cùng xứng đôi.”

Lâm Mặc Tuân đứng một bên hơi cong khoe miệng.

Cố Thanh Đồng ngẫm nghĩ đi sớm. Cứ nghĩ đến cảnh giành hoa mà sợ hãi. Lần trước có cô nàng vì giành bó hoa mà gãy chân, cuối cùng cướp được có một cành. Thực ra cô đã nghĩ kỹ, không thể nhận hoa cưới tùy tiện.

Lúc hôn lễ kết thúc, Hác Suất bảo Cố Thanh Đồng: “Mấy người kia muốn đi tặng hai.”

Cố Thanh Đồng:...

Hác Suất lại tiếp: “Bằng không cậu đi tiếp với bọn này nhé?”

Cố Thanh Đồng muốn nói ba chữ không đáng tin. Thấy anh chỉ mặc áo sơ mi, không biết tung tích chiếc áo vest đâu, cô liền khó được quan tâm một lần: “Cậu nóng à?”

Hác Suất đáp: “Nãy làm đổ ly rượu, bắn hết vào áo rồi. Lâm Mặc Tuân không đi, cậu ngồi xe cậu ta về nhé.” Hác Suất luôn nhiệt tình, chưa gì đã hô lên: “Lâm Mặc Tuân, vừa hay cậu đưa Cố Thanh Đồng về nhé.”

Trong lòng Cố Thanh Đồng rối rắm, cô quên mất chuyện năm lớp mười Hác Suất còn có một biệt danh là “Hác nhiều chuyện”. Cô còn chưa kịp phát biểu ý kiến của mình thì đã bị “gửi gắm”.

Lâm Mặc Tuân để mở áo vest, mặt mày sáng sủa, phong độ nổi bật. Cố Thanh Đồng nhớ tới một chuỗi tính từ dài cô em họ từng nói: “Hào hoa tiêu sái, phong lưu phóng khoáng”.

“Chắc lát nữa cô dâu mới ném hoa.” Lâm Mặc Tuân tùy ý nói.

Cố Thanh Đồng lắc đầu một cái: “Thật ra mình không mê tít, nhận được hoa cưới cũng không có nghĩa gì.”

Ánh mắt Lâm Mặc Tuân đảo tròn, không che giấu nổi niềm sung sướng: “Nếu không giành hoa thì chúng ta đi thôi.”

Đi thôi.

“Thực ra thì tôi cứ cho rằng em sẽ cưỡng hôn* kia.” Giọng nói yếu ớt của người nào đó âm thầm vang đến bên tai cô.

*Cưỡng hôn (): Tục lệ kết hôn thời xưa của người TQ, theo Lạc Việt.

Bước chân Cố Thanh Đồng lảo đảo. May mà người nào đó tay mắt lạnh lẽo, kéo cô lại. Tay của anh nóng bỏng, còn khuôn mặt cô thì nóng rực.

Bạn học cũ gì chứ, đều là đám thối tha.

Dọc theo đường đi, Cố Thanh Đồng cứ lơ mơ lơ mờ. Cả hai người đều im lặng.

Cố Thanh Đồng không hợp với một số người, nhưng là một người sợ xấu hổ. “Gần đây đại học C kiểm tra nồng độ cồn rất nghiêm.” Nói xong khoe miệng cô hơi co rút.

“Tôi uống là vì vui vẻ.”

Cố Thanh Đồng ngạc nhiên. Bỗng dưng Lâm Mặc Tuân quay đầu nhìn cô: “Không cần thận làm đổ rượu đổ.”

Anh không nói là không cần thận làm đổ rượu đổ lên áo vest của Hác Suất.

Xe chạy đến dưới kí túc xá nữ, Cố Thanh Đồng tháo đai an toàn, mãi mới thốt ra được một câu: “Cảm ơn, hẹn gặp lại.”

Lâm Mặc Tuân yên lặng. Cố Thanh Đồng nghiêng người mở cửa xe, chân phải đã bước ra ngoài.

“Cố Thanh Đồng...” Giọng nói của anh trầm thấp dễ nghe, ba chữ Cố Thanh Đồng mang theo lưu luyến. Tới tận bây giờ Cố Thanh Đồng chưa từng cảm thấy tên của mình gọi ra lại dễ nghe như vậy.

“Sau này hợp tác vui vẻ.” Đôi mắt thâm thúy lóe lên, sau đó anh nhanh chóng quay mặt đi hòng che giấu cảm xúc lộ ra trên khuôn mặt mình.

4. Chương 4

Bình thường bậc thang vẫn luôn bị ai oán, tối nay lại leo lên rất dễ dàng.

Cố Thanh Đồng đi tới đi lui trước cửa phòng 503 chừng mười lần, cuối cùng trái tim đang nảy lên liên hồi cũng bình tĩnh lại. Cô lấy chìa khóa ra mở cửa, đi vào. Hai người kia đang ngồi trước máy vi tính lướt trang web Đào Bảo.

“Về rồi đấy à?” Trần Lộ quay đầu lại, cười hề hề: “Có gặp điểm ngộ không?”

Lâm Mặc Tuân có được coi là điểm ngộ không? Cố Thanh Đồng mệt mỏi ngồi ở bên cạnh, trầm mặc trong chốc lát mới đáp: “Có!”

“Ai?” Hiểu Như và Trần Lộ đồng thời xoay người, im lặng nghe câu tiếp theo.

Cố Thanh Đồng nhìn khuôn mặt của hai người, nhả từng chữ: “Người dẫn chương trình. Khôi hài, tư duy linh hoạt, mình còn lưu số điện thoại này.”

Hiểu Như và Trần Lộ tức giận “tấn công” khuôn mặt cô.

Sau một hồi “tấn công” Cố Thanh Đồng mới lên tiếng: “Đều là bạn học cũ, tình cảm bạn bè thuần khiết thôi. Các cậu độc ác quá, mình đi rửa mặt.”

Hiểu Như và Trần Lộ ngồi tại chỗ sửa lại giở hàng.

Hiểu Như: “Túng tiền quá, không nỡ bỏ mấy thứ mình chọn mãi mới ưng đã được bôi đồ này.”

Trần Lộ: “Ồ, thật ra thì thứ cậu thiếu nhất không phải tiền.”

Hiểu Như mù mờ.

Trần Lộ hơi xích mòng, nghiêm túc nói: “Là zdai!”

Hiểu Như lập tức vùng tay lên, hét: “Đồng quy vu tận!”

Điện thoại đặt trên bàn của Cố Thanh Đồng đổ chuông. Trần Lộ nhân cơ hội cầm lấy: “Im nào, điểm ngộ hồi sáng của Thanh Đồng tìm.”

Khóe mắt Cố Thanh Đồng co giật: “Xem giúp mình đi.”

“Wechat, có người muốn add cậu. Tên là Đất Đen, giới tính nam. Chết cười, vừa nhìn đã biết là fan của chú Bản Sơn* rồi.”

*Triệu Bản Sơn là diễn viên hài TQ.

“Chắc là bạn cấp ba, cậu add hộ mình đi.”

“Được, có nói gì không?”

“Không cần.”

Tối hôm đó, thời gian trôi qua rất chậm. Trần Lộ và Triệu Hiểu Như vẫn căng mắt chống đỡ.

Trần Lộ: “Buồn ngủ quá, mí mắt díp cả vào nhau rồi.”

Hiếu Như: “Nghe tí nhạc đi, còn có một giờ thôi.”

Trần Lộ gật đầu một cái: “Thanh Đồng, đề cử bài nào hay hay đi.”

Cố Thanh Đồng không ngần ngại: “Bản tình ca độc thân.”

Trần Lộ học máu.

Kết quả, bài hát “bản tình ca độc thân” này chạy đi chạy lại đến khi bọn họ tắt máy tính.

Bên này, Lâm Mặc Tuấn cầm điện thoại di động, ánh mắt cố định trên màn hình, “Đối phương đã chấp nhận, các bạn có thể bắt đầu nói chuyện.” Ánh mắt anh mềm mại như nước, thở dài một hơi, trong lòng thì thầm: Không vội.

Ngày hôm sau là một ngày đặc biệt, ngày mười một tháng mười một, ngày ngược tâm ngược thân thế này mà ba người Cố Thanh Đồng còn phải đến viện nghiên cứu.

Trên đường có không ít sinh viên lên lớp, tất nhiên cũng có không ít đôi tình nhân.

Cố Thanh Đồng đang xem wechat, hôm qua có mười mấy người add cô. Mở nhóm bạn bè ra, toàn là ảnh đám cưới hôm qua, không biết là ai đăng ảnh cô và Lâm Mặc Tuấn mời rượu lên đó.

Lá cây vàng rực của cây bạch quả lượn xuống theo làn gió, trên sân trường tiết thu càng rõ rệt làm người ta không tự chủ nhớ lại hồi ức.

Trần Lộ mở miệng: “Tối qua không cướp được cái áo liền váy kia. Sáng mở wechat ra thấy con trai của Chu Thanh Nguyệt, cùng một kí túc mà sao bọn mình lại thê thảm thế nhỉ. Giờ lại phải nhìn từng đôi uyên ương, trái tim mình đang rỉ máu đây có biết không hả?”

Hiếu Như: “Tối qua lúc mười một giờ năm chín phút, cậu em họ gửi tin nhắn thông báo có bạn gái.”

Trần Lộ cười phớt lờ: “Cậu ta bắt nhân thì cậu bắt nghĩa, xấu xa như nhau.”

Hiếu Như đáp: “Lần trước mình trừ thẳng nhãi này chia tay sớm, quả nhiên sau đó chia tay thật.”

Bỗng dưng Cố Thanh Đồng chen vào một câu: “Các cậu đều vô cùng độc ác.”

Trần Lộ và Hiếu Như cùng chung mối thù nhìn cô. Cố Thanh Đồng trầm mặc.

Hôm nay nhiệt độ thấp hơn hôm qua, gió lùa vào trong quần áo làm lạnh run cả người.

Ở phía trước cách đó không xa có hai người đang đứng, đón gió giao lưu. Anh mặc áo gió màu nâu, sườn mặt khô ngô, chỉ vậy thôi cũng đủ để khiến bạn nhìn chăm chú.

Cố Thanh Đồng vô ý thức nhìn nhiều thêm mấy lần. Trong tay anh cầm một xấp giấy, không biết đang nói gì mà vẻ mặt chuyên chú tựa như lúc cùng giải đề năm ấy.

Hiếu Như và Trần Lộ cùng kéo tay cô: “Người kia nhìn quen mắt thế.”

Cố Thanh Đồng khẽ khàng trả lời: “Chắc giống ngôi sao nam nào đấy.”

“Giống ai?” Trần Lộ hỏi: “Cậu bắt nạt mình không biết ngôi sao đấy à.”

Bỗng Hiếu Như nói: “Thầy giáo mới tới của viện nghiên cứu toán học, diễn đàn từng đăng tin anh ấy. Đang bảo sao quen mắt thế, người thật còn đẹp trai hơn trong ảnh nữa.”

“Úi, anh chàng đang nhìn bọn mình kia!” Trần Lộ kích động, lập tức bày ra dáng vẻ thực nữ, trong nháy mắt bước chân nhỏ hẫng, kéo hai cô: “Đi qua bên kia đi.”

Cố Thanh Đồng đáp: “Nhưng viện nghiên cứu của bọn mình có ở đấy đâu.”

Trần Lộ: “Buổi sáng ăn nhiều hơn một cái bánh bao thịt, đi thêm một vòng để tiêu hóa.”

Mẹ nó, ngày càng tới gần. Lúc này Cố Thanh Đồng vẫn chưa hồi hồn.

Người nói chuyện cùng Lâm Mặc Tuân rời đi, ánh mắt anh lập tức rơi vào người cô, anh che giấu vui vẻ, nói: “Khéo thật. Trần Nhược bảo tôi thông báo cho em, mời mấy người bạn học cũ chúng ta tụ tập vào tối thứ sáu.”

Khuôn mặt Trần Lộ và Triệu Hiểu Như tràn đầy ngạc nhiên. Nói thế nào đi nữa thì hai người họ đã gặp qua vô số người, nhưng bạn học cũ của Cố Thanh Đồng là Lâm Mặc Tuân quả thực làm tim gan phèo phổi hai cô nàng đảo lộn hết cả lên. Hai người kéo tay cô, kìm chế run rẩy.

Run rẩy và run rẩy, rồi lại run rẩy.

“Chỉ ăn bữa cơm thôi, đừng hồi hộp như vậy. Tay em đang run kìa.” Lâm Mặc Tuân nói như không có chuyện gì.

Hai người kia tự giác thu lại móng vuốt của mình. Cố Thanh Đồng cố gắng suy nghĩ: “Hình như ngày đó mình...”

Trần Lộ chen miệng: “Thứ sáu sao, vậy chúng ta không liên hoan nữa. Không sao, Thanh Đồng, chúng ta có thể cùng ăn cơm mỗi ngày.”

Lâm Mặc Tuân liếc Trần Lộ một cái: “Còn dự định gì khác không?”

Trần Lộ, Hiểu Như đồng thanh: “Không có! Bọn em đều là nghiên cứu sinh nên rảnh lắm.”

Cố Thanh Đồng:...

Lâm Mặc Tuân chớp mắt khóe môi: “Thanh Đồng, hai bạn này là?” Tên của cô được thốt ra từ trong miệng anh có cảm giác không thể diễn tả thành lời.

Cố Thanh Đồng bỗng nhụt chí: “Triệu Hiểu Như, Trần Lộ, bạn học hiện tại của mình. Đây là... Bạn học lớp mười của mình, Lâm Mặc Tuân.”

“Bọn em còn là bạn cùng phòng.” Trần Lộ bổ sung, “mắt thần” trao đổi cùng Cố Thanh Đồng.

Thế nên dám gạt bọn mình, tội không thể tha!

Lâm Mặc Tuân cười rạng rỡ: “Chào hai bạn!”

“Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!” Trần Lộ bình tĩnh nói.

Lần đầu gặp mặt mà Lâm Mặc Tuân có thể nói chuyện vui vẻ với hai người này, sao lại có người có từ trường mạnh mẽ vậy nhỉ.

Đáng tiếc thời gian gấp gáp, không thể sung sướng nâng cốc chúc mừng, hơn nữa Trần Lộ và Triệu Hiểu Như đều là người có nhân lực, tự nhiên muốn cho hai người có cơ hội ở bên nhau.

“Thanh Đồng, cậu cứ tán gẫu với ‘bạn học cũ’ đi, bọn mình vào trước.” Ba chữ “bạn học cũ” được nhấn mạnh!

Cố Thanh Đồng chột dạ.

Lâm Mặc Tuân ngẩng khuôn mặt trắng nõn của cô ở ngay trước mặt mình, mơ màng trong nháy mắt: “Bạn học của em thật thú vị.”

Cố Thanh Đồng gật đầu: “Các cô ấy rất... đáng yêu.”

Lâm Mặc Tuân mím chặt môi, nhìn cô, ánh mắt trời rơi lên người cô một vòng ánh sáng nhạt màu, bất giác làm lòng người thêm mấy phần ấm áp.

“Thầy giáo bọn em tới rồi.”

Cố Thanh Đồng quay đầu nhìn lại, quả nhiên là vậy.

“Em vào trước đi, tôi sẽ liên lạc cho em sau.” Anh nói vô cùng tự nhiên.

Cố Thanh Đồng gật đầu một cái: “Hẹn gặp lại.”

Khóe môi Lâm Mặc Tuân cong lên: “Tối qua tôi add wechat của em.”

“Gì cơ?” Cổ Thanh Đồng sững sốt: “Người đó là cậu à?”

Quả nhiên cô chẳng biết gì cả: “Xem ra tối qua rất nhiều bạn học cũ add em.” Anh cau mày lại, nói sâu xa. Cổ Thanh Đồng ngượng ngùng nói: “Về sẽ xem lại.” Sau đó cô vội vàng rào nhanh bước chân vào viện nghiên cứu sinh.

5. Chương 5

Hôm nay Cổ Thanh Đồng rất xấu hổ, buổi sáng làm việc ở sở nghiên cứu, thật sự thẹn với thầy giáo, thẹn với mấy bạn học kia. Suy nghĩ cứ bay ra ngoài, giống như hôm ấy ở trên lớp toán cứ vô duyên vô cớ thất thần.

Thừa dịp nghỉ ngơi, cô cẩn thận xem xét bạn bè trên we chat, cuối cùng khóa được mục tiêu.

Đất đen.

Thực ra cái tên này rất “lúa” có được không? Nếu bọn Trần Lộ biết nhất định sẽ tha hồ cười nhạo. Nghĩ kiểu gì cô cũng không nghĩ tới cái tên này có liên quan đến Lâm Mặc Tuân.

Vào trang của anh, không có avarta, nội dung bên trong cũng trống không. Cô xem xét lại một lượt, không thiếu thứ gì.

Trần Lộ và Triệu Hiểu Như đứng hai bên của cô, bắt đầu nghiêm hình tra hỏi.

“Bạn học cũ? Lâm Mặc Tuân?” Hai người cười hai tiếng âm hiểm.

“Hiện tại cậu có gì muốn nói không?” Trần Lộ cắn răng nghiên lợi hỏi. Sốc quá. Rõ ràng giữa hai người không phải tình bạn thuần khiết.

Cổ Thanh Đồng ho khan một tiếng: “Lâm Mặc Tuân là lớp trưởng ba năm, thành tích vô cùng tốt, môn toán thường được điểm tuyệt đối. Sau khi tốt nghiệp cấp ba thì sang Mỹ, còn điều này hai cậu đều biết, ngoại hình anh ấy rất đẹp.”

Triệu Hiểu Như há to miệng quát: “Qua quít!”

Cổ Thanh Đồng mấp máy khóe môi: “Mình và Lâm Mặc Tuân chỉ là bạn học lớp mười thôi.”

Trần Lộ và Triệu Hiểu Như nhìn cô, chắc chắn cái nhìn trong mắt họ không hề đơn giản: “Bọn mình có thể hiểu là Lâm Mặc Tuân là điểm ngọ trong hôn lễ không?”

“Các cậu nghĩ nhiều.” Cổ Thanh Đồng bình tĩnh nói, vẻ mặt hơi đổi.

Lúc này Lâm Mặc Tuân đi vào viện nghiên cứu môn toán. Hai ngày nay nghiên cứu ra một số thứ không khớp với dự đoán của họ. Anh muốn liên lạc với bạn học bên Mỹ xem sao.

Trương Sở đi tới trước bàn anh: “Lâm Mặc Tuân, hôm đây tôi bảo lập wechat cho cậu, cậu bảo không cần, sao tự nhiên lại lập thế.”

Lâm Mặc Tuân đang xem xét email, ánh mắt chỉ nhìn màn hình máy tính, đầu ngón tay hơi dừng lại, đáp: “Tự nhiên phát giác nó rất hữu dụng.”

“Ha ha ha, Đất Đen...” Trương Sở không để ý hình tượng, cười phá lên: “Cái tên này nghe ‘lúa’ quá. Chớ tí, tôi add cậu.”

Các đường cong trên gương mặt Lâm Mặc Tuân vẫn không nhúc nhích, vẻ mặt không thay đổi nói: “Tôi từ chối add.”

Khuôn mặt Trương Sở đầy vạch đen.

Lâm Mặc Tuân gửi mail xong liền rút di động ra. Mở wechat, bất thành linh nhận được chừng mười thông báo add bạn tốt, đoán chắc đều là mấy người hôm qua.

Anh nhìn lướt qua từ trên xuống dưới, đột nhiên bắt gặp một avarta xương đầu cá, nhất thời ánh mắt anh trở nên ảm áp.

Mộc Đồng: Lâm Mặc Tuân?

Khóe môi anh hơi giương lên: Là tôi.

Cố Thanh Đồng ở bên này phát rồ lên, nói gì thế này. Rối rắm quá, cô cẩn thận sắp xếp con chữ: “Cậu đang bận gì à?”

Lâm Mặc Tuân học toán nên quan niệm về thời gian luôn rất mạnh mẽ, một cuộc điện thoại có thể giải quyết vấn đề thì tuyệt đối không nhắn tin. Trương Sở cho rằng anh đang bận chuyện số liệu, chẳng qua là lần này anh cầm điện thoại nhẹ nhàng bấm một chuỗi con chữ, vẻ mặt nghiêm túc như thể bạn đang nghiên cứu gì vậy.

Cố Thanh Đồng thầm nghĩ đến sở nghiên cứu toán học, chân mày liền nhăn cả vào nhau, vội vàng nhắn: Vội mình không làm phiền cậu.

Lâm Mặc Tuân vẫn chưa trả lời tin nhắn, khóe môi hơi cong lên. Vừa sáng sớm đã bị em quấy rầy. Phải làm thêm giờ rồi.

Đêm hôm đó, Lục Nhuế Chi gọi điện báo Cố Thanh Đồng về nhà ăn cơm. Cố Thanh Đồng bỏ rơi hai người kia, đồng ý lúc về thì mang theo cánh gà Lục Nhuế Chi làm.

Trần Lộ và Triệu Hiểu Như cười hớn hở, vẫy tay hẹn gặp lại cô.

Nhà họ Cố ngụ ở kí túc dành cho giáo viên của đại học C, hoàn cảnh đẹp đẽ, tĩnh mịch, đều là người quen mấy chục năm.

Hôm nay ba Cố về sớm, tối nay do ông cầm muối. Ba Cố là giáo viên môn toán, còn là trưởng khoa toán, ông ồm ồm rất nhiều thành quả quan trọng trong việc nghiên cứu giải tích số luận. Chỉ có điều làm nhiều người vỡ mắt kính chính là thành tích môn toán của cô con gái Cố Thanh Đồng của ông thực sự rất bình thường.

Lục Nhuế Chi ở bên cạnh rửa rau, nước chảy ào ào: “Chuyện học tiến sĩ của Thanh Đồng, chúng ta vẫn nên khuyên đôi lời. Có vết xe của Bình An, tôi sợ rồi.”

Giáo sư Cố đảo nồi, khói dầu nồng nặc: “Có lúc Thanh Đồng rất cố chấp.”

Lục Nhuế Chi rửa rau xong, nói: “Cũng hai mươi sáu tuổi đầu rồi. Ông có bảo người ta hỏi thăm cho không vậy, chẳng nhẽ bây giờ ở trường học không có cậu sinh viên nào chủ động theo đuổi à?” Lục Nhuế Chi thâm nhủ: “Một cô gái xinh đẹp thế cơ mà.”

Giáo sư Cố tắt bếp, bày hoa Tây Lam ra: “Lúc nào tôi hỏi thử xem.” Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Cố Thanh Đồng bị gọi về, đoán chừng đoán được tâm tư cha mẹ. Chỉ có điều ba năm nay cô đã học được cách gấp chiêu phá chiêu.

Bữa cơm tối, ba người vui vẻ hòa thuận. Ăn được hơn nửa, Lục Nhuế Chi như vô ý nhắc tới Lục Bình An: “Gần đây anh trai con đi Pháp tham gia hội nghiên cứu và thảo luận, mấy ngày nay bận vô âm tín. Ba tháng trước mẹ bảo người ta giới thiệu cho nó một cô gái, đến giờ vẫn chưa gặp mặt. Lúc đầu mẹ không tán thành nó học tiến sĩ, các con không một đứa nào nghe mẹ. Giờ hoa cúc vàng cũng lạnh cả rồi.”

Cố Thanh Đồng cúi thấp đầu húp canh. Bây giờ Lục Bình An trở thành tài liệu tiêu cực để giảng dạy rồi. Cô cảm giác được hai búi trên đỉnh đầu đang sáng rực lên: “Mẹ, canh hôm nay ngon lắm, rất thơm.”

Lục Nhuế Chi thản nhiên nói: “Đây là rau mẹ mua hồi sáng đi chợ, ông chủ bảo rang sáng vừa chộc tiết heo. Lại nói, con trai của ông chủ nhà kia lúc đầu học ở đại học D, thành tích tốt lắm, rất nhiều thầy giáo giành lấy cậu ta đi học tiến sĩ, nhưng cuối cùng cậu ta lại...”

Cố Thanh Đồng đón lời: “Về nhà giúp cha cậu ta bán thịt heo à?”

Cha Cố phì cười.

Lục Nhuế Chi trừng đôi mắt đẹp, liếc ông một cái: “Vậy thì sao. Bây giờ là ông chủ của một công ty internet đấy.”

Cố Thanh Đồng lặng lẽ nói: “Hình như anh ta giao công ty cho người khác quản lý, lại đến trường học tiến sĩ rồi.”

Lục Nhuế Chi ăn canh xong, thở hắt ra một hơi: “Thanh Đồng, ý của mẹ và cha con là không tán thành con tiếp tục học tiến sĩ. Nhà chúng ta đã hai tiến sĩ rồi. Con xem tiến sĩ có gì hay mà học. Lục Bình An bằng này tuổi mà vẫn cô đơn. Ba con thì sao? Nếu không phải ban đầu học cùng lớp với mẹ, có khi đến giờ vẫn thui thủi một mình.”

Cố Thanh Đồng:...

Ba Cố nằm cũng trúng đạn, khoe miệng co quắp: “Ăn canh đi, ăn canh đi...”

Buổi tối Cố Thanh Đồng ở trong phòng một mình, cô lôi đồ đạc giữ lại từ thời cấp ba ra, đảo mắt qua chúng mà tâm tình phức tạp, cổ họng như có gì đó nghẹn lại, ram ráp.

Thứ cô giấu trong chiếc hộp, chắc đã bảy năm không chạm đến. Bảy năm. Vậy mà thấm thoát đã trôi qua lâu như vậy.

Nếu không phải Lâm Mặc Tuấn trở lại, không biết đến bao giờ cô mới có dũng khí mở chiếc hộp này ra.

Nghĩ lại cũng không phải chuyện gì thoải mái, hoài niệm có khi rất đau đớn. Nói ra thì là chuyện đáng tiếc, đến tấm hình tốt nghiệp cấp ba chụp chung cô cũng không có.

Cô nên lưu lại một đoạn hồi ức thuộc về bản thân.

Trước khi ngủ có một tin wechat đến. Trong nhóm bạn học, tám phần đều là địa bàn của những chuyện lật vạt.

Trần Lộ: Cánh gà của ta ơi, mau tới đây.

Hiếu Như: Hai người, kí túc xá vắng lạnh là thế.

Cô em họ: Anh mỉm cười, không nói gì với em, em cảm giác rằng bấy lâu nay em chờ đợi chỉ vì điều này.

Cố Thanh Đồng thầm khen ngợi một câu. Chốc lát sau, chuông điện thoại của cô vang lên.

Tiểu Vũ Đồng: “Chị, vẫn chưa ngủ à?”

Cố Thanh Đồng: “Giờ ngủ.”

Tiểu Vũ Đồng: “Hỏi chị cái này. Thầy Lâm của bọn em, người mà cùng trường cấp ba với chị ấy, trước kia hai người biết nhau à?”

Cố Thanh Đồng: “Biết, làm sao?”

Tiểu Vũ Đồng: “Hôm nay đi học có bạn hỏi thầy ấy có bạn gái không.”

Cố Thanh Đồng nhìn những con chữ cô em họ gửi tới, trái tim chợt thót lên một cái, tay nắm chặt di động.

Tiểu Vũ Đồng lại nhắn tới: “Thầy ấy nói thầy đang yêu một người.”

Trong wechat của Cố Thanh Đồng, tại trang chủ của một người nào đó, cô ngạc nhiên phát hiện người nào đó đặt avarta, là hình một con mèo hoạt hình.

Mèo ăn cá.

6. Chương 6

Tối hôm ấy, Cố Thanh Đồng mơ thấy con mèo cô nuôi ở kí túc xá hồi trước, ngoan ngoãn kêu meo meo với cô. Mèo kêu ầm ĩ cả đêm, cô thầm đổ lỗi cho ai đó.

Hôm sau cô cầm cánh gà Lục Nhuế Chi làm đến trường học. Trước khi ra cửa, cô gọi điện cho Trần Lộ báo sẽ tới nơi lúc mười giờ. Trần Lộ bảo sẽ đứng giờ đứng ở cổng phía Đông chờ cô đại giá quang lâm, tất nhiên là vì nể mặt cánh gà.

Lúc Cố Thanh Đồng đến trường là chín giờ năm mươi lăm phút.

Đang là thời gian lên lớp nên người ra vào không nhiều, cô đứng ở một góc. Chuẩn bị đến bữa trưa, xung quanh các quầy hàng lục tục xuất hiện.

Cố Thanh Đồng không để ý tới một chiếc ô tô màu bạc đột nhiên dừng lại.

Lâm Mặc Tuân hơi nghiêng đầu, người đang đứng ở cổng chính xách theo một túi đồ nhỏ trong tay.

“Sao lại dừng lại?” Bạn học đại học của anh tò mò hỏi, nhìn theo tầm mắt Lâm Mặc Tuân, khẽ cười, hỏi: “Lâm Mặc Tuân, cậu bắt đầu ăn khói lửa nhân gian từ bao giờ thế?”

Khóe môi Lâm Mặc Tuân hơi động đậy: “Đưa cậu đến đầu đường rồi cậu tự đi.”

Anh bạn thời đại học bị đả kích: “Cậu, cậu, cậu...”

“Như cậu nói, tôi bắt đầu nhiễm khói lửa nhân gian rồi.” Lâm Mặc Tuân lái xe đến đầu đường.

Anh bạn cắn răng nghiêng lợi: “Cậu cứ chờ đấy, rồi sẽ có người trừng trị cậu.”

Lâm Mặc Tuân lại trở về, dừng xe tại một nơi cách xa chỗ cô đang đứng, hình như là cô đang chờ ai đó. Về mặt của cô bình thản, gần như không có gì thay đổi so với thời cấp ba.

Lúc bấy giờ anh thường nhìn thấy cô đứng ngay cửa lớp bên cạnh chờ bạn tan lớp.

Lâm Mặc Tuân mở cửa xe, rảo bước về phía cô. Cố Thanh Đồng vẫn chưa thấy bóng dáng Trần Lộ đâu liền gọi điện: “Giờ cậu đang ở đâu?”

Trần Lộ thở hồng hộc: “Mình ra ngay đây, cậu chờ tí. Thanh Đồng, cậu có biết chỉ cần cánh gà xuất hiện trong phạm vi kí túc xá liền bị giành hết không?”

Khuôn mặt Cố Thanh Đồng đầy vạch đen. Đồ ăn mảnh!

“Mau. Cho cậu ba phút đồng hồ, cậu mà không tới mình cho người khác.” Cố Thanh Đồng đánh đá nói, cô đã đứng trong gió hà hơi chừng mười hai phút, lại không đeo khẩu trang, không biết đã hít vào bao nhiêu bụi bặm.

Lúc Lâm Mặc Tuân đi vào, vừa hay nghe thấy giọng nói hung ác của cô, anh cười khẽ một tiếng. Cố Thanh Đồng nhú mày quay đầu, chợt thấy anh.

Mạch suy nghĩ như bị cắt đứt đột ngột. Quan trọng nhất là, cô biết giọng nói của bản thân dữ dằn mức nào.

“Đang đợi ai à?” Ánh mắt Lâm Mặc Tuân lướt một vòng qua túi đồ trên tay cô.

Cố Thanh Đồng nhắm mắt, gạt đầu: “Sao cậu ở đây?”

Lâm Mặc Tuân nhú mày: “Hình như em không muốn nhìn thấy tôi lắm thì phải?”

“Không phải, không phải! Sao vậy được!” Cố Thanh Đồng nói liên miện.

“Vậy là rất muốn gặp tôi rồi.” Lâm Mặc Tuân nói nhẹ như gió thổi mây trôi.

Ngay lúc sắp gạt đầu, Cố Thanh Đồng kịp phản ứng lại, chuyện gì thế này, may mà Trần Lộ đúng lúc chạy tới.

“Mình tới rồi, mình tới rồi, cánh gà đâu?”

Cánh gà ngon nhưng người nào đây rất không vui. Bị cắt đứt lời thổ lộ, Đất Đen vô cùng không vui.

Trần Lộ cầm lấy túi gà, trái tim nhỏ đập thình thịch dần bình ổn lại. Điều do tay nghề mẹ Cố tuyệt quá, cô yêu món cánh gà này muốn chết.

“Thầy, thầy Lâm...” Trần Lộ hô lên, làm sao bây giờ, hình như chỉ có xưng hô này là thích hợp nhất.

Lâm Mặc Tuân không nhanh không chậm hỏi: “Hai người còn việc gì à?”

“Em có, Thanh Đồng không có.” Trần Lộ trả lời: “Cô ấy tới đưa cánh gà cho em thôi. Thanh Đồng, cậu đi đi, không cần lo cho mình. Mình về trước. Hai người đi chơi vui vẻ, mình về gặm cánh gà.”

Trần Lộ vội vã đến, vội vàng đi.

Cố Thanh Đồng còn chưa kịp nói gì với Trần Lộ, hình như khóe mắt cô bắt gặp vui vẻ trên gương mặt Lâm Mặc Tuân. Kỳ thật bạn cùng phòng của cô rất xinh đẹp, duyên dáng.

Cao ráo, ngực bự, tâm hồn thuần khiết.

Hai lần gặp Lâm Mặc Tuân đều thật mất mặt

Cố Thanh Đồng suy nghĩ một lúc, đoạn nói: “Cô ấy nhỏ hơn chúng ta.”

Lâm Mặc Tuân nhướn mày: “Cho nên mới... hồn nhiên như vậy.”

Nghĩ kiểu gì Cố Thanh Đồng vẫn cảm thấy “hồn nhiên” trong miệng anh mang theo nghĩa xấu xa. “Lâu lắm rồi mình không mang cho họ cánh gà do mẹ mình kho.” Để cứu văn hình tượng Trần Lộ, cô lại tiếp thêm một câu: “Cánh gà mẹ mình kho ngon lắm.”

Lâm Mặc Tuân cười tủm tỉm, không nói gì.

“Lần tới mình mang cho cậu một ít.” Cố Thanh Đồng nói xong câu này liền có xúc động muốn đâm đầu vào đậu hũ. Gió to nên trái tim bị thổi đến rối loạn.

Lâm Mặc Tuân nén cười: “Đi thôi.”

“Ờ.” Cố Thanh Đồng hơi cúi mặt.

Lâm Mặc Tuân đi về phía chiếc xe ở đằng trước: “Lần sau em mang cho tôi cánh gà, lần này tôi mời em ăn...” Anh quay đầu nhìn cô, nói tiếp: “...Lẩu!” Tâm trạng anh đang rất phấn khởi.

Ăn lẩu à, rất có không khí, rất ấm áp. Nhưng sao lại có đoạn đối thoại như vậy!

Cố Thanh Đồng lên xe của anh, dọc đường im lặng, tuy nhiên không lúng túng cho lắm.

Lâm Mặc Tuân lái xe, ánh mắt nhìn phía trước: “Yên tâm, hôm nay tôi không uống rượu.”

Cố Thanh Đồng:...

Lâm Mặc Tuân đưa cô đến một cửa hàng lẩu gần tuyến số 2*. Hai người tìm chỗ ngồi xuống, lúc đi lấy gia vị thì Cố Thanh Đồng phát hiện hình như Lâm Mặc Tuân rất quen thuộc nơi này.

*1 tuyến đường sắt ở thành phố Thành Đô, TQ.

“Sau khi về nước, tôi từng tới nơi này ăn hai lần.” Lâm Mặc Tuân vừa nhúng đồ ăn vừa nói.

Nước trong nồi sôi ùng ục.

“Sao cậu lại đến đại học C?” Cô uống một ngụm nhỏ đồ uống nóng, chậm rãi hỏi. Đây là vấn đề cứ mãi quanh quẩn trong lòng cô.

Trông mắt đen nhánh của Lâm Mặc Tuân dịu dàng nhìn cô: “Ừm, về đáp án, cơm nước xong tôi sẽ nói cho em biết.” Anh cười khẽ một tiếng, trong đôi mắt thoáng qua sự giảo hoạt.

Trong nháy mắt Cố Thanh Đồng không còn khẩu vị gì nữa.

Nhưng Lâm Mặc Tuân vẫn gấp thức ăn cho cô. Cố Thanh Đồng kén ăn, rất nhiều loại rau gần như đều không động đến. Chỉ có điều trong bữa ăn này, những gì Lâm Mặc Tuân gấp cô đều ăn.

Một bữa cơm thật là sung sướng, Cố Thanh Đồng ăn no phình bụng.

Lâm Mặc Tuân bưng ly trà lên uống, tất cả đường cong trên gương mặt đều trở nên nhu hòa. Anh nhìn cô, từ từ động đậy khoe miệng.

Cố Thanh Đồng thăm thít một hơi, có phải sắp nói đáp án không.

Lâm Mặc Tuân nói với tốc độ vừa phải: “Lần đầu tiên tới đây là Trần Nhượng dẫn tôi tới.” Thật ra thì sau này mất hết liên lạc với các bạn học cấp ba. Ngược lại chỉ có Trần Nhượng là vẫn liên lạc.

“Hai cậu vẫn liên lạc với nhau à?” Đầu tiên Cố Thanh Đồng sững sốt, sau đó là ngạc nhiên, cô từ từ nghĩ ra, Trần Nhượng từng là bạn cùng bàn của anh.

“Ừm, tôi rất nhớ tình bạn cũ.” Lâm Mặc Tuân trầm ngâm.

Cố Thanh Đồng không thuần khiết tới những thứ khác, nhìn anh với vẻ áy náy, sau đó rời chủ đề: “Lẩu quán này không tồi.”

Hai người từ phòng ăn ra ngoài, đang là giờ ăn trưa cao điểm, người kéo tới quán ngày càng nhiều. Lúc đi trên hành lang bỗng có người lao ra, Lâm Mặc Tuân nhanh nhẹn kéo Cố Thanh Đồng tránh né.

Đây là lần thứ hai anh kéo tay cô, thế nhưng chưa lần nào anh buông tay cô ra. Lòng bàn tay anh rất ấm áp, cũng rất mạnh mẽ.

May mà hôm nay ra ngoài Cố Thanh Đồng đi giày thể thao nên giờ vẫn có thể đi lại vững vàng.

Ra khỏi nhà hàng, bên ngoài trời quang mây tạnh, ánh mặt trời như những sợi bông êm ái bao phủ lên mọi thứ. Trước mắt người qua xe lại, tiếng động ồn ào không ngừng.

Lâm Mặc Tuân bình tĩnh đứng trên nền đá, anh nghiêng đầu, trong đôi mắt đen nhánh đầy ắp tình cảm sâu xa, vừa kiểm chế mà lại hồi hộp: “Thanh Đồng, bây giờ em đã biết đáp án của tôi chưa?”

Tôi đã trở về, may là không quá trễ.

7. Chương 7

Nhất định là vì vừa ăn lẩu xong nên khuôn mặt mới nóng bừng thế này.

Từ bé tới lớn, Cố Thanh Đồng luôn bình tĩnh tự tin, ấy vậy mà lúc này trái tim đập thành thịch liên hồi. Cô hơi ngẩng đầu, trước mắt như bị bịt kín bởi một tầng sương, khuôn mặt anh gần ngay trước mắt.

Nhìn Lâm Mặc Tuân như vẫn trấn định bình tĩnh, song khoe môi lại là nụ cười thần nhiên. Anh nói: “Buổi chiều anh có hai tiết, có muốn đi nghe anh lên lớp không?” Anh nhìn chăm chăm vào cô không chớp mắt, dùng ánh mắt để dụ dỗ cô.

Cố Thanh Đồng ngẩn ra, làm sao bây giờ, đi nghe cũng không hiểu.

Không muốn đi. Nhưng mà...

“Được!” Cái gì gọi là nói một đằng nghĩ một nẻo? Chính là như cô.

Ảo não quá, trước mặt Lâm Mặc Tuân, sức chống cự của cô chỉ là bèo dạt mây trôi.

Lâm Mặc Tuân dắt tay cô đi về phía xe, tâm tình sung sướng suốt cả quãng đường.

Cố Thanh Đồng nghĩ mãi, có phải quá nhanh không, cô thăm liếc qua người đang nghiêm túc lái xe bên cạnh.

Thoát khỏi tuổi mười sáu ngây ngô, anh bây giờ chín chắn, đẹp trai hơn trước nhiều.

“Thanh Đồng!” Anh không nhanh không chậm gọi tên cô. Cổ Thanh Đồng trộm nghĩ thực ra thì tên của cô được phát ra từ trong miệng Lâm Mặc Tuân nghe rất cảm động. “Em có thể quang minh chính đại ngắm anh.”

Cổ Thanh Đồng:...

Đến trường học, đỗ xe xong, Lâm Mặc Tuân nói: “Lấy túi giấy ở ghế sau giúp anh.”

Cổ Thanh Đồng cam tâm tình nguyện lấy, không để ý tới nụ cười trên môi người nào đó.

Đây là bài thi giữa kỳ. Cô sửng sốt: “Tiết chiều nay làm bài thi à?” Không phải bảo cô tới nghe giảng ư.

Lâm Mặc Tuân: “Sợ em ngủ trong tiết của anh.” Anh vẫn nhớ tiết toán hồi trước, cô thường lên gục xuống bàn lim dim, không biết bị thầy toán mắng bao nhiêu lần.

Cổ Thanh Đồng xấu hổ, môn toán quả thực là nhìn trời.

Bỗng Lâm Mặc Tuân chuyển đề tài: “Anh phải bình phục tâm tình của mình một chút.”

Đây là lần đầu anh tỏ tình với con gái nên rất căng thẳng.

Nhất là với cô.

Cổ Thanh Đồng lại không phản bác được gì, thực là thẹn với danh hiệu “tay tranh luận số một”.

Cô đưa đồ cho anh, cuối cùng cũng tìm lại giọng nói của mình: “Anh vào trước đi, còn mười lăm phút nữa mới vào tiết, em đi dạo một vòng, làm quen một chút.” Lăn lộn ở chốn này từ tấm bé, lời nói này quá là giả dối.

Lâm Mặc Tuân nhướn mày, kìm chế phấn khích: “Phòng học thứ hai ở phía Đông tầng hai. Trên hành lang tầng hai có rất nhiều tài liệu môn toán, em có thể xem qua một chút.”

Để sau này có thể tăng thêm tiếng nói chung giữa hai người sao?

“Lúc nữa ngồi hàng đầu nhé.” Trước khi đi, anh nhẹ nhàng nói bên tai cô.

Cổ Thanh Đồng lẩm bẩm: “Không chắc sẽ có chỗ ở hàng đầu.”

“Không đâu. Hôm nay sẽ không kín chỗ.” Bởi vì tiết này làm bài thi.

Cổ Thanh Đồng đi một vòng trên hành lang, hai phút trước khi vào tiết cô mới bước vào phòng học, bắt hình ảnh thấy Tiểu Vũ đồng chạy tới.

“Chị!” Gương mặt Tiểu Vũ Đồng đầy vẻ ngạc nhiên. “Hôm nay chị ở khu này à? Hay quá, lúc nữa tan học chúng ta cùng đi ăn cơm nhé.”

Cổ Thanh Đồng chưa kịp ừ hử gì thì Tiểu Vũ Đồng lại vội vàng nói: “Em phải vào đây, hôm nay bọn em làm bài kiểm tra. Nghiệp chương quá đi, ông thầy đẹp trai tàn nhẫn lại còn lòng dạ nham hiểm nữa.”

Cổ Thanh Đồng bất đắc dĩ nói: “Cố lên!”

Cổ Thanh Đồng bước vào ngay khi chuông reo, Tiểu Vũ Đồng không chú ý tới.

Phòng học một trăm hai mươi người, hôm nay không kín người, kỳ lạ là hai hàng đầu trống không.

Lâm Mặc Tuân cầm bài thi: “Bài kiểm tra hôm nay sẽ đưa vào tổng thành tích cuối kì, mong mọi người cố gắng làm bài.”

Nhất thời bên dưới bắt đầu kêu rên.

Cổ Thanh Đồng cầm bài thi lên, lướt qua một lần từ đầu tới cuối, không hiểu tí gì. Bên tai là tiếng bút soàn soạt trên mặt giấy, vừa quen thuộc vừa hoài niệm.

Cô lấy sách Lâm Mặc Tuân đưa lúc nãy ra, ầy, sách toán thì có gì hay mà đọc. Song cô vẫn lật bừa mấy trang, thể này mới phát hiện anh ghi chú rất nhiều.

Từ trước tới giờ chữ của anh đều rất đẹp, chẳng qua là bây giờ viết ngoáy hơn hồi cấp ba một chút.

Cố Thanh Đồng ngồi chưa được hai mươi phút thì bị một cuộc điện thoại gọi trở về.

Trần Lộ đau bụng, nhờ Thanh Đồng đưa đi cấp cứu. Đây chính là kết quả của việc ăn mảnh.

Cố Thanh Đồng đi đến phòng y tế mua Hoàng Liên, rồi vội vàng chạy về.

Gương mặt Trần Lộ trắng bệch nằm bẹp trên giường, trong thùng rác bên cạnh toàn là xương cánh gà. Cô uể oải giải thích: “Sáng nay mình bụng rỗng ăn sữa chua.” Không phải lỗi của cánh gà.

Tự gây nghiệt, không thể sống.

Cố Thanh Đồng rót cho cô một chén trà nóng: “Nghiêm trọng lắm không? Đi bệnh viện khám xem sao nhé?”

“Không sao đâu, mình cố chịu là được.” Trần Lộ xoa bụng, lúc lâu sau mới phản ứng kịp: “Mình không quấy rầy hai người hẹn hò đấy chứ?”

Cố Thanh Đồng nhìn cô, thở thê: “Có, cậu định làm thế nào bây giờ?”

Trần Lộ giãy vò cái gối: “Mình chỉ hỏi bữa thôi, không ngờ các cậu phát triển nhanh thế.”

Cố Thanh Đồng:...

Trần Lộ bi thương: “Thế công của Lâm Mặc Tuân quá mạnh mẽ. Cố Thanh Đồng cậu bị bắt dễ dàng quá! Ôi ôi ôi....”

Cố Thanh Đồng nghĩ bụng, người nào đó quả thực rất mạnh mẽ, cô hoàn toàn không phải đối thủ của anh.

Bỗng nhiên Trần Lộ bò dậy: “Nửa rồi!” Sau đó vội vã chạy vào nhà vệ sinh.

Cố Thanh Đồng không hiểu hậu, cười không khép được miệng.

Buổi tối, điện thoại Cố Thanh Đồng đổ chuông, là một dãy số xa lạ, hiện lên là số điện thoại, trái tim cô không khỏi thót một cái.

“Là anh.” Giọng nói trầm thấp của Lâm Mặc Tuân vang lên.

Cố Thanh Đồng ừm một tiếng, cô đoán được.

“Bạn cùng phòng của em sao rồi?”

Cố Thanh Đồng liếc cô nàng đang ngồi trên giường xem phim, thỉnh thoảng cười khanh khách không ngừng: “Khỏe hơn rồi.” Cô nàng còn vừa gặm tiếp một cái cánh gà kia, bọn em không ngăn nổi.

“Ăn cơm tối chưa?” Anh hỏi.

Cố Thanh Đồng túm tóc: “Chốc nữa em ra ngoài mua.” Không thể trọng sắc khinh bạn được. Cô nghe thấy anh cười khê: “Em xuống dưới đi.”

Cố Thanh Đồng ở một tiếng, cầm điện thoại chạy xuống tầng.

Từ xa cô thấy một bóng dáng đứng ở cổng ký túc xá nữ, lẻ loi một mình. Ánh đèn mờ lung kéo bóng của anh dài ra. Lâm Mặc Tuân đang nhìn về phía cô.

Cố Thanh Đồng ăn mặc mỏng manh, vội vã xuống tầng.

Lâm Mặc Tuân cau mày: “Lúc này ra ngoài ăn cơm với đồng nghiệp, cơm dưa ở đây cũng được, còn có một phần cháo trắng nữa.” Giọng của anh dịu dàng mềm mại, không như trong điện thoại.

Gió lạnh xào xạc, thế nhưng trong phút chốc trái tim cô chợt được lấp đầy bởi ấm áp.

Cô đăng trạng thái trong wechat là muốn ăn cơm dưa, thì ra anh có xem, cũng nhớ kỹ.

“Cảm ơn.”

Cố Thanh Đồng cầm hộp đồ ăn nặng trĩu, hoàng hôn buông xuống đã lâu nên biểu cảm của hai người đều không rõ.

Cô trầm mặc mấy giây, đoạn thở nhẹ ra một hơi, đón lấy ánh mắt anh: “Mặc Tuấn, chúng ta quen nhau mười năm lẻ ba tháng.”

Yết hầu anh căng ra, ánh mắt hơi đỏ, tay không tự chủ nắm chặt lại, kìm chế xúc động muốn ôm cô: “Ừ, lúc về lưu số điện thoại của anh vào.”

Cố Thanh Đồng sửng sốt, sao anh biết cô chưa lưu.

“Hôm ăn cưới anh nói hai lần.” Hoàn toàn không phải phong cách lời ít ý nhiều của anh, nhưng cô vẫn không nhớ. Trong lời của anh mang theo thở dài.

Cố Thanh Đồng le lưỡi: “Anh cũng biết môn toán của em không tốt mà, trời sinh không nhạy cảm với các con số.”

Cuối cùng lần này đến lượt Lâm Mặc Tuấn không phản bác được, đôi mắt trầm tĩnh hơi chuyển động.

“Lên đi.” Anh khề khàng bảo.

Cố Thanh Đồng gật đầu: “Hẹn gặp lại.”

Lâm Mặc Tuấn nhìn cô đi vào tòa nhà rồi mới xoay người rời đi.

Trần Lộ say sưa ăn cháo nóng: “Mùi vị cháo này không biết ngon hơn canteen bao nhiêu lần. Ở đâu bán thế? Ngày mai đi tiếp. Lần này mình phải bồi bổ mới được.”

Cố Thanh Đồng đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, hình như không nhớ số điện thoại của anh thực sự rất nghiêm trọng. Để đền bù, cô cầm điện thoại lên, nhắn cho Đất Đen một tin: Cơm dưa ăn ngon lắm.

Chắc chắn, học được cách nịnh hót rồi cơ đấy.

Trần Lộ: “Nhìn cơm dưa ngon nhỉ, mình thử miếng.”

Khóe mắt Cố Thanh Đồng lờm thảng tới, sau đó chia cho cô nàng một ít.

8. Chương 8

Lâm Mặc Tuấn về nhà trọ, tự pha cho mình một ly cà phê.

Bóng đêm tĩnh lặng, cuối cùng sự cô tịch từng có dần biến mất từng chút một.

Mẹ Lâm gọi điện tới: “Gần đây bận lắm sao? Sao không về nhà.” Mấy năm nay con trai luôn ở nước ngoài, mỗi năm về nhà cũng chẳng được bao lâu. Hiện giờ khó khăn lắm mới về lại không về nhà.

Lâm Mặc Tuấn đáp nhẹ một tiếng: “Thứ bảy con về.”

Khóe môi mẹ Lâm hiện vui vẻ: “Được rồi. Con chú ý một chút, mấy ngày nay bắt đầu lạnh hơn rồi.” Dứa con này từ bé đã không để bọn họ lo lắng, hiện tại xem ra không biết là tốt hay xấu. Nhiều năm như vậy, con trai càng học càng lên cao, những chuyện này đã không còn là kỳ vọng của họ nữa.

“Mặc Tuấn!”

“Vâng?”

“Không có gì, chờ con về rồi nói.”

Cúp điện thoại xong, Lâm Mặc Tuấn rửa mặt, thay một bộ quần áo ở nhà màu xanh thẫm, đi vào thư phòng chấm bài thi.

Thật là dở khóc dở cười, bọn trẻ con bây giờ “thông minh” hơn lứa bọn anh nhiều.

“Thầy ơi, tuy bước cuối cùng không khớp với đáp án, nhưng nỗ lực quá trình gian khổ, xin thầy giờ cao đánh khê.”

“Thầy, cuối kỳ bình chọn giáo viên được yêu thích nhất, nhất định em sẽ dâng thầy một phiếu ít ỏi của em, xin thầy giơ cao đánh khẽ.”

“Thầy, chúc gia đình thầy vui vẻ, không để em bị trượt.”

...

Anh bất giác nhớ lại năm lớp mười, cô bị thầy giáo dạy toán mời vào phòng làm việc với vẻ mặt phát điên, cô đáng thương nằm nỉ thầy giáo cho mang bài thi về.

Lúc chấm đến bài thi của Tiểu Vũ Đồng, anh hơi dừng lại, tổng sáu mươi điểm. Lần trước cô đi học thay nữ sinh này.

Thư phòng vắng vẻ, ánh đèn kéo bóng anh dài ra.

Trước khi ngủ, anh sờ vào điện thoại thì phát hiện cô nhắn tin, khoe môi trong trẻo lạnh lùng hơi cong lên.

“Cơm dưa ăn ngon lắm.”

Đầu ngón tay anh di động trên màn hình một lúc lâu, cuối cùng chỉ đánh một hàng chữ: “Ngủ sớm một chút.”

Cố Thanh Đồng vẫn chưa tắt máy, trong đêm đèn chỉ thị của điện thoại phát sáng, cô mơ mơ màng màng cầm lấy, nhất thời tỉnh ngủ hẳn: “Anh vẫn chưa ngủ à?”

Ngón tay xinh đẹp của Lâm Mặc Tuân ấn xuống: “Đang định ngủ nhưng giờ hết buồn ngủ rồi.”

Cố Thanh Đồng cắn môi, chà, có thể hiểu là vì cô làm ảnh hưởng đến anh không? Ngay lúc cô còn đang rối rắm thì Lâm Mặc Tuân lại nhắn một tin. “Tiểu Vũ Đồng có quan hệ gì với em?”

Cố Thanh Đồng: “Là con gái của cô của em.”

Lâm Mặc Tuân cười cười, quả nhiên là di truyền gia tộc. Anh nhắn lại: “Trắc nghiệm lần này em ấy được sáu mươi.”

Cố Thanh Đồng phản xạ có điều kiện, trả lời: “Môn toán của em tốt hơn em ấy nhiều.” Hiếm khi nổi lên tính tình trẻ con, Lâm Mặc Tuân gần như có thể tưởng tượng ra nét mặt của cô lúc này.

Anh không biết tại sao thành thích môn toán của cô luôn không lên nổi, cho dù khi đó có người phụ đạo cho cô. Ánh mắt anh trầm xuống.

Thời gian mười năm, thời gian tươi đẹp nhất bọn họ không hề tiếp xúc với nhau chút nào. Phần tiếc nuối này đành để mặc như vậy, không giải quyết được gì.

Nỗi khổ trong lòng tiêu tán từng chút một, anh nhắn lại: “Em không giỏi toán cũng không sao.”

Đúng vậy, Trung văn của cô rất tốt. Có câu thuật nghiệp hữu chuyên công*, không phải ai cũng là tuyển thủ toàn năng như anh.

*Đầy đủ của câu này là “Văn đạo hữu tiên hậu, thuật nghiệp hữu chuyên công”, trích trong “Sư Thuyết” của Hàn Dũ, ý của câu này là biết đạo lý có trước có sau, kỹ năng bài vở và bài tập của mỗi người đều có nghiên cứu chuyên môn.

“Anh giỏi là được rồi.” Những lời này của Lâm Mặc Tuân làm Cố Thanh Đồng mất ngủ đến ba giờ sáng.

Ngày hôm sau rời giường, Cố Thanh Đồng nhìn mình trong gương, dưới mắt là hai quầng thâm to. Trần Lộ trêu cô: “Tối qua cậu không ngủ, làm kẻ trộm đây à?”

“Cậu ngáy to quá làm mình không ngủ được.”

Mang theo vành mắt thâm đen vào trong khoa, thầy giáo nói sơ qua với cô những công việc liên quan. Sáng sớm ngày mai lớp 1301 sẽ lên đường đi Chu Trang*.

*Thị trấn Chu Trang thuộc tỉnh Giang Tô.

Cố Thanh Đồng phải đi theo.

“Sao vậy? Không muốn đi à?” Thầy X hỏi.

Cố Thanh Đồng buồn bực, vậy phải tách nhau ra sao. “Không phải vậy, chỉ là cảm thấy hơi đột ngột.”

“Đột ngột?” Thầy X ngạc nhiên, “Chẳng phải cuối tháng trước đã quyết định rồi sao?”

Trong lòng Cố Thanh Đồng thâm nhủ, bây giờ không giống trước kia. Trước kia nói đi là đi, bây giờ thì không được. “Chỉ là em không quen.”

Thầy X vỗ vai cô: “Không sao. Lần đầu mang học sinh ra ngoài đều như vậy. May mà chỉ đi hai ngày, mấy tên nhãi nhố này sẽ không làm gì đâu, hơn nữa trong khoa chúng ta đều là người có văn hóa, sẽ không làm loạn.”

Cố Thanh Đồng bị mấy lời của thầy X làm cho buồn cười, cô phải báo cáo với ai đó. Bỗng dưng cô lắc đầu một cái, rõ ràng anh cũng không nói gì mà.

Cố Thanh Đồng bận bịu trong khoa tới trưa, sau đó gọi lớp trưởng lớp 1301 đến, nói cặn kẽ chuyện sắp xếp hành trình và các thứ phải chuẩn bị.

“Cô Cố, cô căng thẳng quá rồi.” Lớp trưởng trấn an nói: “Bọn em đều là người lớn.” Lớp trưởng là một nam sinh, một trong “sáu đại tài tử” của lớp.

Cố Thanh Đồng mấp máy khóe môi: “Thông báo với các bạn giúp cô nhé.” Phần tử mới giải phóng nóng nẩy từ cấp ba, có thể không cảnh giác sao?

“Cô Cố, cô yên tâm đi. Bọn em sẽ ngoan ngoãn, cùng lắm là uống ít rượu.”

Cố Thanh Đồng đen mặt, đăm gấu con này.

“Đùa chút thôi.” Lớp trưởng cười: “Nếu cô không yên lòng thì có thể mang người thân theo.”

Khóe mắt Cố Thanh Đồng giật giật: “Đề nghị này của em hay lắm, tôi sẽ xem xét.”

“Ý! Cô Cố có bạn trai à?” Về mặt lớp trưởng đầy ngạc nhiên: “Chẳng phải cô muốn học tiến sĩ ư?”

Cố Thanh Đồng buồn bực, Chuyện học tiến sĩ và chuyện cô có bạn trai có liên quan gì với nhau sao?

May mà có giáo viên khác nhờ cô giúp một tay cô mới có thể thoát. Có lúc nói chuyện với học sinh rất phí sức, vắt hết trí óc, đầu trí so đũa khí.

Đúng mười một giờ cô nhận được tin nhắn của anh, buổi trưa cùng ăn cơm. Nhưng cô đã có hẹn với hai cô bạn cùng phòng mất rồi.

Cô do dự trả lời anh: “Trưa nay Hiểu Như về, bọn em hẹn với nhau rồi.” Hai phút sau vẫn không thấy tin nhắn trả lời của anh.

Không phải cô cố ý muốn từ chối, đây là lần thứ hai trong ngày cô rơi vào rối rắm.

“Nếu anh không ngại thì bốn người chúng ta cùng ăn nhé?” Đây là cách tốt nhất, không làm cả hai bên méch lòng, tốt đẹp quá còn gì.

Tin nhắn của anh tới: “Vừa nãy bị đồng nghiệp gọi đi.”

Cố Thanh Đồng:...

Lâm Mặc Tuấn: “Có thể tới sớm không?”

Cố Thanh Đồng: “Sao ạ?”

Lâm Mặc Tuấn: “Chính thức gặp người bên kia của em, anh cảm thấy phải chuẩn bị chu đáo.”

Cố Thanh Đồng qua quýt gửi một biểu cảm vụn vặt: ~(@^_^@)

~Sáng sớm hôm qua Triệu Hiểu Như ở thành phố D an ủi một người bạn tốt vừa chia tay người yêu. Lúc này cô đang ngồi trong phòng ăn, một bụng khổ tâm.

“Một ngày rười của mình trôi qua thực sự cứ như là địa ngục nhân gian ấy.” Cô uống một ngụm nước, lại tiếp: “Con gái là bình nước, lời này quả không sai. Từ lúc mình nhìn thấy Châu Châu cô ấy liền bắt đầu khóc.” Lại ngụm nước nữa.

“Mình an ủi không dứt miệng, thật sự không biết tại sao hai người đó chia tay, dù sao thì cũng nói cho mình biết nguyên nhân mình mới có thể giúp cô ấy chứ?” Cô lại uống một ngụm nước nữa, tổng một chén nước to rồi.

Cố Thanh Đồng vội vàng đón lấy.

“Cảm ơn.” Triệu Hiểu Như thở dài một cái. “Hai người này đã bàn đến chuyện cưới gả, cuối cùng xảy ra chuyện này. Từ sáng đến tối mình chưa được hớp nước nào, lại còn nói nhiều. Cuối cùng cô ấy mệt vì khóc, mình cũng mệt mỏi, liền ngủ lại đó một đêm. Buổi sáng lúc còn mờ tối, Châu Châu lại khóc tiếp.”

“Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Triệu Hiểu Như lại uống một cốc nước nữa, sâu xa nói: “Ngứa ngứa sau bảy năm*.”

*Thất niên chi nhột: chỉ tình yêu của các đôi đến năm thứ 7 sẽ cảm thấy nhàm chán vì quy luật tình yêu hay hôn nhân nhạt nhẽo, vô vị, sẽ trải qua một lần thử nghiệm (có con ngoài giá thú, ngoại tình,...) nếu vượt qua giai đoạn này thì tình cảm ngày càng phát triển nếu không thì mỗi ng 1 ngả.

“Cắt!” Hai người cùng kêu lên khinh bỉ.

“Đừng không tin có được không?”

“Thế giờ bạn cậu sao rồi?”

Hiểu Như nhún vai: “Cuối cùng mình không thể giúp gì, kéo bạn trai cô ấy đến, nói thẳng hai người đó chia tay đi.”

“Sau đó thì sao?”

“Bọn họ đuổi mình đi.”

“Cậu đúng là số đạo cụ*. Ăn cơm, ăn cơm.”

*Đạo cụ là mấy thứ đồ dùng để biểu diễn.

“Lộ Lộ, hình như cậu gầy đi.”

Trần Lộ không biết xấu hổ khoe sự tích vinh quang của mình, lảm bảm. Đoạn vẽ mặt cô nghiêm túc hẳn lên, a một tiếng: “Hiểu Như, nói cho cậu biết chuyện này, Thanh Đồng có ‘zdai’ rồi.”

Phụt! Một ngụm nước phun thẳng vào ngực Trần Lộ.

“Ha ha ha...” Cố Thanh Đồng nén cười, cầm khăn giấy lau. “Cậu thấy chưa, đây chính là ý của Phật, Phật bảo không thể nói.”

“Zdai nào?” Vẽ mặt Triệu Hiểu Như tràn đầy mong đợi.

Trần Lộ ngó Cố Thanh Đồng: “Phật, con nói được không?”

Cố Thanh Đồng gật đầu một cái, Trần Lộ hít sâu: “Zdai của cậu ấy chính là...”

“Lâm Mặc Tuân.” Cố Thanh Đồng tiếp lời Trần Lộ.

Trong nháy mắt Trần Lộ mất hết sức lực, gục luôn xuống bàn.

Triệu Hiểu Như vừa sợ vừa ngạc nhiên mất mười mấy giây, trong chớp mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt Cố Thanh Đồng.

Cố Thanh Đồng: “Cậu mà nhìn mình thế nữa mình sẽ thẹn thùng lắm.”

Đột nhiên Triệu Hiểu Như vươn tay véo mặt cô: “Lâm Mặc Tuân ư, không tệ không tệ, tốt lắm, rất tốt.” Bỗng nhiên cô nói: “Thanh Đồng, mình đi không bao lâu cậu đã bị bắt cóc rồi!” Chỉ tiếc rên rỉ không thành thép thôi. “Sao lần đầu lại có thể tùy tiện thế hả.”

Lần đầu tiên, trong trường hợp này nói mấy chữ này quá mập mờ.

Hiếu Như dòm Trần Lộ: “Lộ Lộ, trên bàn toàn dầu, mặt cậu chịu được không?”

Trần Lộ ủ rũ ngồi thẳng lên: “Mình hận các cậu!”

Cố Thanh Đồng hiển nhiên trở thành người mang trọng tội.

“Thanh Đồng, cậu xem mà làm chứ hả? Tự nguyện hay ép buộc đây?”

“Các cậu độc ác quá.” Lừa gạt trắng trợn.

“Giúp đỡ anh ấy hả? Quả nhiên con gái đều hướng ra ngoài.”

Trần Lộ phụ họa: “Phúc lợi của thầy giáo đại học C rất tốt, anh ấy còn là thầy giáo chuyên môn, trở về từ Havard, nên như vậy.”

Hiếu Như gạt đầu một cái: “Ngày mai gọi Thanh Nguyệt tới, để cô ấy gặp cha nuôi tương lai của con trai cô ấy.”

Cố Thanh Đồng yên lặng ăn cơm, không nhanh không chậm mở miệng: “Ngày mai mình đi Chu Trang.” Sau đó nhẹ nhàng bổ sung một câu: “Trùng hợp đơn thuần.”

Ăn cơm xong, ba người tới thư viện viết luận văn tốt nghiệp. Song Cố Thanh Đồng phát hiện suốt cả buổi chiều này bên tai cô đều là tên một người.

“Thì ra là nhìn trúng từ năm lớp mười, bảo sao anh ấy bắt cậu nhanh thế.” Hiếu Như vẫn tiếp tục bổ não: “Lớp mười ư, tớ tính ra cũng mười năm rồi.”

Trần Lộ gạt đầu một cái: “Học toán đều là đầu óc thông minh, ý đồ kín đáo. Môn toán của Thanh Đồng quá kém, cậu xem, hoàn toàn không phải đối thủ của chàng nhà cậu ấy.”

“Cô ấy không cần lo lắng sau này môn toán của con cô ấy sẽ có vấn đề, có người cha giỏi thế cơ mà.”

Cố Thanh Đồng không nói gì, các cậu nghĩ sớm quá rồi. Chỉ có điều trong đầu cô đột nhiên hiện ra một bánh bao nhỏ, một bánh bao đáng yêu.

“Cậu xem đi, chàng của cậu ấy nhìn rất đẹp mắt.”

“Thanh Đồng là người thích cái đẹp.”

Cố Thanh Đồng ho khan một tiếng: “Mình chú trọng vẻ đẹp bên trong.”

Hiếu Như và Trần Lộ đồng thời nhìn cô: “Bọn mình chờ ảnh của cậu, nude một nửa là bọn mình thỏa mãn rồi, nude toàn thân, bọn mình không thèm.”

“Mấy cậu nông cạn quá đấy. Học đi, học đi!”

Ngày hôm nay Lâm Mặc Tuấn ở viện nghiên cứu cả ngày, không nhón ra được chút thời gian rảnh nào. Lúc hai người liên lạc với nhau đã là chín giờ tối.

“Đang làm gì vậy?” Trong giọng nói của Lâm Mặc Tuấn lộ ra vẻ mệt mỏi.

Cô đang định gọi cho anh đây. “Đang xếp đồ, ngày mai em đi Chu Trang.”

Bên kia trầm mặc trong giây lát. Cố Thanh Đồng giải thích ngay sau đó, “Trong khoa đã sắp xếp rồi.” Đoạn thêm một câu: “Trước khi anh tới đại học C.” Cho nên không phải lỗi của cô.

Cuối cùng anh cũng đáp một câu: “Cả ngày nay em không hề nói. Chém trước đánh sau làm anh chẳng thể làm được gì, đúng không?” Anh hơi lên giọng ở âm cuối, rất nguy hiểm.

Cố Thanh Đồng nhú mày, đúng vậy nhỉ, cả ngày hôm nay cô không nói cho anh biết.

Gió lạnh thổi qua, Lâm Mặc Tuấn dụi mắt: “Cứ ghi nợ trước, sáng mai em lên đường lúc mấy giờ, ở đâu?”

“Cửa phòng ăn số hai, sáu giờ.”

“Ừm, tối nay ngủ sớm đi.” Anh khẽ khàng nói.

Cố Thanh Đồng nghe thấy tiếng gió bèn hỏi: “Anh vẫn đang ở ngoài à?”

“Ừ, mới ở viện nghiên cứu ra.”

Vậy sao. “Anh về sớm một chút.”

“Em cứ yên tâm.”

Cúp điện thoại, anh thở dài một tiếng, bình tĩnh đứng đó, gương mặt trầm tĩnh. Ánh mắt hai người kia sáng quắc nhìn anh, cười âm hiểm: “Nhóc con, không nỡ chứ gì.”

Lâm Mặc Tuân cất điện thoại đi, nói với mấy người bên cạnh: “Ngày mai cô ấy đi Chu Trang, lần sau tôi đưa cô ấy ra ngoài.”

Người đàn ông cười nhẹ: “Mặc Tuân, vẻ mặt vừa nãy của cậu tôi nên quay lại mới phải. Giờ đã biết rõ cái gì gọi là hồi hộp chưa? Có phải rất lo lắng không? Rất nhưng nhớ?”

Ánh mắt Lâm Mặc Tuân sáng lên một cái, anh vẫn nhìn về phía trước, tiếp tục bước đi: “Tôi đã chờ mười năm, chút thời gian này có là gì.” Giọng nói như đang lẩm bẩm.

9. Chương 9

Tờ mờ sáng hôm sau, một đám người tụ tập trước cửa canteen. Nhiệt độ không cao, lại thêm gió lạnh nên tiếng oán trách vang lên liên tục, xui xẻo là xe du lịch vẫn chưa tới.

Cố Thanh Đồng vừa an ủi học sinh vừa liên lạc với bên công ty du lịch. Hướng dẫn viên du lịch giải thích trong điện thoại rằng vừa rồi bị tắc đường, khoảng mười phút nữa là đến nơi, bảo họ đừng sốt ruột.

Cố Thanh Đồng phà ra một hơi, vừa cúp điện thoại thì chuông điện thoại vang, không ngờ là Lâm Mặc Tuân gọi đến. Bất chợt trái tim cô đập thành thịch.

“A lô!” Cô đi qua một bên nghe điện thoại.

“Vẫn chưa đi sao?” Giọng nói khàn khàn của anh truyền tới tai cô.

Cố Thanh Đồng vâng một tiếng: “Lúc này xe du lịch bị tắc đường.”

Lâm Mặc Tuân cười khê một tiếng: “Em đi về phía trước 500m đi.”

Cố Thanh Đồng khó hiểu ngẩng đầu nhìn về phía trước, tại nơi xa dưới ánh đèn đường là một bóng dáng cao gầy. Cô chỉ ngạc nhiên nhìn, ánh mắt mờ đi. Hết thấy đều như đã từng gặp qua, Cố Thanh Đồng không khỏi hoài niệm cảm giác này.

Điện thoại rơi vào im lặng.

“Thanh Đồng!” Lâm Mặc Tuân gọi tên cô.

Cô trừng mắt nhìn, tăng nhanh bước chân đến gần anh. Dưới ánh đèn mờ nhạt, ánh mắt anh lộ thêm mấy phần ảm áp, anh mặc một bộ quần áo ở nhà màu đen, trong tay cầm một bình nước.

“Cứ tưởng không kịp nữa chứ.” Anh ngưng mắt nhìn cô. “Đến Chu Trang phải hơn bốn giờ, cái này để uống dọc đường.”

“Cái gì vậy?”

“Trà bạc hà.”

Hô hấp cô hơi dừng lại, hai ngày nay quả thực cô bị ho khan. Mái tóc dài để xõa bay múa lộn xộn trong gió, quả thực không có chút mỹ cảm nào.

Đường như sau lưng ngày càng có nhiều ánh nhìn chăm chú. Cách đó không xa, một chiếc xe du lịch đang di chuyển về phía bọn họ. Cổ Thanh Đồng không khỏi thầm thở dài một hơi.

Cô cười nhẹ một tiếng: “Cảm ơn anh!” Thật ra thì muốn nói rất nhiều, nhưng đến khước môi cuối cùng chỉ đọng lại thành hai chữ này.

Lâm Mặc Tuân đặt bình vào trong tay cô, ánh mắt lưu luyến, “Thanh Đồng, có muốn một cái ôm tạm biệt không?” Giọng nói bồi hồi trên đỉnh đầu cô.

Cổ Thanh Đồng sợ hãi. Đây là Lâm Mặc Tuân vẫn luôn lạnh lùng đang nói chuyện với cô ư? Là Lâm Mặc Tuân mà cô biết sao?

Lâm Mặc Tuân từ từ nâng tay phải lên. Đột nhiên điện thoại trong tay Cổ Thanh Đồng vang lên, động tác của Lâm Mặc Tuân dờ ra. Cổ Thanh Đồng nhận điện, lớp trưởng đang tìm cô. Khước môi Lâm Mặc Tuân bắt đầu dĩ mấp máy.

Cổ Thanh Đồng áy náy nhìn anh: “Em phải đi đây.”

Lâm Mặc Tuân im lặng nhìn cô, trong mắt mơ hồ có sự mong đợi.

Cổ Thanh Đồng nghĩ tới những ánh mắt như sói như hổ ở đằng sau, cô khẽ cắn răng: “Trước mọi người thế này, em xấu hổ.” Gào khóc, cô học xấu Trần Lộ mất rồi, thật ra thì sâu trong nội tâm cô cũng mong đợi lắm chứ, chẳng qua là thiên thời địa lợi không cầu chúc cho bọn họ mà thôi.

Lâm Mặc Tuân bình tĩnh nói: “Vây cho nợ. Trên đường cẩn thận, đến đây không được đi lại một mình, đừng đi dạo lung tung.”

Cổ Thanh Đồng then thừng, cô có phải trẻ con đâu.

Cuối cùng anh cũng nở nụ cười. Giấy vừa rồi tựa như hơi mất hứng, đại khái là bị cắt ngang đi. “Hai lần chơi xuân, du thu năm lớp mười em đều chạy loạn.” Làm hại chủ nhiệm lớp bận rộn đến dậm chân, cuối cùng được người ta đưa trở lại. Em quên rồi ư?

Chuyện lâu như vậy mà anh vẫn nhớ rõ. Cổ Thanh Đồng không khỏi trợn to hai mắt, trong đôi mắt trắng đen rõ ràng tràn ngập khó tin.

Lâm Mặc Tuân nhìn biểu tình ngạc nhiên của cô, bình thản nói: “Mau đi đi.”

Cổ Thanh Đồng ngơ ngác lên xe. Thật ra thì khả năng hiểu rõ của anh rất cao, nếu như không hiểu sai, vậy thì... Là như cô hiểu sao?

Buổi trưa, lớp cô đến Chu Trang. Từng hạt mưa phùn như sợi bông bay ngập trời. Cổ Thanh Đồng quỳnh quang, vội vàng tìm nhà vệ sinh. Ồm, uống nước nhiều quá đây mà.

Chu Trang vào thời gian này đang đúng mùa ế, du khách không nhiều. Mọi người tự lập nhóm đi chơi, Cổ Thanh Đồng và hướng dẫn viên du lịch, còn có lớp trưởng, không biết tự lúc nào mà ba người lập thành một nhóm.

Chu Trang không hổ là “vùng sông nước số một Trung Quốc”, trấn nhỏ yên bình tĩnh mịch, đi trên lớp đá xanh làm bạn có cảm giác thời gian chảy ngược.

Cổ Thanh Đồng cầm điện thoại chụp ảnh lung tung, lại hỏi hướng dẫn viên du lịch xem có đồ lưu niệm gì mang về được không.

Hướng dẫn viên du lịch liền đề cử “Vạn Tam Đề*”.

*Một trong những món ăn nổi tiếng của dân tộc Hán ở Giang Tô.

Lớp trưởng thừa cơ không có hướng dẫn viên du lịch ở đây liền lặng lẽ hỏi: “Cô Cố, người lúc sáng là bạn trai của cô đúng không?”

Bước chân cô hơi dừng lại, thì ra cậu chàng đi theo cô chỉ để hỏi vấn đề này?

“Bọn em thấy cả rồi, lúc này trên xe bọn em bàn tán suốt.”

Cố Thanh Đồng nghĩ bụng mấy cô cậu bà tám quá.

“Cô Cố, bọn em ủng hộ cô tuyệt đối, bắt cóc thầy giáo khoa toán về. Tuy khoa văn chúng ta tranh tài với khoa Toán phần lớn là thua nhưng lần này cô làm bọn em rất nở mày nở mặt.” Lớp trưởng hưng phấn nói tiếp: “Cô muốn mua quà gì em tư vấn cho, từ góc độ cánh mày râu.”

Khóe miệng Cố Thanh Đồng co quắp: “Các bạn đang đợi em kìa, đi tìm các bạn đi.” Cô chỉ mấy nữ sinh trước mặt.

Lớp trưởng gãi đầu: “Vậy được rồi, em đi trước nhé cô Cố. Có chuyện gì cô cứ gọi em.”

Cuối cùng Cố Thanh Đồng mua Vạn Tam Đề, bưu thiếp, mấy chiếc quần gió dân tộc, cuối cùng tại một gian hàng nhỏ chọn một món quà cho ai đó.

Buổi tối trở lại khách sạn, mình cô ngẩn người trong phòng, tải mấy bức ảnh lên wechat. Lâu sau, điện thoại không có động tĩnh gì, có lẽ anh đang bận.

Đêm Chu Trang vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh lại di nhân.

Cô mơ màng chìm vào giấc ngủ, nửa đêm tỉnh lại, cầm điện thoại lên thì thấy wechat có một tin nhắn: Thanh Đồng, một ngày không gặp.

Cô từ từ cong khóe môi, nhắm mắt lại, tay nắm chặt điện thoại.

Một ngày không gặp, như cách ba thu.

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm sau Cố Thanh Đồng dậy sớm. Sáu giờ, cô đi một mình vào trong Chu Trang, không có ồn ào của ban ngày, lúc này Chu Trang được bao phủ bởi một tầng sương mù dày, lượn lờ vắng vút.

Cố Thanh Đồng tiện tay chụp cảnh sáng sớm của Chu Trang, gửi cho ai đó.

Chắc lúc này anh vẫn chưa dậy.

Vào trong Chu Trang khoảng nửa giờ cô liền quay gót trở về, tiện thể giải quyết bữa sáng. Cô ăn sáng ở một quán ăn, uống một cốc đậu nành, ăn một, hai oa dán*.

*Oa dán: Một loại ăn vặt nổi tiếng của người Hán, hình dáng mỗi nơi khác nhau.

Tâm tình tốt thì ăn gì cũng ngon. Ngay cả thành phố xa lạ này cũng đẹp dễ nhường nào.

Lúc trả tiền, Cố Thanh Đồng không cẩn thận va nhẹ vào một người đàn ông trung niên. Cô hơi cau mày, nói với người đàn ông câu: “Xin lỗi!” Người kia không nói không rằng, chỉ hơi liếc một cái rồi bước ra ngoài.

Đến lúc cô về khách sạn, không tìm thấy di động mới phát hiện ra vấn đề.

Ày, dần đến thế là cùng. Điện thoại và ví tiền bị người ta lấy mất rồi. Cố Thanh Đồng vô cùng buồn bực.

Hơn tám giờ, lớp cô chuyển tới Đồng Lý. Lúc xuống xe cô không thể không nhắc nhở học sinh chú ý tiền bạc thêm lần nữa.

Buổi sáng Lâm Mặc Tuân vừa ăn sáng vừa xem điện thoại, xem ảnh cô gửi tới, hình ảnh ấm áp lòng người.

“Mặc Tuân, xem gì vậy?” Mẹ Lâm hỏi: “Lúc ăn cơm rất ít khi con xem điện thoại.”

Lâm Mặc Tuân bỏ điện thoại xuống, suy đi ngẫm lại: “Ảnh của một... Người bạn gửi tới. Cô ấy đang du lịch ở Chu Trang.”

Mẹ Lâm nói: “Chu Trang à, lúc con chưa được sinh ra, mẹ từng đi một lần rồi, lúc ấy vẫn chưa quy hoạch, cầu nhỏ, nước chảy, con người, sự yên lặng di nhân. Bây giờ hơi thở của thương mại nặng quá.”

Lâm Mặc Tuân mỉm cười, hình như cô ấy chơi rất vui, trên wechat rất nhiều ảnh chụp, có cả ảnh chụp chung với học sinh. Thật ra thì không có gì thay đổi, kiểu tóc của cô hiện tại giống hệt trước kia, kiểu xoắn đơn giản.

Sáng nay Lâm Mặc Tuân không ra ngoài, ở trong phòng một mình.

Mẹ Lâm mang trà lên cho anh thì thấy anh đang cầm điện thoại, hình như điện thoại vẫn chưa được kết nối, chân mày anh dần nhíu lại.

Nhất thời trong lòng anh bất chợt trống rỗng, tựa như nghỉ hè năm đó, cuối cùng anh cũng bấm dây số điện thoại vẫn luôn khắc sâu trong lòng, song điện thoại di động cứng ngắc chỉ truyền đến giọng nói máy móc: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy.”

Lâm Mặc Tuân để điện thoại xuống, vừa quay đầu thì thấy mẹ mình. Mẹ Lâm đi tới để chén trà xuống, thần sắc Lâm Mặc Tuân đã khôi phục lại trạng thái bình tĩnh.

“Sao vậy?”

Giọng điệu anh lạnh nhạt: “Không sao.”

Sao Mẹ Lâm có thể không hiểu con trai của mình, nếu anh không nói bà sẽ không hỏi nữa. “Đúng rồi, Nguyên Đán mơ và Nhạc Nhạc đến nhà mình chơi.” Ánh mắt mẹ Lâm hơi phức tạp.

“Còn một tháng nữa.” Lâm Mặc Tuân đáp.

“Đúng vậy, bao giờ thì hạng mục của con ở đại học C kết thúc?”

Lâm Mặc Tuân trầm ngâm: “Tháng ba năm sau.” Giọng anh có chút buồn bã.

Ba giờ chiều, anh lái xe ra cửa.

Mẹ Lâm nhìn ba Lâm ngồi trên ghế salon: “Lần này con trai ông trở lại cứ là lạ sao ấy? Đang yên đang lành lại từ chối hai trường đại học ở Bắc Kinh, tự ý chọn đại học C. Không thấy lạ sao?”

Ba Lâm không ngược mắt: “Có à? Bản thân tôi lại thấy Mặc Tuân... hoạt bát hơn trước kia.”

“Hoạt bát? Mới có ông nghĩ ra được từ này.” Mẹ Lâm buồn bực, Mặc Tuân trầm mặc quá mức, thật là lo lắng!

Bên kia Cố Thanh Đồng lo lắng đến trưa, nghĩ đến giấy tờ trong ví, thật là mệt mỏi cả tâm tư lẫn sức lực. Còn có liên lạc trong điện thoại nữa, chẳng may có người cầm điện thoại của cô đi lừa đảo thì cô thật là nghiệp chướng nặng nề.

Trên đường về, cô đành bấm bụng than thở. Thật ra thì chủ yếu nhất là lo lắng về anh, không liên lạc được với cô.

Thần thờ ngất ngưởng khắp Đồng Lý, sau đó là quay về. Cuối cùng bình an trở lại trường, sớm hơn thời gian đã tính nửa giờ. Hoàn thành nhiệm vụ, cô thở ra một hơi, sau đó vẫy tay tạm biệt học sinh. Cô cầm túi của mình chuẩn bị trở về ký túc.

Đột nhiên ven đường vang lên tiếng còi xe, cô hơi liếc về phía... Xe của Lâm Mặc Tuân, trái tim cô không khỏi thót lên một cái. Lúc đi tới anh đã mở cửa xe.

Cố Thanh Đồng lên xe theo phản xạ có điều kiện. Lâm Mặc Tuân cầm túi trong tay cô, để vào ghế sau, đôi mắt nhanh chóng chuyển động trên mặt cô.

Vừa ngồi xuống cô đã nghĩ tại sao bản thân lại nghe lời như vậy. Trong đầu không khỏi quanh quẩn câu nói kia: Một ngày không gặp như cách ba thu. Đuôi mắt cô trộm liếc anh một cái.

“Làm mất điện thoại rồi à?” Anh quay đầu lại, bình tĩnh hỏi cô.

Khuôn mặt cô lập tức hiện vẻ đau khổ: “Vâng, bị mất lúc ăn sáng.”

Lâm Mặc Tuân lẳng lẳng nhìn cô, ánh mặt trời len qua cửa sổ vào trong xe, ầm ập rọi vào người cô, tôn lên làn da cô càng thêm trắng nõn. Nhất thời làm suy nghĩ của anh như rơi vào xoáy nước.

Cố Thanh Đồng không nghe anh nói gì bèn quay đầu lại thì bắt gặp đôi mắt của anh, nhất thời không kịp thu lại cảm xúc. Cô chỉ cảm thấy tim đập chậm một nhịp, lời ra đến khóe miệng lại không biết nói gì.

May mà Trần Nhượng gọi điện tới.

“Lâm Mặc tuân, bọn tôi tới rồi, chỉ thiếu cậu thôi. Với cả hôm nay có mang người nhà của cậu đến không?” Trần Nhượng ồn ào.

Lâm Mặc Tuân đáp lại một câu: “Các cậu chơi trước đi, tôi đến ngay.” Sau đó anh không nói thêm gì nữa, cúp điện thoại.

“Là Trần Nhượng.” Anh nói với cô: “Bọn họ đến rồi.”

Cố Thanh Đồng chợt nhớ lại chuyện này: “Không phải bảo là thứ sáu à?”

Lâm Mặc Tuân khởi động xe: “Anh bảo em là thứ sáu không có thời gian rồi mà.”

“Ý!” Cố Thanh Đồng mở to hai mắt.

Lâm Mặc Tuân đột ngột giơ tay ra, hơi nghiêng người về phía cô, ánh mắt cô thẳng tắp dừng trên tay anh, hô hấp khó khăn, cảnh vật lấp lánh bất định.

“Ừm, Thanh Đồng!”

“Sao ạ?”

“Anh chỉ định giúp em thắt dây an toàn thôi, chẳng phải em nói cảnh sát giao thông đại học C kiểm tra rất chặt sao.” Khóe môi anh hơi cong lên.

Khuôn mặt Cố Thanh Đồng dần nóng lên. Lại bị đùa giỡn.

Đến khách sạn, lúc xuống xe cô nói: “Làm sao bây giờ, em không mang quà cho họ.”

Lâm Mặc Tuân nhìn thoáng qua túi xách của cô: “Không cần tặng họ.”

“Không được đâu.” Cố Thanh Đồng yếu ớt nói: “Trong wechat của em bọn họ cũng khen mấy câu.”

“Mỗi lần anh ở Mỹ về đều mang quà cho họ.” Anh bình thản nói: “Không sao đâu.”

Cố Thanh Đồng không nói gì nữa. Lúc đi vào đại sảnh quán rượu, đột nhiên cô nghĩ ra đó là anh đưa, không phải cô đưa. Hai ta còn chưa phải người một nhà đâu.

Tối nay Trần Nhượng mời hai bàn, đều là bạn học lớp mười.

Lâm Mặc Tuân và Cố Thanh Đồng vừa bước vào thì bên kia liền trêu chọc: “Ừi, cuối cùng cũng trông ngóng được hai cậu.”

“Cố Thanh Đồng, đi Chu Trang có vui không?”

Cố Thanh Đồng lắc đầu một cái: “Không vui.”

“Mình xem wechat của cậu thấy hình như cậu vui lắm mà.”

“Thật ra thì đều là nhìn du khách thôi. Toàn người với người, mỗi mắt lăm lăm.”

Lâm Mặc Tuân ngồi xuống cạnh cô, đưa cho cô một chén nước ấm. Người vừa định ngồi xuống cạnh cô bất động, mọi người không khỏi hơi liếc Lâm Mặc Tuân, người này ra tay nhanh chóng, mãnh liệt thật.

Nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, mọi người từ từ ngồi xuống.

Cố Thanh Đồng ngồi bên phải cô dâu, Lâm Mặc Tuân ngồi bên phải cô.

Vừa bắt đầu mọi người liền bắt Lâm Mặc Tuân tự phạt một chén vì đến ngày họp thì anh đổi lại. Lâm Mặc Tuân không từ chối, tự phạt một chén.

“Chén tiếp theo cậu và Cố Thanh Đồng đều phải uống, bắt bọn này đợi lâu.”

Lâm Mặc Tuân nhướn mày nhìn người đối diện, khước mắt Cố Thanh Đồng nhìn thẳng tới, cô toan bưng chén lên thì Lâm Mặc Tuân kéo tay cô lại, “Không sao, em uống được.”

Lâm Mặc Tuân uống liên tục hai chén. Nhất thời không khí nổ tung. “Lớp trưởng, tử lượng tốt.”

“Lớp trưởng là của đại diện môn, đến tớ còn ghen tỵ đây này.”

“Tiếc thay cậu là con trai.”

Mọi người cười ầm cả lên.

Vợ Trần Nhượng thầm thì với Cố Thanh Đồng: “Hóa ra lần trước cô không nhận hoa cưới của tôi là do hoa đã có chủ.”

Cố Thanh Đồng đành úp mở ừ một tiếng.

“Thật ra tôi ngạc nhiên lắm, Trần Nhượng bảo Lâm Mặc Tuân rất lạnh lùng, bình thường anh ta cũng vậy với cô à?”

Không, không lạnh tí nào. Ngược lại rất ấm áp.

Cố Thanh Đồng từ tốn đáp: “Tùy vào từng người thôi.”

Vợ Trần Nhượng co quắp khước môi, lặng lẽ ăn một miếng đồ ăn.

Cố Thanh Đồng thấy Lâm Mặc Tuân vẫn đang uống rượu cùng các bạn bên kéo tay anh. Lâm Mặc Tuân hơi xoay đầu lại, mặt mày đỏ bừng: “Không sao.”

“Cố Thanh Đồng, cậu nói gì với lớp trưởng vậy? Mọi người đều là bạn học, nói nghe chút đi.”

Lâm Mặc Tuân thản nhiên mở miệng: “Không thể nói với người ngoài.”

“CAO!” Có người kích động: “Có ai giải thích xem rốt cuộc đây là tình huống gì thế này?”

Lâm Mặc Tuân chỉ cười, không nói.

“Để ý sẽ biết, người anh em, uống rượu đi.” Mấy người Trần Nhượng lại bắt đầu uống rượu, có lúc sẽ không kiêng dè gì mấy người phụ nữ, nói mấy câu trêu ghẹo.

Ăn xong, mấy người kia lại càng hưng phấn.

Lâm Mặc Tuân lên bàn, chỉ trong mười mấy phút bọn họ đã thua sạch. Lâm Mặc Tuân cười, “Tối nay uống nhiều rượu, đầu óc choáng váng.”

“Có thể xin đổi người không? Cố Thanh Đồng, cậu lên đi?”

Cố Thanh Đồng lắc đầu liên tục: “Mình không giỏi toán.”

Vì cậu không giỏi toán nên mới bảo cậu lên.

Trước khi đi, mọi người đều nhất trí ý kiến, không bao giờ đánh bài với Lâm Mặc Tuân nữa, sau này tìm Cố Thanh Đồng đánh, kiếm lại món hời từ Cố Thanh Đồng.

Mãi hơn mười giờ mới tàn cuộc. Cố Thanh Đồng không che giấu nổi mệt mỏi trên gương mặt, nhưng tinh thần lại vô cùng tốt.

Sau khi lên xe, cô mới được bàn luận, thỏa nỗi ước mong, “Bài cuối của Trần Nhượng cũng đẹp nhưng đáng tiếc thay, đáng tiếc thay.”

“Hi hi, anh là một đánh ba, giỏi hơn ba em nữa.”

Lâm Mặc Tuân nhìn nụ cười lúm đồng tiền của cô, nhẹ nhàng nói: “Ừ, sau này có cơ hội thì thử sức với ba em.”

Cố Thanh Đồng thuận miệng: “Gặp trưởng bối vẫn sớm.”

Lâm Mặc Tuân sững sốt, hiển nhiên là bị cô chẹn họng.

Ánh mắt Cố Thanh Đồng dần di chuyển, lại tiếp tục di chuyển: “Chuyện đấy, kỹ thuật đánh bài của anh giỏi lắm...”

Lâm Mặc Tuân lặng thinh.

Cố Thanh Đồng nắm tay lại: “Có cơ hội, có cơ hội.”

- Hết chương 10 -

Tập tin gửi kèm:

11. Chương 11

Cố Thanh Đồng hận không thể chui xuống đất. Nghĩ thử mà xem, cô đường đường là nghiên cứu sinh khoa Trung văn, thế mà trên mặt trận ngôn ngữ liên tục thua trận bởi một người học Toán.

Không còn mặt mũi gặp phụ lão Giang Đông* nữa rồi.

*Phụ lão Giang Đông: Thành ngữ TQ, chỉ quê quán nơi chôn rau cắt rốn của các bậc phụ huynh.

Về mặt cô rồi rằm, còn có thẹn thùng.

“Gọi điện cho Trần Lộ đi.” Lâm Mặc Tuân tốt bụng nhắc nhở, sau đó đưa điện thoại của mình cho cô.

Cố Thanh Đồng cảm thấy ấm áp bởi sự quan tâm của anh, may mà cô nhớ số Trần Lộ.

“Xin chào, là ai vậy?” Trần Lộ hơi đổi giọng.

Cố Thanh Đồng mím môi: “Là mình đây, Lộ Tử.”

Bên kia vang lên một tiếng thét. Cố Thanh Đồng hơi giật điện thoại ra xa. “Cậu ở đâu thế? Không phải nói là về ký túc à? Giờ là mấy giờ rồi. Bọn mình gọi điện cho cậu mấy lần đều tắt máy!” Trần Lộ nói nhiều như vậy mà không thở gấp tí nào.

“Mình mất điện thoại rồi.” Tủi thân quá đi. Lúc mua hơn bốn vạn, cô định để dùng bốn năm. Hiện tại mới dùng được có một năm thôi.

“Thế cậu đâu rồi? Bị bắt cóc à? Hay là đang hẹn hò với tên lông bông nào đó?”

Khóe mắt Cố Thanh Đồng liếc về “tên lông bông” bên cạnh, cô yên lặng nói: “Mình về ngay đây.”

Bên kia truyền đến giọng Hiểu Như: “Thanh Đồng, lúc về có chuyện vui đấy.”

Trước khi cúp điện thoại, đột nhiên Trần Lộ thốt ra một câu: “Cậu gọi bằng điện thoại của ai thế?”

Cố Thanh Đồng trầm mặc trong chốc lát, sau đó mới chậm rãi thì thầm: “Là điện thoại của Lâm Mặc Tuân.”

Hê hê.

Quả nhiên bên kia im phăng phắc.

“Hiểu Như, lúc này mình nói không to chứ?” Trần Lộ buồn rầu hỏi. Vừa này cô nói Lâm Mặc Tuân là “tên lông bông”.

“Với cái cổ họng của cậu, dù đóng cửa thì phòng bên cũng nghe thấy.” Hiểu Như đánh trúng trọng tâm.

Trần Lộ cắn răng: “Điện thoại mình hết pin rồi, về rồi nói tiếp.”

Cố Thanh Đồng nhìn điện thoại của anh, lúc trước cô toàn dùng điện thoại bản địa, thiên về màn hình to. Mùa hè ra ngoài phải xách một cái túi chuyên để đựng nó. Nhìn lại điện thoại của Lâm Mặc Tuân, nho nhỏ xinh xinh, có vẻ hình dáng không tệ.

“Trần Lộ là người Đông Bắc à?” Bên môi Lâm Mặc Tuân hiển hiện sự vui vẻ.

“Dạ?” Cố Thanh Đồng hơi hoảng hốt, giây sau liền hiểu. Nhất định anh nghe thấy ba chữ tên lông bông.

“Anh nghe lén điện thoại của em!” Cô lên án tố cáo.

Lâm Mặc Tuân cười tủm tỉm: “Không phải nghe lén!” Anh cố ý hơi dừng lại: “Là quang minh chính đại.”

Nào có ai nói đường hoàng như vậy. Cô đưa điện thoại cho anh, đấu tranh nói: “Điện thoại này rất tốt.” Giọng nói của cô mềm mại: “Nói chuyện dễ dàng, không có tạp âm.”

“Em có thể đi làm người phát ngôn được rồi đấy.”

Cố Thanh Đồng cười vui vẻ, lúc sau chợt nghiêm chỉnh lại: “Mặc Tuân, em vẫn có một vấn đề.”

Lâm Mặc Tuân ừ một tiếng, ý bảo cô nói tiếp.

“Tên của anh là lấy từ Mặc Tử và Tuân Tử à?”

Lâm Mặc Tuân:...

“Mặc Tử là học phái Mặc gia, Tuân Tử là học phái Nho gia. Người trước chủ nghĩa xuất thế, người sau chủ nghĩa nhập thế, hai người đối lập.”* Cố Thanh Đồng ngạc nhiên tổng kết lại.

*Mặc Tử: Người thời kỳ Đông Chu Xuân Thu cuối Chiến quốc, đầu Tống quốc, tên Địch, trong lịch sử Trung Quốc là Triết học gia duy nhất xuất thân từ nông dân, là người sáng lập học thuyết Mặc gia. Mặc gia là một trường phái triết học thời xưa ở TQ.

*Tuân Tử: Nhà tư tưởng, chuyên gia giáo dục thời Chiến quốc cuối Triệu quốc, tên Huống, tự Khanh. Ông là nhà tư tưởng, văn học gia, chính trị gia nổi tiếng, người đương thời tôn xưng là “Tuân Khanh”, có sự đóng góp to lớn cho tư tưởng Nho gia.

Lâm Mặc Tuân nghe cô phân tích tỉ mỉ: “Em phân tích rất cẩn kẽ, tên của anh là do ba anh đặt cho.”

“Bác trai thật uyên thâm.” Cố Thanh Đồng bình tĩnh nói.

“Cảm ơn, anh sẽ chuyển lời cho ông ấy.”

Cố Thanh Đồng bị ghen.

Lâm Mặc Tuân lái xe đến khu ký túc nữ, lúc này sân trường vừa thanh tĩnh vừa yên bình. Anh đưa túi xách cho cô, còn cô cúi thấp đầu.

Xem ra là thẹn thùng đây. Anh lấy điện thoại đặt vào trong tay cô, cô không hiểu ngẩng đầu lên.

“Lấy của anh dùng đi, tiện liên lạc.” Trong đôi mắt hẹp dài kia tràn ngập không cho cự tuyệt.

Tay cô run run. Tiện liên lạc*, lực sát thương của bốn chữ này quá mạnh. (Tiếng Trung là nên là bốn chữ.)

“Đừng thức khuya, tối nay ngủ sớm đi.” Anh vuốt ve mái tóc của cô. “Ngày mai anh ở viện nghiên cứu, buổi tối cùng ăn cơm có được không?”

Cố Thanh Đồng gật đầu. Lâm Mặc Tuân đưa túi xách cho cô, bỗng nhiên cô nhớ ra gì đó, vội vàng mở túi xách ra, lấy từ trong ra một cái hộp, sau đó nhanh chóng nhét vào trong ngực anh: “Quà cho anh, lần đầu tặng không biết anh có thích không.”

Ý là xin được thông cảm.

Nói xong liền quay đầu chạy đi như một làn khói, không cho Lâm Mặc Tuân cơ hội nói cảm ơn.

Lâm Mặc Tuân cầm hộp quà, trầm mặc.

Cô chạy như bay về ký túc, vừa vào cửa đã thở hồng hộc.

Hiếu Như: “Có ai đuổi theo cậu à?”

Trần Lộ: “Thật ra thì tối nay cậu không về cũng không sao đâu, bọn mình hiểu mà.”

Cố Thanh Đồng: “Cậu đen tối thật đấy!”

Trần Lộ: “Ồ! Nói mình à? Thế lúc đầu là ai đề nghị nhìn vào “chất lượng”, đầy đủ không ăn bớt ăn xén tí nào đâu nhé! Ê hê hê hê...”

Cố Thanh Đồng không nói gì, cầm túi đi ra ngoài hành lang.

Trần Lộ vội vàng đuổi theo, giọng điệu thành khẩn: “Là mình đen tối, mình háo sắc, ở lại đi mà!”

Trong nháy mắt tâm tình hồi hộp vừa rồi của Cố Thanh Đồng đã khôi phục lại, cô giơ tay lên nhéo má Trần Lộ một cái: “Lộ Tử, cuộc sống không có cậu tựa hoa không có mưa vậy.”

Trần Lộ: “Cảm ơn cậu đã khen ngợi, nhưng mình thích phần thưởng vật chất hơn.”

Cố Thanh Đồng đưa túi cho hai người. Ký túc bọn họ đều là động vật ăn thịt nên móng heo Vạn Tam này tất nhiên là yêu muốn chết.

“Đây là cái gì?” Trần Lộ nhìn một túi như quả hạch.

Cố Thanh Đồng liếc mắt: “Cái này gọi là hạt sủng, đặc sản cao cấp của Đồng Lý, tên tục là ‘Hạt Khiếm Thảo’.”

“Mình thử cận.”

Cố Thanh Đồng vừa dọn dẹp vừa nói: “Theo ‘Bản Thảo Cương Mục’ ghi lại thì hạt sủng chủ yếu trị bệnh thấp khớp, đau thắt lưng, đau gối, bổ trong, trừ nóng, có lợi cho thận, tăng trí nhớ, làm tai thính mắt sáng, giúp ngon miệng trợ khí, giải khát, bổ thận, đái dầm, vân vân. Tóm lại là hiệu quả rất tốt.”

Trần Lộ đang nhai một hạt sừng, vẻ mặt xoắn xuýt: “Cậu biết rành vậy?”

“Mình mua một quyển Thì Hậu Bách Độ.”

Hiếu Như ôm bụng cười sằng sặc: “Thật ra mình cảm thấy hạt này phải đưa cho ai đấy mới thích hợp.”

“Ai?”

“Chàng nhà cậu!”

Cố Thanh Đồng sửng sốt trong giây lát.

Trần Lộ bắt lương nói: “Bổ thận. Hê hê hê hê...”

Sau khi tắt đèn, cô nằm trên giường vuốt ve điện thoại của anh. Điện thoại di động là đồ vật riêng tư, tuy rất tò mò nhưng cô vẫn không mở ra.

Một số điện thoại lạ không có họ tên gửi tin nhắn tới: “Anh rất thích món quà này.”

12. Chương 12

Cố Thanh Đồng trả lời tin nhắn của anh: “Ngủ ngon.” Cả đêm ngủ ngon, vậy mà ngủ mơ thấy khoảng thời gian năm lớp mười. Lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Mặc Tuấn là lúc anh đang ngồi ở hàng cuối cùng, lúc thì nói chuyện với người xung quanh, lúc thì nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau đó, chủ nhiệm lớp vào phòng, nói mấy câu đơn giản rồi bắt đầu cứng nhắc tự giới thiệu bản thân.

Anh đứng trên bục giảng, áo sơ mi trắng không nhiễm một hạt bụi, giọng nói trong trẻo, thông thả giới thiệu: “Chào mọi người, mình tên là Lâm Mặc Tuấn. Lâm trong song mộc, Mặc trong thủy mặc, Tuấn trong Tuấn Tử.”

Cố Thanh Đồng nhìn gương mặt anh, nhất thời thất thần.

Lâm Mặc Tuấn, thi được giải nhất thành phố C. Trên bảng thông báo của trường còn dán một bản tin về anh, liệt kê kết quả thi ba môn toán, lý, hóa đều là điểm tuyệt đối.

Đến lượt cô lên bục giảng giới thiệu: “Chào mọi người, mình tên là Cố Thanh Đồng.”

Bên dưới lập tức có người ngạc nhiên hô lên: “Thúy Vũ Hoàng Sam Hoắc Thanh Đồng*?” Mỗi một đôi mắt đều nhất loạt dõi về phía cô.

*Thúy Vũ Hoàng Sam Hoắc Thanh Đồng: Thúy Vũ Hoàng Sam là biệt danh của Hoắc Thanh Đồng, nữ chính trong tiểu thuyết “Thư kiếm ân cừ lục” của tác giả Kim Dung.

Cố Thanh Đồng tủm tỉm giải thích: “Ba mình mê truyện Kim Dung.”

Tiếp theo, Lâm Mặc Tuân được bầu làm lớp trưởng, cô là đại biểu môn văn. Cô ngồi ngay dãy cạnh anh, trên anh một bàn, giữa họ chỉ cách một lối đi nhỏ.

Bọn họ đã từng cách rất gần, chỉ là số lần tiếp xúc quá ít.

Hôm sau rửa mặt mũi xong, Cố Thanh Đồng lơ mơ nhớ đến “chuyện vui” hai người kia nhắc đến hôm qua.

Cô vỗ nước dưỡng da* lên mặt: “Hôm qua các cậu nói chuyện vui gì vậy?”

*Nước dưỡng da (): Nước dưỡng da bao gồm hàm lượng cồn nhỏ, dùng sau khi rửa mặt, có tác dụng khôi phục lượng kiềm ở da mặt, chăm sóc chất sừng...

Hiếu Như đang ngáp, nhất thời dừng lại động tác. Thanh Đồng thấy rõ sự giảo hoạt lóe ra trong mắt cô, Hiếu Như tiến tới trước mặt cô, mắt đảo tròn một vòng.

“Đại sư bảo là năm nay hoa đào của cậu vô cùng vượng.”

Cả người Thanh Đồng lạnh đi.

“Đại sư Triệu, có lời cứ nói.”

“Tìm thấy phiếu cơm của cậu rồi.”

“Ồ.”

Hiếu Như thấy biểu tình của cô thờ ơ, liền mở miệng nói: “Bạn học Thẩm phải thất vọng rồi.”

“Thẩm Tư á?”

“Cậu quên rồi à? Là trưởng nhóm nghiên cứu sinh của mình ý.”

“Mình biết rồi. Cậu ta nhật được à? Lạ nhỉ.”

“Đây chính là duyên phận.”

Cố Thanh Đồng thu dọn đồ đạc, Hiểu Như trông thấy điện thoại của cô: “Đổi điện thoại à? Nhanh vậy? ‘Đại gia’! Chẳng phải cậu rất kỳ thị cái này sao?”

“Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý. Sau khi dùng mình mới phát hiện thực ra cũng được lắm.”

“Là sao!” Hiểu Như cười gian: “Lâm Mặc Tuân?”

Cố Thanh Đồng: “Đói quá, đi ăn sáng đi.”

Hiểu Như: “Sớm thế mà đi ăn sáng? Chẳng lẽ là gặp ai à?”

Cố Thanh Đồng:...

Buổi sáng đến viện nghiên cứu, đàn chị hỏi cô chuyện học tiến sĩ, Cố Thanh Đồng gật đầu, bày tỏ sẽ tiếp tục đào tạo chuyên sâu.

Đàn chị buồn bã: “Chắc, thực ra thì học đến mức này chị cũng chỉ là thuận theo tự nhiên. Rất nhiều bạn học của chị đều đã lập gia đình, đi lên con đường này bản thân em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Thực tế là con gái có rất nhiều chuyện phải làm trong khuôn khổ, muốn tránh thoát thì phải trả một cái giá cao, vất vả.”

Cố Thanh Đồng hiểu rõ, lúc trước đàn chị có bạn trai, hai người yêu đương bốn năm đại học, sau khi tốt nghiệp, Nam Phương kiên trì đi làm, hai người liền chia tay. Đàn chị chưa từng nói hối hận, nhưng trong giọng nói của chị, Cố Thanh Đồng vẫn có thể nhận ra sự bất đắc dĩ.

Vốn là đi học cùng cô, chỉ có điều cuộc sống bây giờ đã không giống trước. Vì anh trở về mà cuộc sống yên tĩnh dần sôi động hẳn lên.

Yên lặng mấy giây. Đàn chị nói: “Thanh Đồng, nắm chặt vào nhé. Thật ra thì lập gia đình sớm một chút cũng không tệ.”

Cố Thanh Đồng cười tủm tỉm.

Buổi trưa cô chủ động nhắn tin cho anh: “Anh quên đem sạc pin cho em rồi, điện thoại sắp hết pin.”

Bên kia vẫn chưa trả lời tin nhắn, xem ra bọn bề nhiều việc.

Bốn giờ chiều, cô bị Trần Lộ kéo tới sân thể dục đánh cầu lông.

Có lúc rất nhiều chuyện thực sự chỉ có thể dùng hai chữ “duyên phận” để giải thích. Lúc nghỉ ngơi, Thẩm Tư đi tới bên cạnh cô, Cố Thanh Đồng hơi hoảng hốt.

“Vừa rồi tôi thấy em và bạn cùng phòng vào đây.” Ở đại học C, danh tiếng của Thẩm Tư coi như hơi nổi tiếng, ngoại hình tuấn tú cộng cho anh không ít điểm.

Cố Thanh Đồng gật đầu: “Cô ấy vào nhà vệ sinh rồi, ra ngay thôi.”

Thẩm Tư giật mình trong giây lát, đuôi mắt thoáng qua mấy phần bất đắc dĩ: “Đúng rồi, phiếu cơm của em.” Anh lấy từ trong ví tiền ra.

Cố Thanh Đồng nhận lấy, phiếu cơm vẫn mang theo hơi ẩm, hơi bóng tay: “Cảm ơn.”

Thẩm Tư hơi động đậy khóe môi: “Cùng đánh một sec không?” Tay của anh nắm chặt vợt.

Bỗng nhiên Cố Thanh Đồng cười cười: “Không đánh nổi nữa. Anh có muốn cân nhắc tới bọn họ không?” Ngón tay cô chỉ vào nữ sinh bên kia: “Em đi trước.” Cô phất tay một cái, đi ngang qua anh.

Thẩm Tư chưa xốt mở miệng: “Tôi không hiểu, lúc chúng ta mới quen không phải thế này.” Khi ấy cô không lạnh lùng như bây giờ, thậm chí là trốn tránh anh.

Ánh mắt Cố Thanh Đồng đánh lại: “Anh hiểu lắm rồi.”

“Rốt cuộc nguyên nhân là gì?”

Cố Thanh Đồng trầm cảm rằng: “Thẩm Tư, anh rất tốt.”

Thực sự rất tốt, rất giống người bạn tốt nhất của cô, làm cô bất chợt kìm lòng chẳng dặng đến gần anh. Trái tim cô đau nhói.

Thẩm Tư hơi kích động, kéo mạnh tay cô: “Vậy tại sao?” Đôi mắt anh phủ kín hơi nước, gần như cắn răng nghiêng lợi hỏi.

Cố Thanh Đồng trầm hít một hơi, mở miệng: “Xin lỗi, em có bạn trai rồi.”

Tay Thẩm Tư dần buông lỏng ra, khoe môi run run, lúc sau cất tiếng cười: “Thì ra là vậy.”

Trần Lộ đi từ phòng vệ sinh ra ngoài, xa xa thấy Thẩm Tư nắm tay Thanh Đồng, cô hoảng hốt. Cô nhìn chung quanh thấy bao nhiêu ánh mắt dồn lại phía đó. Nhìn vẻ mặt đau khổ của Thanh Đồng, cô yên lặng thở dài một cái.

Vô duyên thôi!

Cố Thanh Đồng bước tới: “Về thôi!”

“Này, này... Thanh Đồng, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Thẩm Tư trả mình phiếu cơm.”

Chỉ đơn giản thế thôi? Trần Lộ không hỏi tiếp vì sắc mặt Cố Thanh Đồng hơi tái.

Ra khỏi sân thể dục, hai người đi xe về ký túc, dọc đường không nói lời nào.

Trở về ký túc xá, Cố Thanh Đồng vắt phiếu cơm lên bàn, bắt đầu im lặng sấm hối.

Trần Lộ: “Chắc, bị cự tuyệt cũng không phải cậu, thế cậu đau lòng cái gì.”

Cố Thanh Đồng:...

Trần Lộ: “Tình yêu chú trọng hai bên yêu nhau, điều đó nói rõ cậu và Thẩm Tư không duyên cũng chẳng phận. Đừng khó chịu, thật ra thì mình mới khó chịu đây, hai năm qua chẳng có ai tỏ tình với mình cả.”

Cố Thanh Đồng:...

Đúng lúc này, điện thoại “của cô” rung chuông, hiện trên màn hình là... Mẹ. Trong chớp mắt Cố Thanh Đồng có cảm giác chiếc điện thoại bị kỳ thị này nặng nghìn cân.

Tâm tình u ám vừa rồi bị đánh tan trong chớp mắt, đại não hỗn loạn. Chỉ trong giây lát ký túc xá trở về vô cùng yên lặng, chỉ có tiếng chuông điện thoại.

“Sao lại không nhận?” Trần Lộ dòm qua: “Ý da, mẹ à? Mẹ của Lâm Mặc Tuân?”

Cố Thanh Đồng nhìn cô, gạt đầu một cái: “Cứ để nó kêu đi.”

“Chẳng may xảy ra chuyện gì quan trọng thì sao?” Trần Lộ sững sốt nói.

Cố Thanh Đồng khóc không ra nước mắt: “Nhưng mình có quen bác ấy đâu.”

“Sao đâu. Mẹ chồng tương lai mà, bồi dưỡng tình cảm trước.” Trần Lộ vươn tay nhanh nhẹn vuốt màn hình một cái.

Điện thoại được kết nối.

“Mặc Tuấn!” Là một giọng nói rất dịu dàng.

“Vâng!” Còn đây là giọng hồi hộp, lo lắng.

“Vâng?” Mẹ Lâm nghi hoặc: “Cô là?” Giọng nữ làm mẹ Lâm ngẩn ra.

Cố Thanh Đồng cắn răng: “Cháu chào bác, là thế này, cháu... à... nhất được chiếc điện thoại này, hiện đang tìm chủ nhân của nó.”

Lại thêm một “Lôi Phong”*.

*Lôi Phong: Là một người lính, chiến sĩ Cộng sản, trong lời nói của người TQ đại lục, hai chữ Lôi Phong đã trở thành danh từ “người tốt việc tốt”.

“À, vậy ư.” Mẹ Lâm ngập ngừng, “Cám ơn cháu nhiều, lát nữa tôi sẽ bảo con trai tôi liên lạc cho cháu. Cháu tên gì nhỉ?”

Cố Thanh Đồng ngẫm nghĩ một lúc: “Bác gái, không cần khách sáo đâu ạ.” Cô có thể không báo tên.

May mà mẹ Lâm không nói thêm gì nữa, Cố Thanh Đồng cúp điện thoại, xoa cái trán đã tứa mồ hôi.

Cuối cùng vui vẻ bị Trần Lộ kìm nén cũng bộc phát: “Cố Thanh Đồng, mình bái phục cậu quá. Cậu lại có thể nghĩ ra cái lý do này! Mình nên gọi cậu là gì đây? Cố Lôi Phong nhé? Hay khăn quàng đỏ?”

Lâm Mặc tuân từ phòng thí nghiệm ra ngoài, vừa đọc xong tin nhắn của cô, đang nhắn tin lại cho cô thì mẹ Lâm gọi điện tới.

“Mẹ!”

“Mặc Tuấn, con làm rơi điện thoại à?”

Bước chân Lâm Mặc Tuấn dừng lại.

“Mẹ vừa gọi đến số kia, là con gái nhận điện. Cô ấy nói nhặt được điện thoại của con.”

Một mối trong mắt Lâm Mặc Tuấn biến mất ngay tức thì: “Lúc nữa con liên lạc với đối phương.”

Mẹ Lâm nói: “Mẹ ninh canh cho con, đưa đến nhà trọ rồi, tối về nhớ ăn đấy.”

“Vâng, con cúp máy đây.” Lâm Mặc Tuấn bật cười.

Trương Sở nhìn anh cong môi: “Sao thế? Có việc vui gì à?”

Lâm Mặc Tuấn cười nhẹ một tiếng: “ Tôi phát hiện đồng chí Lô Phong của xã hội hài hòa xã hội chủ nghĩa ngày càng nhiều.” Nghĩ đến nhất định vừa rồi cô rất hồi hộp.

13. Chương 13

Cố Thanh Đồng dùng phần trăm pin ít ỏi còn lại để “hầu chuyện” cô em họ.

Em họ: Trong lòng em có chuyện đau buồn.

Cố Thanh Đồng: Thi môn toán không tốt, đúng không?

Em họ: Sao chị biết?

Cố Thanh Đồng: Suy đoán từ tài nghệ của em. Không sao, tiếp tục cố gắng, cuối kỳ chuyển mình.

Em họ: Hai hôm trước em nhìn trúng một chiếc áo khoác, lúc đầu mua size S, bị chật, sau đó em đổi lại size M, vẫn hơi chật. Hết cách, thích quá em đành đổi size L, kết quả là bị rộng, sao lại có thể tàn nhẫn như vậy hả? Xui xẻo, đen đủi!

Cố Thanh Đồng: Đạo này em ăn nhiều quá đấy.

Em họ: Gần đây không có linh cảm viết văn, rụng một mớ tóc.

Cố Thanh Đồng trầm mặc. Tóc của Tiểu Vũ Đồng vốn mỏng, lại còn rụng mất một mớ. Có khi nào tương lai sẽ giống chồng của cô là Tạ Đỉnh không? Trong đầu cô bất chợt hiện ra hình ảnh Tiểu Vũ Đồng trong dáng vẻ Tạ Đỉnh.

Thật sự rất... kinh khủng!

Em họ: Chị, em phỏng vấn chị mấy câu được không?

Cố Thanh Đồng: Chuyện gì?

Em họ: Cảm giác được người ta dặt tay trước chốn đông người như nào? Dáng dấp Thẩm Tư cũng được lắm.

Cố Thanh Đồng cúp máy, di động hết pin rồi! Bỗng cô ý thức một chuyện, sao Vũ Đồng lại biết chuyện kia.

Đang vẫy vùng trong do dự thì Hiểu Như vọt vào ký túc như một cơn gió: “Thanh Đồng, zđai nhà cậu ở dưới tầng, mau... mau...”

Cố Thanh Đồng nhìn chằm chằm vào chiếc di động màu đen.

Hiểu Như hỗn hển: “Anh ấy bảo mình chuyển lời bảo cậu xuống dưới, anh ấy nói hôm nào mời bọn mình ăn cơm, tao nhả lễ độ thể không biết, mình không thể không biết xấu hổ từ chối được.”

Cố Thanh Đồng cười với Hiểu Như.

Hiểu Như sững sốt: “Thanh Đồng, mình cảm thấy cậu đừng cười như vậy với anh chàng bạn học cũ kia.” Cô cố ý nuốt nước miếng: “Không nhịn nổi đâu.”

Nụ cười của Cố Thanh Đồng cứng đờ: “Diễn trò quá đà rồi.”

Cô xách túi xuống tầng. Hiểu Như thắc mắc: “Bộ quần áo cô ấy đang mặc mua từ bao giờ thế? Nhìn đẹp lắm.”

Trần Lộ thản nhiên nói: “Đại khái đây là sức mạnh của tình yêu. Chúng ta ở cùng phòng bốn năm, đây là lần đầu mình thấy cô ấy ăn diện như vậy đấy.”

Hiểu Như cảm khái: “Cuối cùng lại có một người sắp theo chồng bỏ cuộc chơi, bao giờ mới đến hai đứa mình đây.”

Trần Lộ ngẫm nghĩ: “Có thể bảo “bạn học cũ” giới thiệu ít tài nguyên.”

Hai mắt Hiếu Như sáng lờ lờ, ý kiến hay.

Thanh Đồng buộc mái tóc dài bằng một sợi dây mảnh, diện một chiếc áo khoác thực nữ lông dê màu hồng nhạt, phối với một đôi boot da dê ngắn, thêm đó là cô trang điểm nhạt, đằm dáng một chút làm hai mắt người ta tỏa sáng.

Lâm Mặc Tuân thấy cô từ xa, mái tóc dài tung bay trong gió, vẽ ra một đường cong duyên dáng.

Cố Thanh Đồng tới trước mặt anh, “ Điện thoại hết sạch pin rồi.” Cô lấy điện thoại, đưa cho anh.

Lâm Mặc Tuân nhận lấy, ánh mắt thu hồi khỏi người cô: “Đây là không nhạt của rơi, vật về chủ cũ?”

Cố Thanh Đồng quýnh lên: “Mẹ anh tìm anh.”

Lâm Mặc Tuân vẫn vui vẻ cười tủm tỉm: “Anh nên nói gì nhỉ, phản ứng của em rất nhanh nhạy.”

Phía sau có người đạp xe đến, cô kéo tay anh bước sang bên cạnh: “Trần Lộ cũng nói em phản ứng nhanh.”

Lâm Mặc Tuân không nói gì, nhìn hành động của cô.

Cố Thanh Đồng kéo ống tay áo anh: “Mẹ anh không nói gì chứ?”

“Có!”

Cố Thanh Đồng bình tĩnh nhìn anh.

“Bà ấy bảo ngày nay các cô gái không lấy của rơi không nhiều. Bảo anh mời đến nhà ăn một bữa cơm, bà ấy muốn tự mình cảm ơn em.”

Cố Thanh Đồng hỗn loạn: “Đi ăn tối trước.”

Cô không nói lại anh, nhưng cô biết lắng chuyện.

Lâm Mặc Tuân nhìn dáng vẻ rối rắm của cô, tiếp: “Mẹ anh bảo giọng nói của cô gái rất dễ nghe. Muốn ăn gì?”

Cố Thanh Đồng nghiêm túc nghĩ.

Bổng đứng anh đề nghị: “Đến chỗ anh đi.”

“Chỗ anh?” Cổ họng Cố Thanh Đồng lên xuống liên tục.

Nhà trọ của Lâm Mặc Tuân cách đại học C không xa, đi xe mất mười phút. Dọc đường đi Cố Thanh Đồng suy nghĩ tốc độ phát triển hiện giờ quá nhanh.

Sau khi vào phòng, Lâm Mặc Tuân đưa qua một đôi dép màu xanh nhạt kiểu nữ, Cố Thanh Đồng đổi dép trong sự ngạc nhiên, đại não mất khả năng làm chủ.

Lâm Mặc Tuân đến phòng bếp lấy một cốc nước, còn cô ngồi trên ghế salon, trong lòng ngượng ngùng, mượn chuyện quan sát phòng của anh để di chuyển.

Hai phòng ngủ một phòng khách, không lớn không nhỏ, trang hoàng vô cùng phóng khoáng, rất hợp với khí chất của anh. “Có muốn xem thư phòng một vòng không?”

Cố Thanh Đồng gật đầu, đôi mắt cong cong.

Thư phòng rộng bằng phòng ngủ của cô, trên giá sách bày đầy sách. Cố Thanh Đồng nhìn lướt qua hàng loạt sách về phương diện toán học.

“Sau khi về nước anh gọi người đến dọn dẹp lại, sách cũng chuyển hết từ nhà đến đây.”

“Mặc Tuân, môn Toán thú vị không?” Cô vươn tay lên, các đầu ngón tay chạm vào những quyển sách kia, cảm giác nơi đầu ngón tay rất kì lạ.

“Ừm, môn toán rất đơn giản, đơn giản mà cũng hạnh phúc.”

Cố Thanh Đồng cau mày: “Chỉ đơn giản với anh thôi.” Cô thở hắt ra một hơi, “Lần đây mỗi lần cuộc thi kết thúc, mọi người đều cầm bài thi của anh để tham khảo.”

“Vậy ư? Em cũng vậy à?” Anh bình tĩnh hỏi, trong chớp mắt nhìn cô dăm dăm.

Cố Thanh Đồng hơi do dự, sau đó thành thật: “Có.” Mỗi một bài đều tham khảo, bây giờ vẫn còn giữ.

Bổng Lâm Mặc Tuân cất giọng buồn bã: “Anh cứ tưởng em không cần!” Giọng nói anh hơi nhẹ.

Cố Thanh Đồng còn chưa kịp hỏi chuyện gì, anh đã tiếp: “Tự em thăm quan đi, nếu không thì nghịch mấy tính, anh đi nấu cơm.”

Nấu cơm?!

Cố Thanh Đồng lại có cảm giác bị điện giật. Cô chủ động xin đi giặt giặc: “Em làm trợ thủ cho anh.”

Trong phòng bếp.

Lâm Mặc Tuân rán một con cá, xào một đĩa thịt sợi giao bạch* đầu vào đây. Cố Thanh Đồng đứng bên cạnh ngắm sườn mặt anh, thật là muốn chụp một bức ảnh.

*Giao bạch: Củ non của cây niễng dùng làm thức ăn

“Thanh Đồng, lấy giúp anh cái mâm.”

Cố Thanh Đồng đưa mâm qua: “Anh học ở nước ngoài à?”

“Hồi đi học lúc thì ăn hamburg, lúc thì ăn cơm Tây, cuối cùng ngửi mùi thôi đã buồn nôn, sau này anh toàn tự mình mua thức ăn về nấu, bình thường đều là anh tự nấu.” Lúc mới bắt đầu, văn hóa cuộc sống ẩm thực khác biệt làm anh có rất nhiều khó chịu. Hơn nữa rời nhà chịu cô đơn, có một khoảng thời gian anh rất buồn bã.

“Vì anh nấu ngon à?” Cố Thanh Đồng thán dương.

“Vì anh không thích rửa bát, ai nấu cơm thì không cần rửa bát.” Thật ra thì mấy cậu nam sinh đều không thích rửa bát, chỉ là bọn họ nấu cơm khó mà làm người ta nuốt nổi.

Cố Thanh Đồng không lên tiếng, cô ở nhà cũng không rửa bát. Trước kia khi còn nhỏ, ba mẹ vì rèn luyện anh em cô nên để hai anh em làm việc nhà, kết quả là Lục Bình An làm hết, sau này Lục Bình An đi học ở ngoài, thành ra toàn là ba mẹ Cố rửa bát.

Bê món ăn ra bàn ăn, Lâm Mặc Tuân lại lấy một bình giữ nhiệt ra: “Canh mẹ anh đưa đến lúc chiều.”

Cố Thanh Đồng lại vờ trầm mặc.

Đèn treo trong phòng ăn tỏa ra thứ ánh sáng nhu hòa, hai người im lặng ăn cơm. Ăn xong, Cố Thanh Đồng muốn thể hiện một chút, nhưng người không thích rửa chén nào đó không đồng ý. Anh bảo: “Em và bọn họ không giống nhau.”

Thanh Đồng lặng lẽ đến thư phòng, đến lúc Lâm Mặc Tuân đi vào thì thấy cô đang xem bài thi hồi cấp ba của anh. Anh đặt chén nước lên bàn, nhân nhả ngồi vào cạnh cô.

Thư phòng ảm áp được ánh đèn bao phủ, hương trà thoang thoảng tỏa khắp gian phòng. Cô xem bài thi của anh, anh ngắm cô.

Cố Thanh Đồng xem đến nhập thần, bài thi tốt nghiệp cấp ba, anh vẫn làm bài thi rất tốt. Tam mô, lúc ấy cô đã rời trường.

Lâm Mặc Tuân thấy cô dừng lại động tác, liền như dè dặt nói: “Sau tam mô em chưa trở lại trường học lần nào.” Khi đó mỗi khi thể dục buổi sáng anh sẽ bắt giắc nhìn về lớp bọn họ, nhưng không còn bóng dáng của cô nữa.

Cố Thanh Đồng khép bài thi lại, trả về chỗ cũ. “Vâng!” Khi đó xảy ra chút chuyện, giọng cô khẽ run rẩy: “Mặc Tuân, sau đó, anh thi tốt nghiệp trung học được bao nhiêu điểm?”

“720.” Anh khẽ khàng trả lời cô.

“Cao quá. Em được 656 điểm.” Thanh Đồng khẽ mỉm cười, đáy mắt thoáng qua sự khổ sở. Hoàn toàn thấp hơn trình độ ngày thường của cô.

“Anh biết, anh có đi xem.” Lâm Mặc Tuân trầm ngâm một chút, “Sau khi kết thúc thi tốt nghiệp trung học, anh có gọi điện thoại cho em, nhưng không kết nối được.”

Tác giả: Hôm nay sửa chữa thì phát hiện tôi quên nói một chi tiết. Sinh nhật của Đất Đen là ngày 18 tháng 8, người đàn ông mang chòm sao Sư Tử.

14. Chương 14

“Sau khi kết thúc kì thi tốt nghiệp trung học, anh gọi điện cho em nhưng không kết nối được.”

Cố Thanh Đồng sợ hãi nhìn anh, trong mắt tràn đầy khó tin, như thể vẫn đang xác nhận lời anh vừa nói!

Anh ấy nói anh ấy gọi điện cho mình!

Lâm Mặc Tuân nhẹ nhàng nhếch môi: “Thật đấy, còn căng thẳng hơn cả lúc tra điểm thi tốt nghiệp nữa kia.” Nghe giọng nói chăm sóc khách hàng trong điện thoại, chút hi vọng cuối cùng của anh bị dập cho tắt ngóm.

Cố Thanh Đồng im lặng nhìn anh, trong lòng xông ra một niềm cảm xúc khó có thể miêu tả.

“Lúc học lớp mười, thầy Chu bảo em có chỗ nào không hiểu cứ tới hỏi anh.” Anh nói từng chữ một, như thể có chuyện khó chịu.

“Nhưng tới giờ em chưa từng làm vậy.”

Cố Thanh Đồng siết chặt bàn tay. “Khi ấy nhiều người hỏi bài anh quá.” Cô chột dạ.

Tròng mắt Lâm Mặc Tuân khóa chặt cô, như đang tìm tòi tính chân thật của chuyện cô vừa nói.

“Lần đấy em hỏi mượn anh bài tập để tham khảo, anh không cho em mượn.” Cô hạ thấp giọng, khi ấy cô rối rắm mãi mới hỏi mượn anh.

Lâm Mặc Tuân mở miệng: “Không phải anh không cho em mượn.”

Cố Thanh Đồng hơi nghi ngờ, đoạn anh nói tiếp: “Lần đấy anh cũng chưa làm bài.”

Cố Thanh Đồng hoàn toàn không tin nổi: “Sao có thể?”

Lâm Mặc Tuân bình thản đáp: “Sách bài tập bị Trần Nhượng mang về nên anh không làm được.”

Cố Thanh Đồng giật giật khóe môi: “Thật ra thì không phải là em muốn mượn, Hứa Diệu Thanh cảm thấy em làm không đúng nên nài nỉ em mượn anh.”

Lâm Mặc Tuân trầm mặc trong chốc lát, hơi nhích người: “Hứa Diệu Thanh...” Giọng anh hơi trầm xuống.

Cố Thanh Đồng vâng một tiếng, Hứa Diệu Thanh cho cô một quyển tiểu thuyết.

“Giờ em và cô ấy vẫn liên lạc với nhau à?” Lâm Mặc Tuân hỏi.

Cố Thanh Đồng lắc đầu: “Hôm Trần Nhượng kết hôn cô ấy nhờ em đưa tiền mừng, không liên lạc nhiều lắm.” Nói xong cô đứng lên, ngay tức thì va phải chân bàn, đau không tả xiết, cô hít một hơi dài.

Lâm Mặc Tuân vội vàng đi tới: “Sao hậu đậu vậy?” Anh ngồi xổm xuống định kiểm tra.

Khuôn mặt cô lập tức nóng bừng cả lên: “Không sao, không sao.” Sau đó cô kéo anh lên, kiên quyết không cho anh nhìn.

“Va vào chỗ nào?”

“Ngón chân.” Cô cắn răng nói.

“Để anh xem thử.” Lâm Mặc Tuân thấy cô vừa nhú chặt mày liền không yên lòng.

“Đỡ hơn rồi.” Cố Thanh Đồng nhin đau, đau quá đi mất.

Lâm Mặc Tuân kiên trì muốn xem.

Đang từ chối thì Cố Thanh Đồng bất giác nói một câu: “Con gái không thể tùy tiện cho con trai nhìn chân, con trai nhìn chân con gái rồi tương lai phải cưới cô gái ấy.”

Trong nháy mắt không khí đình trệ. Mẹ ơi! Sao lúc này cô không vấp đến ngất luôn đi.

Động tác của anh dừng ra, anh cúi đầu, giọng nói trầm trầm không rõ là tâm tình gì, lời nói như đang khắc chế vui sướng: “Ai bảo em vậy?”

Trong nháy mắt đại não trống rỗng, thời gian như dừng lại. Câu này là ai nói cho cô biết.

Một cái tên quen thuộc bồi hồi trong đầu cô, Tần Tử Cháp!

“Ngốc!” Là lúc còn ở nhà trẻ, anh phì phò, hầm hừ nhìn cô: “Chân con gái không được cho con trai nhìn, tên nào nhìn rồi sẽ phải cưới cậu!”

“Thế cậu nhìn chân của mình rất nhiều lần rồi còn gì, còn nhìn thấy hết nữa kia.”

“Bỏ đi, vậy coi như cậu là vợ của mình. Mình xui xẻo quá đi.”

Trong chớp mắt cổ họng cô ngai ngái.

“Thanh Đồng!” Lâm Mặc Tuân phát hiện cô thất thần, đành vậy. Cách vớ, anh nhẹ nhàng xoa ngón chân của cô.

Cố Thanh Đồng hơi rụt lại: “Không đau thật mà.”

Lâm Mặc Tuân đứng lên nhìn cô, đảo tròn mắt một cái, vẻ mặt thâm trầm, chỉ chốc lát đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

Hơn chín giờ, Lâm Mặc Tuân đưa cô về trường.

Cố Thanh Đồng chậm rãi tiêu hóa chuyện tối nay, lúc tốt nghiệp Lâm Mặc Tuân đã gọi điện cho cô nhưng cô hoàn toàn không nhận được. Năm đó xảy ra quá nhiều chuyện, thì ra còn có một chuyện cô không biết. Cô nhớ lại, lại nghĩ đến người kia, đáy lòng chua xót từng chút một.

Cô mở máy tính ra, đăng nhập QQ, mở khung bạn tốt ra, di chuột xuống dưới để tìm kiếm, cuối cùng con chuột ngừng lại. Đã rất lâu rồi không để ý đến ảnh đại diện này.

Đã bao lâu rồi ảnh đại diện này không phát sáng nhỉ?

Ước chừng năm năm.

15. Chương 15

Cố Thanh Đồng tranh thủ thứ ba không có việc gì, nhanh chóng đến đồn công an báo mất giấy tờ và làm lại thẻ căn cước. Hết cả buổi sáng, lại đến ngân hàng làm lại thẻ. Cuối cùng đến Tô Ninh mua điện thoại giống hệt của người nào đấy.

Bận bịu làm xong hết thấy, cô về nhà lấy ít quần áo.

Thỉnh thoảng trên đường thấy những đoạn đường thi công, vũng nước, Cố Thanh Đồng cẩn thận né chúng nhưng cuối cùng vẫn không tránh được. Bỗng dừng sau lưng có một chiếc xe lao nhanh, tốc độ không giảm tí nào, thế là một mảng nước lớn bất ngờ tạt thẳng lên người cô, cô bị thương mãi.

Xe phía trước hơi dừng lại. Cố Thanh Đồng vượt mặt lung tung mấy cái, cho rằng chủ xe sẽ nói câu xin lỗi, ai ngờ chiếc xe kia lại tiếp tục lấn bánh.

Bất lịch sự thế không biết!

Đến khi cô vào tiểu khu rồi thì thấy chiếc xe vừa rồi đậu ở tầng dưới. Cô không khỏi nhìn nhiều mấy lần, không biết là ai!

Về đến nhà, vừa đẩy cửa ra đã nghe thấy giọng nói oang oang truyền đến từ phòng khách. Nghe động tĩnh mở cửa, người bên trong im bật. Cố Thanh Đồng đổi dép trong nhà, sau đó nghe có người hỏi: “Thanh Đồng về đây à?”

Cố Thanh Đồng ngạc nhiên nhìn người trước mắt, cô thì thào gọi: “Dì Chu.” Cổ họng cô khô khốc.

Chu Nhã vẫn dịu dàng như mọi lần: “Lâu lắm không gặp cháu, càng ngày càng đẹp.”

Lục Nhuế Chi cười: “Chỉ có điều vẫn không có đối tượng.”

Chu Nhã không lấy làm ngoài ý muốn: “Chuyện này không vội được, mỗi người đều có duyên phận của bản thân.” Bà im lặng trong chốc lát, đoạn tiếp: “Tử Cháp cũng về rồi, hai đứa có thời gian thì gặp nhau đi. Cháu còn sổ của thằng bé không?”

Cố Thanh Đồng không biết nên nói gì.

Chu Nhã lấy giấy bút ra, viết vào một dãy số dài: “Đây là sổ của Tử Cháp. Thanh Đồng, sổ của cháu là gì?”

Cố Thanh Đồng đọc số điện thoại của mình trong nỗi hoảng hốt.

Lục Nhuế Chi cong khóe môi: “Thằng bé Tử Cháp này trưởng thành hơn trước nhiều rồi, ngày càng giống chú Tần.”

Chu Nhã thở dài: “Đều làm em phiền lòng cả.”

Trong lúc giật mình, Cố Thanh Đồng mới hiểu ra rằng Lục Nhuế Chi đã gặp Tần Tử Cháp rồi.

Chu Nhã ngồi thêm một chốc mới đi.

Cố Thanh Đồng hỏi: “Mẹ, sao tự nhiên dì Chu trở về?”

“Về lấy ít đồ.” Lục Nhuế Chi trả lời: “Không thấy dì Chu già đi chút nào nhỉ.”

“Tử Cháp cũng về sao?” Cố Thanh Đồng hỏi từng chữ một.

Lục Nhuế Chi liếc cô một cái: “Sao hai đứa bọn con lại xa lạ thế? Tử Cháp trở lại để tiếp nhận công ty của ba cậu ấy.”

Cố Thanh Đồng mấp má: “VẬY À.”

“Thật không biết nên nói gì con nữa. Thanh Đồng, chẳng phải trước kia con và Tử Cháp rất thân nhau à?”

“Mọi người lớn lên đều sẽ thay đổi, con về lấy ít quần áo thôi.” Cố Thanh Đồng vội vàng vào phòng.

Lục Nhuế Chi nói với ở sau lưng: “Còn hơn tháng nữa là nghỉ đông rồi, ký túc lạnh, con về nhà ở không tốt hơn à? Cách trường cũng không xa.”

Cố Thanh Đồng nghe mẹ mình thở dài một tiếng. Cô gói ghém một túi quần áo rồi đi ra, “Mẹ, cánh gà kho của mẹ đâu?”

Lục Nhuế Chi lườm cô: “Không có, mẹ bảo dì Chu của con mang về cho Tử Chấn rồi, Tử Chấn thích ăn.”

Cố Thanh Đồng nói sâu xa: “Thật ra thì con cảm thấy mẹ nên kho chân vịt cho cậu ta, cánh gà để con gái ăn hợp hơn.”

Khóe mắt Lục Nhuế Chi co giật: “Phần của con mẹ cho vào túi xong rồi, ở trong bếp ấy.”

Cố Thanh Đồng cười tủm tỉm: “Mẹ, mẹ tốt nhất.”

Cố Thanh Đồng ngăn người ở nhà không tới một giờ liền đi. Buổi tối, giáo sư Cố về, Lục Nhuế Chi kể lại chuyện con gái vội vàng đi cho ông biết.

Sắc mặt giáo sư Cố thâm trầm: “Quen với việc đó đi*.” Dừng một chốc, ông nói tiếp: “Hôm nào nói chuyện nghiêm túc với con bé đi.”

*Nguyên văn câu này là “tùy ngộ nhi an” nghĩa là thích ứng trong mọi hoàn cảnh, gặp sao yên vậy.

Lục Nhuế Chi gật đầu một cái: “Sau khi lên đại học, con bé này không ở nhà nữa.”

Giáo sư Cố nhăn mày lại, bất thành linh nghĩ đến chuyện gì đó: “Lúc trước môn toán của con bé không tốt, tôi không ngờ sau này lại nghiêm trọng như vậy. Không phải chúng ta tạo áp lực quá lớn cho con bé đấy chứ?”

Lục Nhuế Chi lắc đầu: “Thanh Đồng không nói gì cả, đến Bình An cũng không hỏi được.”

Giáo sư Cố lắc đầu, thật là hồng bét.

Cố Thanh Đồng trở lại ký túc, chia cánh gà làm hai phần, còn nghiêm túc nhắc nhở: “Đây là của các cậu, còn phần này mình tặng người ta.”

Trần Lộ ồ một tiếng rồi không nói gì nữa. Bỗng thấy Cố Thanh Đồng lôi ra hai chiếc iphone.

“Cậu cướp ngân hàng à? Mới mua hả? Có cần thiết không? Cậu lấy cái kia dùng là được mà.”

“Mới không thêm.” Sau đó Cố Thanh Đồng nhắn tin cho Lâm Mặc Tuân.

Trần Lộ cầm điện thoại của cô, sụt sùi nói: “Thật không thể hiểu nổi các cậu. Điện thoại giống y xì nhau, Cố Thanh Đồng cậu học được... điện thoại tình nhân này từ bao giờ thế.”

Cố Thanh Đồng cất đồ xong, nói: “Lộ Tử, hỏi cậu một chuyện nhé. Nếu cậu có một người bạn rất chí là thân, nhưng giữa hai người xảy ra chút vấn đề thì cậu sẽ làm thế nào?”

“Vấn đề như nào?” Trần Lộ hỏi một cách quái lạ.

“Một lời khó nói hết. Nếu là cậu sai thì sao? Cậu sẽ làm gì?”

Trần Lộ nghiêm nghị, suy nghĩ chốc lát, trả lời cô: “Mình cũng không biết, mình chưa từng làm gì sai trái.”

Cố Thanh Đồng nghiêng đầu: “Thôi.”

“Thật ra thì cậu có thể hỏi bạn học cũ kia của cậu, mình nghĩ nhất định anh ấy sẽ có ý kiến hay.”

Khóe mắt Cố Thanh Đồng giật giật, đúng là một ý kiến vô ích.

“Đúng rồi, Thanh Đồng, còn chuyện này quan trọng lắm, cậu xác định quan hệ với bạn học cũ, định lúc nào thì chính thức giới thiệu anh ấy với bọn mình?” Cô ho khan một tiếng: “Mình đại diện cho phòng ký túc 503 hỏi cậu.”

Cố Thanh Đồng chép miệng: “Để mình suy nghĩ đã.”

Trần Lộ gơ tay lên: “Ba ngày.”

“Có phải nhanh quá không?”

“Không nhanh không nhanh!” Trần Lộ lắc đầu nguầy nguậy, “Cậu nhìn Thanh Nguyệt đi, lúc cô ấy và người yêu chưa chính thức bên nhau, chẳng phải chồng cô ấy đã mời chúng ta ăn một bữa đấy à. Cậu và anh ấy thì chính thức xác định quan hệ rồi.”

Hai chuyện này không giống nhau mà. Lần đấy là mang theo mục đích hồi lộ.

“Cậu có tin nhắn này.” Trần Lộ vuốt ve điện thoại của cô.

“Đưa mình xem.”

Trần Lộ dùng tiếng phổ thông “một hai” tiêu chuẩn thì thầm: “Đất Đen: Giữ cánh gà cho các bạn phòng em ăn đi, em đến đây là được rồi. Đất Đen ư?” Cô nàng sinh nghi: “Nghe quen thể nhỉ.”

Cố Thanh Đồng đi tới: “Bạn học của mình.”

Trần Lộ chớp mắt: “Đất Đen? Anh ta... không phải là Lâm Mặc Tuân đấy chứ?” Cô nghĩ lại liền hiểu rõ mọi chuyện, nắm di động thật chặt.

Bói chữ.

“Là anh ấy, đơn giản trang nhã. Hay hơn Công Tử Di Hồng của cậu nhiều.”

Trần Lộ cười ba tiếng hê hê hê: “Tên hay! Hay lắm. Ngũ hành của cậu thiếu thổ, anh ấy đến thật đúng lúc.”

“Đúng vậy, trời sinh một đôi, đất sắp một cặp.”

Cố Thanh Đồng lấy điện thoại từ trong tay cô, bỗng nghe thấy một tiếng gì đó, cô khiếp sợ nhìn ai đấy.

Trần Lộ vô cùng oan uổng: “Không cẩn thận trượt tay, ấn tin nhắn thoại.”

“Có thể xóa đi được không?” Giọng Cố Thanh Đồng run rẩy.

Trần Lộ nghiêng đầu nhìn cánh gà, rất chi là tủi thân: “Mình không cố ý.”

Cố Thanh Đồng khóc không ra nước mắt, chỉ có thể cầu xin người nào đó không nhìn thấy tin này.

Người nào đó đi từ viện nghiên cứu Toán học ra ngoài, nhếch miệng lên.

Đồng nghiệp A nói: “Thầy Lâm, xem ra cậu đã tính trước mọi việc rồi.”

Đồng nghiệp B gật đầu: “Hi vọng ngay trước mắt.”

Lâm Mặc Tuân dứt điện thoại vào trong túi: “Tự nhiên cảm thấy so sánh với hai câu thành ngữ ‘trời sinh một đôi, đất sắp một cặp’ này lại càng động lòng người.”

16. Chương 16

Chủ nhật, Lâm Mặc Tuân cùng người nhà tham gia tiệc mừng thọ của một người bác sáu mươi tuổi.

Sau khi người nhà họ Lâm đến khách sạn liền đến chào hỏi chủ nhà.

“Mặc Tuân về rồi đấy à. Bao năm không gặp, thằng nhóc này trưởng thành rồi.”

Lâm Mặc Tuân lễ phép gọi: “Bác Lý, sinh nhật vui vẻ.” Từ lúc anh đi vào liền hấp dẫn không ít ánh mắt của các cô gái, lúc biết là con trai độc nhất của nhà họ Lâm, lại càng bàn luận nhiều hơn.

Mẹ Lâm nói chuyện với bác gái Lý, Lâm Mặc Tuân thì đi theo cha mình.

Rõ ràng các bác gái rất hứng thú với Lâm Mặc Tuân.

“Đứa bé Mặc Tuân này đúng là tuần tú lịch sự, bây giờ về nước phát triển đó hả?”

Mẹ Lâm trả lời: “Tạm thời ở trong nước.”

“Hai mươi sáu rồi nhỉ, chắc có đối tượng rồi.” Bác gái thử dò xét.

Mẹ Lâm thở dài: “Có thì tốt quá.”

Mọi người nghe xong, trên mặt liền lộ vẻ vui mừng, rồi rít nghĩ tới người thân của mình.

Lúc này lại có khách đi vào, một nhà ba người, không hề thua kém ba người nhà họ Lâm. Chủ nhà ra nghênh đón.

Lâm Mặc Tuân chỉ hơi nghiêng người, ánh mắt đảo qua chỗ khác theo bản năng, chợt trông mắt trong trẻo hơi ngẩn ra.

“Chú Tần, chẳng phải đã bảo chú đừng tới đây ư? Chú nhìn chú xem, dạo này sức khỏe thế nào?”

Tần Trần cười tủm tỉm: “Mừng thọ của anh, sao tôi có thể không đến.” Sau đó hai người bắt tay nhau.

Chủ nhà nhìn người sau lưng Tần Trần, trong mắt lộ ra sự tán thưởng: “Tử Chấp rất có phong độ của chú

thời trai trẻ.”

Tần Trần cười nói: “Thằng bé này còn thiếu kinh nghiệm lắm, cần rèn luyện thêm.”

Tử Cháp hơi khom lưng, chào hỏi: “Bác trai, sinh nhật vui vẻ.”

Ánh sáng của đèn thủy tinh lộng lẫy khúc xạ ra vô số ánh sáng. Ánh mắt Tần Tử Cháp và Lâm Mặc Tuân giao nhau, nhạt nhẽo mà lạnh lùng, vội vã lướt qua.

Tiệc tối vô cùng náo nhiệt, nửa sau của buổi tiệc Lâm Mặc Tuân tìm một chỗ yên tĩnh ở một mình.

Bóng đêm yên lặng, từng trận gió lạnh thổi đến. Anh tựa trên vách tường lạnh lẽo để nghỉ ngơi. Chẳng biết từ bao giờ, sau lưng truyền tới tiếng bước chân, từ từ tiến về phía anh.

Anh chậm rãi quay đầu lại, Tử Cháp cách anh một bước chân.

“Chào cậu.” Lâm Mặc Tuân không đổi sắc mặt mở miệng.

Tần Tử Cháp chậm rãi, thâm trầm trả lời: “Không ngờ lại gặp cậu ở chỗ này.” Thật ra thì là không ngờ cậu trở lại.

Năm xưa hai người đều là học sinh cấp Phong Vân của trường trung học Định Lăng, chỉ có điều hai người rất hiếm khi cùng xuất hiện.

Hai người đều không phải người nói nhiều, chỉ đứng ở chỗ của mình, mỗi người mang một suy nghĩ riêng. Bầu không khí tĩnh mịch, thậm chí có vẻ đè nén. Hai người đều mặc tây trang màu đen, đứng chung một chỗ quả thực sần sần nhau, giống như năm ấy.

May thay một cuộc điện thoại của Lâm Mặc Tuân phá vỡ bầu không khí kỳ lạ này.

“Xin lỗi, tôi nghe điện thoại.”

Là điện thoại của một học sinh. Lâm Mặc Tuân kiên nhẫn giải đáp.

Tần Tử Cháp nghe những danh từ xa lạ của môn toán, ánh mắt rơi vào trầm tư.

Lâm Mặc Tuân cúp điện thoại, Tần Tử Cháp nói với anh: “Tôi đọc báo thấy tác phẩm của cậu được đăng.”

Về mặt Lâm Mặc Tuân không có gì thay đổi: “Tôi đọc được bài phóng sự có liên quan đến cậu trên báo tài chính và kinh tế.”

Sau đó hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Tần Tử Cháp cùng cha mẹ về nhà. Anh mở máy tính ra làm việc, mẹ Tần đắp mặt nạ, gõ cửa, đi vào: “Tiểu Cháp, Lâm Mặc Tuân là bạn học cấp ba của con đúng không?”

“Sao vậy mẹ?” Tần Tử Cháp không ngẩng đầu, hỏi.

“Thằng bé này, sao lại lạnh nhạt thế hả, quan hệ với bạn học kém quá, chưa thấy con có người bạn học nào cả.” Mẹ Tần hung dữ nói.

“Chú ý nét mặt, nếu không dễ tạo nếp nhăn lắm.”

Mẹ Tần hít một hơi: “Con kỳ lạ thế nhỉ, chẳng giống mẹ tí nào. Đúng rồi, hai ngày trước mẹ đến nhà chú Cố của con, gặp được Thanh Đồng, con bé vẫn độc thân.”

Động tác của Tần Tử Cháp thoáng khựng lại nhưng vẫn không lên tiếng.

Mẹ Tần cắn răng: “Giờ con đã về rồi, rảnh thì bảo con bé vào nhà mình chơi.”

Vốn tưởng rằng lần này anh cũng sẽ im lặng là vàng, nào ngờ lúc mẹ Tần đứng dậy đi ra cửa thì nghe anh thì thào: “Hôm nào đi.”

Buổi tối, sau khi trở về, Lâm Mặc Tuân gọi điện cho Cố Thanh Đồng, bên cô hơi ồn ào.

“Em đang ở đâu vậy?” Bây giờ là đã mười giờ tối.

Cố Thanh Đồng che điện thoại, đi ra hành lang: “Em vẫn đang ở nhà Thanh Nguyệt.”

Lâm Mặc Tuân mỉm cười: “Trẻ thế này mà các em vẫn chưa về à?”

Cố Thanh Đồng le lưỡi: “Sắp rồi đây.”

Ngón trỏ của anh khẽ động: “Anh đi đón các em.”

“Không cần đâu.” Đi đi lại lại phiền phức lắm.

“Cứ vậy đi.”

Cúp điện thoại, Cố Thanh Đồng hơi dờ ra. Cô quay đầu báo một câu: “Bọn mình chờ một lúc rồi đi nhé, có người tới đón.”

Bốn mươi phút sau, Lâm Mặc Tuân xuất hiện, xa xa thấy năm người đứng ở đầu đường.

Nhiệt độ ban đêm vốn thấp, nhiệt độ tối nay lại còn giảm đi. Anh không khỏi nhú mào, xuống xe chào hỏi Chu Thanh Nguyệt và chồng của cô.

“Hôm nay tới đây có vẻ đường đột, không chuẩn bị quà trước, lần sau sẽ bù.” Anh lễ phép nói: “Hôm nào chúng ta cùng hẹn ngày tụ họp một bữa.”

Chu Thanh Nguyệt trừng mắt nhìn ba người bạn cùng phòng, ý rất rõ ràng, người này không tồi. Sau đó ba người vội vàng lên xe.

Trong xe ấm áp làm chân tay lạnh cóng của ba người dần ấm lại. Trần Lộ biết ơn nói với Lâm Mặc Tuân: “Thật cảm ơn thầy Lâm, trẻ thế này mà còn tới đón bọn em.”

Lâm Mặc Tuân ừ một tiếng: “Không cần khách sáo.”

Hiếu Như quan sát xe của anh: “Thầy Lâm, em có một vấn đề không biết có tiện hỏi không?”

Cố Thanh Đồng đột ngột xoay đầu nhìn Triệu Hiếu Như, ý tứ rất rõ ràng.

Lâm Mặc Tuân mỉm môi: “Các bạn có thể gọi tên tôi, tôi và Thanh Đồng đều là bạn học.”

Trần Lộ há mồm, không thể nào gọi ra, cô đành hoảng nói: “Gọi tên của anh, sao em cứ có cảm giác đại nghịch bất đạo.”

Cố Thanh Đồng không kìm được cười nắc nẻ.

Hiếu Như ho khan: “Thầy... Thầy Lâm. Em muốn hỏi là, cạnh anh còn anh chàng nào độc thân không?”

Khóe mắt Cố Thanh Đồng lờm thẳng tới, mắt mặt quá đi.

Trong mắt Lâm Mặc Tuân hiện lên sự vui vẻ: “Tôi sẽ lưu ý.”

Đến ký túc, hai người kia thức thoir vội vàng xuống xe.

Ngón tay Lâm Mặc Tuân gõ từng cái xuống vô lăng: “Cuối tuần mời họ ăn cơm có được không?”

“Ăn cơm?” Cố Thanh Đồng lẩm bẩm lặp lại.

Lâm Mặc Tuân quay đầu nhìn thẳng vào mắt cô: “Không phải xác định quan hệ là phải mời khách ăn cơm ư?”

Cố Thanh Đồng đảo tròn mắt: “Để em hỏi xem mấy cậu ấy muốn ăn gì.”

Khóe môi Lâm Mặc Tuân cong cong, cuối cùng sự tích tụ cũng bùng lỏng từng chút một.

17. Chương 17

Cuối cùng mùa đông của đại học C cũng tới. Khí trời lạnh lẽo u ám kéo dài làm người ta phàn nàn không dứt, mùa đông hàng năm đều nói một câu cũ rích như này, bao giờ thì phương Nam có thể cho tí hơi ấm đây.

Cố Thanh Đồng mặc một chiếc áo lông mỏng, chuẩn bị đến thư viện viết luận văn. Lúc cô và Trần Lộ đi thì Hiểu Như vẫn đang ngủ.

Thư viện nằm ở tầng hai của khu đọc sách, báo. Thư viện không đông, hai người tìm vị trí, ngồi xuống.

Không khí yên tĩnh, tiếng gõ bàn phím vang lên nhịp nhàng.

“Mình phải giải quyết luận văn trong kì này, học kì sau ở nhà tìm việc rồi.” Trần Lộ trầm tư.

Thật ra tất cả các trường tiểu học và trung học trong thành phố C đều muốn cướp được các sinh viên khoa Trung văn của đại học C. Lại thêm họ là học sinh của Tiểu Hoa, cũng như trường trung học Định Lăng, đều là nhân tài.

Cố Thanh Đồng ngẩng mặt lên từ bài luận văn: “Đừng để sau này bản thân cậu phải hối hận.”

Trần Lộ thở dài thườn thượt: “Tình thế bất buộc, mình mà không đi làm, đến lúc cậu và Lâm Mặc Tuân kết hôn, đến một tờ tiền mừng mình cũng không có.”

Cố Thanh Đồng xấu hổ: “Sao mà nhanh thế được.”

“Mình có cảm giác Lâm Mặc Tuân không đợi được nữa.” Trần Lộ nói sâu xa: “Có lẽ mưu đồ lâu rồi.”

Cố Thanh Đồng đứng dậy, đi tới tủ sách bày tạp chí, từ từ dạo một vòng, trong lúc xoay người, ánh mắt cô liền bị cố định.

Tại khoảnh khắc ấy, máu trong người cô như bị đông lại, con ngươi thanh lệ không nhúc nhích. Người trên ảnh bìa của tạp chí bất thành linh rơi thẳng vào mắt cô, mang theo một cơn sóng lớn ập thẳng đến.

Trong lòng cô có một giọng nói luôn bồi hồi: Cậu ấy đã đã trở lại.

Tần Tử Chấp về rồi.

Cầm tạp chí trở lại chỗ ngồi, không đọc nổi một chữ trong bài phỏng vấn anh. Cậu ấy đã tiếp nhận công ty của chú Tần.

Anh trong bức ảnh đã cởi bỏ ngây ngô ngày thường, ngày càng chín chắn.

Anh vẫn xuất sắc như vậy.

Chỉ có điều sẽ không quay lại khi ấy được nữa.

Thanh Đồng rũ mắt thấp hơn, trong lòng dâng lên một nỗi niềm chua chát.

Tối thứ sáu, Lâm Mặc Tuân mời phòng ký túc bọn cô ăn cơm. Cả phòng 503 đều tham gia, ăn diện xinh đẹp.

Cố Thanh Đồng nhìn quần áo của bọn họ, “Thực ra chỉ là một bữa cơm thôi mà.”

Hiếu Như liếc cô một cái: “Đi gặp mẹ người ta, bọn mình không thể để cậu mất thể diện.”

Trần Lộ vẫn đang kể mi: “Trước khi chúng mình tốt nghiệp, xem ra không thể ăn bữa cơm như này của mình và Hiếu Như. Nên lần này tất nhiên phải nghiêm túc tham dự.”

“Thanh Đồng, cậu có muốn đổi quần áo không, bộ này nhìn mờ nhạt quá.”

Cố Thanh Đồng cúi đầu ngắm mình, được lắm mà. “Sắp đến giờ rồi.”

Lâm Mặc Tuân vẫn đang ở dưới tầng chờ bọn họ kia.

Cuối cùng dưới sự tấn công của hai người, cô bắt đắ dĩ đổi quần áo. Quả nhiên bọn họ tới trễ mười phút.

Trần Lộ vẫy tay với Lâm Mặc Tuân: “Đợi lâu rồi, đợi lâu rồi.”

Trần Lộ đẩy Cố Thanh Đồng về phía trước. Ánh mắt Lâm Mặc Tuân dịu dàng nhìn cô, cô diện bộ này trông thật xinh đẹp, động lòng người.

“Sao vậy? Thầy Lâm, bọn em trang điểm cho Thanh Đồng sao hả?”

Lâm Mặc Tuân cười tủm tỉm: “Quả thực rất đẹp.”

Cố Thanh Đồng thâm trầm mắt, lườm Trần Lộ.

Bây giờ ở trước mặt Lâm Mặc Tuân, Trần Lộ và Hiếu Như không cần dè dặt như trước nữa. Lên xe, Trần Lộ cười cợt: “Lần phỏng vấn nghiên cứu sinh, Thanh Đồng cũng ở đấy. Lúc ấy em nghe tên của cậu ấy liền nghĩ đến thời đại đồ đồng, lại thêm cậu ấy thích mặc quần áo màu đen.”

“Đấy là do cậu không có văn hóa, rõ ràng là Thúy Vũ Hoàng Sam, thế mà cậu toàn liên tưởng đến chuyện đấy.” Cố Thanh Đồng phản bác.

Trần Lộ nhìn Lâm Mặc Tuân: “Thầy Lâm, anh nói đi, lần đầu anh nghe tên Thanh Đồng sẽ không có suy nghĩ gì ư?”

Lâm Mặc Tuân lặng lẽ: “Quả thực là rất làm người ta nghĩ linh tinh.” Anh trả lời lập lờ nước đôi, quả thực là ai cũng không làm mất lòng.

Sau khi đến phòng ăn, ba người nhà Chu Thanh Nguyệt đã tới.

Lâm Mặc Tuân lấy một chiếc hộp ra từ trong túi ra, Chu Thanh Nguyệt sững sờ ra, liền nghe anh nói: “Lần trước đi vội, không chuẩn bị quà. Lần này bù lại.”

Chu Thanh Nguyệt nhìn anh chồng mình một cái, Hứa Triết có vẻ ngượng ngùng, nhìn Cố Thanh Đồng.

“Đây là quà cha nuôi chuẩn bị, đương nhiên phải nhận.” Một câu của Trần Lộ, trừ Cố Thanh Đồng ra thì những người khác đều bật cười.

Chu Thanh Nguyệt nhận lấy chiếc hộp, mở ra xem, là một chiếc khóa vàng nhỏ, trọng lượng không nhẹ.

Lâm Mặc Tuân này, bảo sao Thanh Đồng rơi vào tay giặc nhanh như vậy, làm việc thật là thỏa đáng.

Bữa cơm này, mọi người ăn rất sung sướng. Lộ rõ bản chất ham ăn.

Cố Thanh Đồng ngó Lâm Mặc Tuân: “Anh chuẩn bị quà từ bao giờ vậy?”

Lâm Mặc Tuân đưa tay cầm tay cô: “Có phải cảm thấy anh vừa cẩn thận vừa dịu dàng không?”

Cố Thanh Đồng tặc lưỡi.

Sau khi ăn xong, mọi người cười hi hi ha ha. Lâm Mặc Tuân đi tính tiền trước, Cố Thanh Đồng đứng chờ anh ở bên trái đại sảnh.

Trong đại sảnh người đến người đi, đột nhiên một giọng nói truyền vào tai cô.

“Tổng giám đốc Tần, hợp tác vui vẻ.”

Vì hai chữ kia, cô xoay người theo bản năng.

Cách khoảng mười bước, cô sững sờ nhìn người kia, cả người mặc tây trang, đứng thẳng ở bên kia, bắt tay tạm biệt với người nào đó.

Sườn mặt khô ngo, dáng người cao ráo.

Khi anh xoay người lại thì đôi mắt thuận thể nhìn về phía trước, mà Cố Thanh Đồng không có chỗ lẫn trốn, cứ thế tiến thẳng vào đôi mắt anh.

Cố Thanh Đồng không nhìn rõ vẻ mặt của anh, tựa như cách một tầng sương mù.

Người phía trước từ từ đi về phía cô, ngày càng đến gần nhưng cô vẫn không thấy rõ.

Cố Thanh Đồng động đậy đôi môi nhưng không phát ra được bất cứ thanh âm nào. Chợt có người nắm tay cô, cô quay đầu nhìn anh.

“Về thôi.” Ánh mắt Lâm Mặc Tuân thoáng hiện nét xa lạ nào đó.

Cố Thanh Đồng gạt đầu, Tần Tử Chấp đã rời khỏi đại sảnh khách sạn từ bao giờ.

Trần Lộ và Hiểu Như nói đi dạo một vòng, Chu Thanh Nguyệt vì muốn chăm sóc con trai nên phải về nhà. Lúc gần đi, Trần Lộ thì thầm bên tai cô: “Tối nay không về cũng không sao đâu.”

Cố Thanh Đồng giật giật khóe miệng, song không có tâm tình ba hoa với cô.

Đứng trong gió rét nhìn họ rời đi, Cố Thanh Đồng nặng nề thở hắt ra một hơi, ngược mắt nhìn bầu trời đầy sao, hơi có vẻ trong trẻo lạnh lẽo.

Trầm mặc trong chốc lát, giọng cô trầm thấp vang lên: “Hồi nãy em trông thấy Tần Tử Cháp.”

Lâm Mặc Tuân đáp một tiếng, anh có nghi ngờ, nhưng không hỏi.

Cố Thanh Đồng cau mày lại: “Em và cậu ấy cãi nhau, là chuyện rất nghiêm trọng.”

Lâm Mặc Tuân dặt tay cô, hai người đi về phía bãi đậu xe.

Ánh trăng tĩnh mịch, ánh đèn đường mang ánh sáng âm u, bóng hai người đổ trên mặt đất. Cố Thanh Đồng cúi đầu, giọng khàn khàn: “Em không biết sao lại biến thành như vậy.”

Bây giờ Tần Tử Cháp hoàn toàn xem cô là người xa lạ.

Lên xe, thắt chặt đai an toàn. Cố Thanh Đồng lại thở dài cái nữa: “Em làm người bạn tốt nhất của mình bị tổn thương.”

Về mặt Lâm Mặc Tuân hơi phức tạp, đột nhiên vươn tay kéo cô qua, Cố Thanh Đồng ngẩn ra. Hai người dựa sát vào nhau, chóp mũi anh dần dần chạm vào chóp mũi cô.

Cố Thanh Đồng nuốt nước miếng, toan nói gì đó thì đón nhận một nụ hôn dài mềm mại.

Anh giữ chặt đầu vai cô như rất sợ cô sẽ biến mất. Mãi đến lúc cô không thở nổi, cuối cùng anh từ từ buông cô ra, tay cô thì vẫn luống cuống đặt trước ngực anh.

Cố Thanh Đồng nghe thấy tiếng tim đập thành thịch liên hồi: “Mặc Tuân, nhịp tim của anh nhanh quá.”

“Ừ.” Anh nhắm hai mắt, dán sát mặt mình vào mặt cô: “Thanh Đồng, anh cũng biết ghen!”

18. Chương 18

Đêm nọ, cả đêm Cố Thanh Đồng không ngon giấc nổi, cô lặn qua lặn lại trên giường. Bị hôn. Nghĩ đến hai chữ này, cả gương mặt cô nóng ran. Hình như ai đẩy ghen thì phải.

Một người lạnh nhạt như vậy, hóa ra cũng sẽ có lúc bất an. Cố Thanh Đồng ôm chiếc chăn ấm áp vào lòng, bên tai vẫn vang vọng lời anh nói.

Cuối cùng thì con người lạnh nhạt này không còn lạnh lùng như trước nữa.

Sáng hôm sau, cô lên khoa làm việc. Không ngờ giáo sư Cố đến tìm cô.

“Giáo sư Cố, không phải tới để tạo quan hệ hữu nghị đấy chứ.” Trưởng khoa trêu ông.

Giáo sư Cố cười phá lên: “Đây là chuyện của người trẻ tuổi, tôi giờ là bộ xương già rồi.” Giáo sư Cố lia mắt bốn phương tám hướng: “Thanh Đồng ở đây chứ?”

Trưởng khoa gật đầu: “Ồ bên trong, có chuyện gì à?”

Giáo sư Cố thở dài: “Vẫn muốn học tiếp, chúng tôi không nói được.”

Trưởng khoa cười: “Lão Cố, sao ông cổ hủ thế! Cần thận nữ tiến sĩ trường ta đến tìm ông cãi nhau.”

Gương mặt giáo sư Cố hiện vẻ khổ tâm: “Không phải là do tôi lo lắng sao, ông xem, cũng hai mươi sáu rồi, thế mà không có tí dấu hiệu nào cả.”

“Ha ha, chuyện này không vội được.”

Giáo sư Cố lắc đầu: “Chờ con gái nhà ông đến tuổi này mà xem, ông tự khắc hiểu tâm trạng của tôi thôi. Không nói nữa, tôi đi tìm con bé”

Cố Thanh Đồng ngồi trước bàn làm việc, lướt trang web diễn đàn của trường.

Giáo sư Cố ho khan một tiếng, Cố Thanh Đồng liền gương mặt lên: “Ba!”

“Hôm nay bên khoa ba có tiết nên tới sớm, tiện thể tới thăm con.” Giáo sư Cố mới không nói là ông cố tình tới đây đâu. “Gần đây không thấy con về nhà.”

Cố Thanh Đồng tắt trang web, nhìn giáo sư Cố, “Gần đây con hơi bận.”

Về mặt giáo sư Cố không đổi: “Bạn à?”

“Vâng, luận văn tốt nghiệp.” Cố Thanh Đồng cười hì hì: “À phải, ba, anh về nước rồi.”

Người nhà họ Cố có một bản lĩnh tên là – đánh trống lảng.

“Ồ, mấy hôm trước ba có gặp thầy Tô của bọn con, bà ấy hỏi bao giờ thì con tốt nghiệp, hết lòng muốn con về dạy học ở Định Lăng.” Hôm nay giáo sư Cố mang nhiệm vụ tới đây, sao có thể tha cho cô dễ như vậy được.

Cố Thanh Đồng thăm thở dài: “Ba, về chuyện học tiếp, con sẽ suy nghĩ thêm.”

Giáo sư Cố vừa nghe, cảm thấy có hi vọng liền không nói gì nữa.

Có người cầm bọc đồ đi vào: “Tiểu Cố, cô có chuyển phát nhanh.”

Cố Thanh Đồng vội vàng ra lấy, thừa dịp xem đồ chuyển phát nhanh, hi vọng ba cô có thể nói sang chuyện khác. Đây là chân váy cô mua trên mạng, cô ước lên người: “Ba thấy thế nào? Có đẹp không?”

Giáo sư Cố nghiêm túc gật đầu: “Đẹp!” Dừng một lúc, ông tiếp: “Chừng nào thì con mang con rể của ba đến gặp ba thì càng đẹp nữa.”

Cố Thanh Đồng:...

Giáo sư Cố thành công chặt đứt ý đồ của con gái mình, thế là tinh thần tốt hẳn lên: “Thanh Đồng, nhà bác Tần mời nhà ta tối mai ăn cơm.”

Tay đang cầm váy của Cố Thanh Đồng cứng đờ: “Dạ?”

“Tử Cháp về, hai nhà cũng lâu không gặp nhau rồi còn gì.”

Cố Thanh Đồng gật đầu: “Con biết rồi.”

Giáo sư Cố xem giờ: “Ba đi dạy. Năm giờ chiều mai chúng ta đến nhà hàng vẫn thường đi trước kia.” Dừng một đoạn, ông nói tiếp: “Mặc cái váy này đi nhé, nhìn đẹp lắm.”

Chiều hôm sau, cuối cùng Cố Thanh Đồng không mặc chiếc váy kia đi ăn cơm.

Sau khi đến nhà hàng, cô đi vào phòng bao vẫn không thấy Tần Tử Cháp.

Mẹ Tần kéo cô qua ngồi cạnh bà, cười nói: “Thật sự là có lúc không dám nghĩ. Rõ ràng lúc trước chỉ hơi lớn chừng này, nháy mắt đã hơn hai mươi năm rồi. Lần đầu tôi ôm Thanh Đồng, con bé liền cười với tôi, đến giờ tôi vẫn nhớ như in. Chớp mắt mà chúng ta đã già rồi.”

“Dì, dì đâu có già, nhìn qua không khác gì hơn ba mươi.”

“Rốt cuộc chỉ có con gái là thân thiết. Tử Cháp chỉ biết làm dì bực mình.”

Mẹ của Tần Tử Cháp từng là giáo viên đại học C, sau này thì lên làm ở Bộ giáo dục, hiện nay đã lên chức Phó cục trưởng. Năm Tử Cháp học năm nhất, nhà họ Tần chuyển đi. Sau đó liên lạc giữa Tần Tử Cháp và Cố Thanh Đồng cũng đứt.

Lục Nhuế Chi và mẹ Tần cùng nói về tình hình mấy năm gần đây của Tần Tử Cháp. Thi thoảng Lục Nhuế Chi gật đầu tán thưởng: “Thằng bé Tử Cháp quả thật rất khá.”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Tần Tử Cháp đẩy cửa đi vào.

“Chú Cố, dì Lục.” Anh mang đến một chai rượu trắng. Cố Thanh Đồng vừa liếc một cái, liền nghĩ bụng, Tần Tử Cháp không thay đổi tí nào, vẫn luôn biết cách lấy lòng người khác.

Tần Tử Cháp chỉ nhìn thoáng qua cô một cái rồi ngồi xuống.

Lúc ăn cơm, Cố Thanh Đồng nghe Tần Tử Cháp nói chuyện với mọi người, đều là chuyện công ty. Cô không hứng thú lắm nên chỉ im lặng ăn cơm.

Tám giờ kém, mọi người cùng nhau ra cửa.

Người lớn đi ở đằng trước, Cố Thanh Đồng đi sau cùng, Tần Tử Cháp đi trước cô. Cô nhìn bóng lưng anh, thăm thở dài một cái, tăng nhanh bước chân đi lên trước: “Hôm trước...”

Tần Tử Cháp dừng chân, ánh mắt chuyển về phía cô: “Chuyện gì?”

Anh đột ngột dừng lại nên hai người đứng gần như sát nhau, nhất thời đại não cô như bị kẹt lại: “Hôm nọ mình nhìn thấy cậu.” Nói xong cô liền hối hận.

Tần Tử Cháp nhìn cô hơi nhú mày, trong mắt thoáng qua sự mất mát, anh nhìn sang chỗ khác: “VẬY Ờ? VẬY SAO CẬU KHÔNG CHÀO HỎI TÔI?” Giọng điệu muốn gây sự.

Cố Thanh Đồng mấp máy khóe môi. Cô sợ.

“Mình sợ cậu không để ý đến mình, thế thì xấu hổ lắm.” Cô nhẹ nhàng nói.

Tần Tử Cháp lạnh lùng mở miệng, gương mặt không có biểu tình gì: “Cố Thanh Đồng, thật không biết là cậu thật sự đần độn hay là lòng dạ lạnh lùng.”

Vẻ mặt Cố Thanh Đồng cứng đờ: “Rất xin lỗi.”

“Rất xin lỗi?” Tần Tử Cháp đứng im, trong mắt không có độ ấm.

“Tử Cháp...”

Tần Tử Cháp xoay người, hai tay nắm chặt thành quả đấm: “Tôi không hi vọng nghe thấy cậu nói ba chữ đó với tôi thêm lần nữa.”

Anh vẫn không nghĩ ra, người vẫn luôn bên cô là anh, tại sao...

“Hai đứa, nếu không hai đứa cứ nói chuyện tiếp đi, người lớn về trước?” Giọng mẹ Tần truyền tới.

Tần Tử Cháp không nói gì, Cố Thanh Đồng cũng không mở miệng. Người lớn nhìn nhau, sau đó có quyết định của mình, tự lái xe về nhà.

Cố Thanh Đồng nhìn ba Cố và Lục Nhuế Chi, “Lâu rồi con với Tử Cháp không gặp nhau, nói chuyện thêm một lúc rồi về nhà sớm đây, chú ý an toàn.”

Cố Thanh Đồng không biết nói gì, cô sợ nói một câu, Tần Tử Cháp bên cạnh sẽ chém cô ngay tại trận.

Người lớn đi hết, Cố Thanh Đồng khó khăn nuốt ngụm nuốt miếng: “Vậy thì, mình gọi taxi về trường.”

Ánh mắt Tần Tử Cháp như mũi tên bắn về phía cô.

Cố Thanh Đồng liên tục đảo mắt qua chỗ khác: “Cậu đỗ xe ở chỗ nào vậy?”

Tần Tử Cháp mím môi, rảo bước đến cạnh xe. Cố Thanh Đồng nhìn xe anh, vừa nhìn đã cảm thấy quen quen, ngẫm nghĩ liền phát hiện đây chẳng phải chiếc xe hôm trước làm bắn hết người cô đấy ư.

Cô thất dây an toàn, đuôi mắt hơi liếc qua gương mặt anh. Gương mặt anh đánh lại, thiếu niên như ánh

mặt trời của ngày xưa nay đã thay đổi, trở nên trầm mặc và nghiêm túc.

Tóm lại là không giống trước.

Dọc đường im lặng.

Trong radio đang phát một ca khúc sân trường:

Từ thuở ban đầu, chúng ta đều là những đứa bé;

Cuối cùng, khát vọng biến thành thiên sứ;

Trong từng câu ca dao, cất giấu bóng dáng đồng thoại;

Những đứa bé kia ơi, nên bay về phương trời nao?

Cố Thanh Đồng rất thích bài hát này, lúc một mình cô thường mở nhạc nghe, chỉ vài bài này nghe đi nghe lại, có thể nghe cả một buổi chiều.

“Tại ngày nào đó, lại cất tiếng hát;

Bài hát này sẽ ở một góc nhỏ.”

“Thanh Đồng, bao lâu rồi chúng ta không liên lạc với nhau?” Bỗngưng Tần Tử Cháp khàn giọng hỏi.

Bao lâu.

Từ đại học năm hai đến nay.

“Thanh Đồng...”

Điện thoại của cô rung chuông, cô cầm lên nghe: “Alo, Mặc Tuân. Em về ngay đây, được.” Cúp điện thoại, cô nghiêng đầu: “Lúc này cậu định nói gì?”

Tần Tử Cháp cười cười, nụ cười kia làm trái tim cô lỡ mất một nhịp: “Không có gì, tôi chỉ định hỏi có phải đi đường này hay không thôi?”

19. Chương 19

Đèn neon của thành phố tỏa ra ánh sáng lốm đốm. Lâm Mặc Tuân cầm điện thoại đứng trước cửa sổ, bất động thật lâu.

Trần Nhượng ngồi trên ghế salon ở phòng khách, uống ít rượu, anh trêu chọc: “Mặc Tuân, có phải không yên lòng không? Nhìn đáng vẻ rồi rầm của thằng nhóc nhà cậu kia.”

Lâm Mặc Tuân dứt di động vào trong túi, anh cầm ly rượu lên, nhấp một ngụm nhỏ: “Sao có thể?”

Trần Nhượng cười xấu xa: “Còn không biết hôm đấy là tên nào nghe người ta còn độc thân thì im lặng mãi đâu. Chắc, cũng không biết là tên nào bảo trong hôn lễ của tôi, xếp chỗ người ta và tên đó cùng một bàn.”

Lâm Mặc Tuân nhú mày: “Là tôi, cậu muốn như nào?”

Trần Nhượng quệt miệng: “Qua cầu rút ván, khinh bỉ cậu!”

Lâm Mặc Tuân uống cạn rượu trong ly, ánh mắt mê man nhìn đằng trước: “Tôi kết hôn có thể miễn cho cậu một phần tiền.”

Trần Nhượng cười: “Không bằng tương lai hai ta kết thông gia, thế nào?”

Lâm Mặc Tuân lườm anh: “Để tôi hỏi mẹ của con trai tôi đã. Chỉ có điều theo thưởng thức của cô ấy thì cô ấy thích đứa bé có phẩm chất, học giỏi nhiều mặt. Nhà cậu tốt nhất đặt nền móng cho vững.”

Khóe môi Trần Nhượng dờ ra: “Khốn thật!”

Tần Tử Cháp đưa Cố Thanh Đồng đến dưới khu ký túc nữ. Trong xe im lặng đến kỳ lạ, Cố Thanh Đồng vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cô thì thào: “Mình lên đây, cậu... đi đường cẩn thận.”

Tần Tử Cháp vẫn không nói gì, ánh mắt anh nhìn đắm đắm vào phía trước. Thật ra thì trong bóng đêm mờ lung hoàn toàn chẳng có gì để nhìn. Mặt trăng phát ra thứ ánh sáng lạnh lùng trong treo làm bóng đêm càng thêm lạnh lẽo. Trời rét lạnh, thỉnh thoảng có học sinh vội vã chạy về ký túc.

Cuối cùng Tần Tử Cháp rời mắt, “Ừm!” một tiếng vô cùng miễn cưỡng.

Vẫn kiêu ngạo như xưa.

Cố Thanh Đồng đáp lại một tiếng, co ro lên lầu.

Tần Tử Chấp nhìn bóng dáng cô dần biến mất trong tầm nhìn của mình, anh từ từ nhắm mắt lại, tháo bỏ tất cả lạnh lùng vừa rồi, đảo mắt bị bất đắc dĩ thay thế.

Không phải đã quyết định sẽ ở chung vui vẻ, hòa thuận sao? Tại sao lại là giường cung bạt kiếm như này? Không phải đã nhủ thầm sẽ không để cô khó xử ư?

Tại sao lại biến thành cục diện như này.

Cố Thanh Đồng quả thực là ma chú của anh, ma chú không thể giải.

Sau khi trải qua tâm tình pháp phòng khi gặp người quen, Cố Thanh Đồng nắm chắc thời gian thu xếp luận văn của mình. Chủ nhật, Lâm Mặc Tuân kiên quyết đòi theo. Cuối cùng hai người đến một tiệm cà phê gần đại học C. Cố Thanh Đồng có cảm giác tội lỗi, anh bận như vậy mà vẫn bớt thời giờ đi với cô, trong lòng vô cùng bất an.

“Một mình em cũng không sao mà.” Thật đấy. Nghiên cứu toán học là chuyện lớn, lại còn liên quan đến phát triển tương lai toàn cục của khoa toán, làm trễ nãi thì không hay. Ở nhà giáo sư Cố nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần.

Lâm Mặc Tuân nhàn nhã ngồi đối diện, cúi đầu nhìn cô.

Cái gì gọi là không tiếng động như có tiếng động. Lâm Mặc Tuân trực tiếp dùng ánh mắt nói cho cô biết.

Cố Thanh Đồng im lặng quay đầu, niệm chú, đọc sách, đọc sách! Thời gian trôi qua từng phút từng giây, ánh mắt vẫn đứng im ngay mấy hàng chữ, khó khăn đánh vài chữ trong văn bản.

Ý tưởng không tuôn chảy, chỉ có lực bất tòng tâm.

Bỗng Lâm Mặc Tuân đến cạnh cô, hai người dựa vào mấp mờ.

Cả người Cố Thanh Đồng cứng đờ, chợt nhớ đến nụ hôn kia.

“Ồ đây...” Lâm Mặc Tuân trầm giọng mở miệng.

Cố Thanh Đồng “vâng” một tiếng theo bản năng.

“Đánh chữ sai rồi, Hugo* không phải là “Vu” trong “Vu Thị”.” Trong giọng anh mang theo ý cười.

*Hugo: Tên tiếng Trung là Duy Khắc Đa, nhà văn người Pháp.

Cố Thanh Đồng rót cà phê, liên tục sửa lỗi, ngại biện: “Tay trơn.” Chủ yếu là năng lực quấy nhiễu của ai đấy quá mạnh, cô nuốt nước miếng.

Lâm Mặc Tuân ngồi đằng hoàng lại, tự nhiên bưng cà phê lên, uống một ngụm.

Cố Thanh Đồng sửa xong, thấy anh đang cầm cà phê, liền nói: “Hugo có một người bạn...”

“Ai?” Lâm Mặc Tuân chỉ thuận miệng hỏi.

“Một nhà văn vĩ đại theo chủ nghĩa hiện thực phê phán của nước Pháp – Balzac, ông ấy chết vì uống cà phê quá độ.” Giọng cô trong trẻo, dễ nghe.

Lâm Mặc Tuân đang định uống một ngụm nữa, nghe vậy anh im lặng cầm cốc mấy giây, sau đó chậm rãi để xuống: “Anh biết rồi, anh sẽ bỏ.”

Lâm Mặc Tuân cười, Cố Thanh Đồng .

“Thanh Đồng, năm lớp mười một, lúc anh đi qua hành lang lớp em, em đang đứng với mấy nữ sinh.” Lâm Mặc Tuân chậm rãi kể lại: “Anh nghe thấy em hỏi các cô bé đó là di chuyển con số 1. sang phải 130 một số thì là gì?”

“Khi đi ngang qua em thì nghe em cười xấu xa nói bốn chữ ‘tan học, ăn cơm.’” Nói xong anh cười.

Tiết học cuối cùng của hôm ấy, anh viết con số 11.30 lên cuốn vở. Trần Nhung giật phất quyển vở của anh, nghiến cú tởm mủ lúc lâu, cho là xảy ra chuyện gì, còn hỏi anh có phải vội tan học không.

Cố Thanh Đồng giật mình.

Đến lúc rút cuộc cô định thần lại mới bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu quyển sách mang theo, nghĩ bụng tuyệt đối không thể để bị quấy rầy nữa. Kết quả là bị quấy rầy cả buổi sáng hôm đó. Lúc gần về, cô muốn phân rối rắm oán niệm: “Sau này làm chuyện đứng đắn, em đi một mình thì hơn.”

Lâm Mặc Tuân liếc cô: “Chẳng lẽ em muốn anh làm chuyện không đứng đắn?”

Cố Thanh Đồng sững sốt ra, bị vẽ anh tuấn của anh mê hoặc lần nữa.

Chuyện không đứng đắn...

“Anh quấy nhiễu em.” Cuối cùng cô cũng đúng ý đúng nghĩa tố cáo: “Cả sáng nay em hoàn toàn không viết được gì cả.”

Lâm Mặc Tuân nhướn mày: “Rất vinh hạnh, anh rất có sức quyến rũ với em.”

Cố Thanh Đồng không còn lời nào để phản bác.

Một tay Lâm Mặc Tuân cầm túi của cô, một tay dắt tay cô: “Thanh Đồng, em gái em lại trốn tiết của anh. Tuy là... nhưng anh cũng không thể vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp.”

Tuy là gì?

Cố Thanh Đồng tự động điền từ vào chỗ trống, anh rể. Nhất định anh cố ý.

“Gần đây cô ấy bị ốm.” Cố Thanh Đồng trả lời, dù sao vẫn phải che giấu giúp em mình.

“Phải không?”

“Phải mà, nặng lắm. Tóm lại xin anh giờ cao đánh khẽ.”

Lâm Mặc Tuân im lặng, “Anh suy nghĩ một chút.”

20. Chương 20

Buổi tối Cố Thanh Đồng trở về, hai người kia hỏi cô hôm nay tiến triển đến đâu.

Cô miễn cưỡng lắc đầu.

Hiếu Như ngạc nhiên: “Không thể nào? Bạn học Đất Đen rụt rè thế cơ á? Không giống phong cách của anh ấy?”

Trần Lộ cũng thế, hai tròng mắt nhìn Cố Thanh Đồng chằm chằm, trong mắt tràn đầy nghi ngờ: “Chẳng lẽ Thanh Đồng của chúng ta mất hết sức quyến rũ nhanh vậy?”

Cố Thanh Đồng trợn mắt: “Các cậu nghĩ đâu vậy?”

Hai người kia nhìn cô chòng chọc: “Thanh Đồng, bọn mình là bạn học ba năm, bạn học tốt nhất trên đời, khuê mật tốt nhất của nhau, chuyện đây, thật ra thì bọn mình tò mò lắm, cậu và Đất Đen đến mức độ nào rồi?”

Cố Thanh Đồng nghiêm nghị: “Mình có quyền lợi giữ vững trầm mặc.”

“Thăng thần được khoan dung.”

Cố Thanh Đồng xoay người.

“Trong tay mình có mấy tấm hình, không biết bạn học Đất Đen xem xong sẽ có ý kiến gì?”

Cố Thanh Đồng trượt chân, quay đầu trợn mắt nhìn. Nhìn Trần Lộ gian trá giơ điện thoại lên, cô muốn học máu.

“Mình không cẩn thận trơn tay mất. Aaaa... tay trơn...”

Cố Thanh Đồng cắn răng nghiêng lợi, bắt đắc dĩ rút ra hai chữ: “Hôn!”

“Chỉ đơn giản thế thôi à?”

Cố Thanh Đồng hu hu hai tiếng: “Các cậu còn muốn sao nữa?”

“Không khoa học!” Hiểu Như nói từng chữ: “Theo tốc độ phát triển của các cậu thì nên dừng ngã rồi mới phải.”

Cố Thanh Đồng chep miệng: “Mình là người rụt rè, sao có thể phóng khoáng thế được. Cậu cho rằng mình là các cậu đây à?”

Khinh bỉ!

“Vậy cũng chưa chắc.”

Vẫn là nói sau.

“Xóa ảnh!” Cố Thanh Đồng làm thủ thế “giết”.

Trần Lộ sâu xa nói: “Chỉ là ảnh bọn mình ăn cơm thôi mà.”

Cố Thanh Đồng hết ý kiến.

Cả ngày hôm nay Lâm Mặc Tuân chỉ có bốn tiết, phần lớn thời gian còn lại trong ngày đều ở viện nghiên cứu toán học.

Ấn tượng của giáo sư Cố về cậu thanh niên trẻ tuổi này không tệ.

Có ông đồng nghiệp lén lút đề nghị: “Ông Cố, giới thiệu Mặc Tuân cho Thanh Đồng, thấy sao? Tôi thấy Mặc Tuân thật sự khá lắm.”

Giáo sư Cố hớp một ngụm trà, tự đắc nói: “Con trai của Chu Nhã về rồi.”

“Ô, bảo sao gần đây không thấy ông nổi nóng, hóa ra là trúc mã của con gái yêu về.”

Giáo sư Cố vui vẻ: “Hai đứa lớn lên với nhau từ bé, hai nhà chúng tôi cũng là biết gốc biết rễ hai bên.”

“Ông Cố, tôi thấy sắp được uống rượu mừng rồi.”

“Ha ha ha...”

Lâm Mặc Tuân về phòng làm việc, chào hỏi giáo sư Cố. Anh vừa vào, rửa tay thì có hai nữ sinh tới.

“Thưa thầy, bọn em có bài không hiểu?” Cô nữ sinh hơi thẹn thùng, lúc thấy trong văn phòng còn hai thầy giáo nữa thì bắt đầu thận trọng hơn.

Giáo sư Cố vui vẻ nói: “Ông Trương, đi ăn cơm đi.”

Hai người cùng ra khỏi phòng.

“Thầy giáo Tiểu Lâm này chắc chắn là thầy giáo nổi tiếng nhất học viên chúng ta rồi.”

“Cho nên con gái mà có bạn trai như vậy nguy hiểm lắm, quanh người đều là cám dỗ khắp nơi.” Giáo sư Cố ý tứ sâu xa nói.

“Ông lo lắng thái quá rồi.”

Lúc này trong lòng giáo sư Cố toàn là Tần Tử Cháp. Đó là chàng thanh niên ông biết từ thời tám bé, càng nhìn càng không phản đối.

Đảo mắt đến cuối tháng mười hai, ngênh đón cuộc thi tiếng Anh cấp bốn, cấp sáu toàn quốc. Cố Thanh Đồng định đi thi, thật ra thì hiện tại cô đã thích ứng với cuộc sống như bây giờ.

Nhớ hồi xưa cô từng nói sau khi tốt nghiệp sẽ làm giáo viên, khi đó kiên định biết bao?

Buổi tối thứ sáu, Lâm Mặc Tuân đưa cô đến nhà trọ của anh, hai người yên tĩnh ôm quyển ghi chép. Cố Thanh Đồng hùng hục viết luận văn, Lâm Mặc Tuân ngồi bên cạnh, uống trà, thỉnh thoảng sẽ ngó cô.

Hai người không nói lời nào, yên bình tĩnh lặng.

Sắc mặt Lâm Mặc Tuân lộ ra ảm áp không dễ nhận ra.

Lúc sau anh vào thư phòng nhận một cuộc điện thoại, em họ Đàn Nhạc gọi tới. Nguyên Đán cả nhà cậu về thành phố C nên em họ gọi điện báo anh biết, để anh chuẩn bị tiếp đón.

“Anh, có chuyện này em muốn nói cho anh biết, anh chuẩn bị tâm lý đi nhé.” Đàn Nhạc dè giọng nói.

Lâm Mặc Tuân thờ ơ hỏi: “Chuyện gì?”

“Mẹ em muốn giới thiệu đối tượng cho anh, ngàn chọn van tuyển đấy, đại mỹ nữ đấy, em xem ảnh rồi.” Giọng Đàn Nhạc rất vui vẻ.

Lâm Mặc Tuân cau mày: “Nhạc Nhạc...”

Đúng lúc này Cố Thanh Đồng bất ngờ tới thư phòng: “Mặc Tuân, máy tính không kết nối mạng được, xem thử giúp em.”

Lâm Mặc Tuân gạt đầu với cô, Cố Thanh Đồng xoay người về phòng khách.

“Nhạc Nhạc, anh có việc một lúc.” Anh cúp điện thoại.

Có một số việc chờ nhà cậu về rồi nói tiếp.

Cố Thanh Đồng loay hoay nửa ngày vẫn không thể kết nối được. Lâm Mặc Tuân cầm máy tính của cô, thử điều chỉnh nhưng vẫn không được.

“Chắc dây mạng bị đứt rồi.” Anh yếu ớt nói.

Cố Thanh Đồng ngạc nhiên: “Không trùng hợp thế chứ?”

Lâm Mặc Tuân nhìn lướt qua màn hình, thấy cô mở ba khung chat QQ. “Đây là chuyện đúng dẫn em làm hả?” Anh thoáng nhìn, “Tò mò mấy nghiên cứu sinh kia. Em cảm thấy hứng thú với mấy chuyện này từ bao giờ vậy?” Anh vui tính nói.

Cố Thanh Đồng mấp máy khóe miệng: “Vô tình nhìn thấy thôi.”

“Phải không?” Nói đoạn anh di chuyển con chuột. Cố Thanh Đồng muốn cản cũng không kịp nữa rồi.

Lâm Mặc Tuân đọc rất nhanh, mấy trăm bình luận, anh chỉ dùng khoảng hai mươi giây là xem xong. “Bạn học Cố Thanh Đồng, có thể giải thích cậu Thẩm Tư này là ai không?”

Cố Thanh Đồng quýnh lên: “Đều là linh tinh cả thôi.”

“Sao?” Lâm Mặc Tuân nhú mày, “Có ảnh nữa này? Đây cũng là linh tinh sao.”

“Đấy là trùng hợp.” Cố Thanh Đồng bình tĩnh nói.

Lâm Mặc Tuân không chớp mắt nhìn cô, Cố Thanh Đồng cũng nhìn anh, hai trông mắt đen trắng rõ ràng.

Cuối cùng Lâm Mặc Tuân dời tầm mắt sang chỗ khác, tiếp tục xem topic. Topic dần nóng lên, nhất thời bình luận rối rít. Cố Thanh Đồng vô cùng buồn bực, thật ra cô và Thẩm Tư không tiếp xúc nhiều, không biết tại sao lại có người chụp được những bức ảnh này.

Buổi dạ vũ dành cho nghiên cứu sinh mới, Thẩm Tư mời cô khiêu vũ, cô không nhận lời, hai người đứng cạnh nhau nói mấy câu, không ngờ sẽ có bức ảnh này.

Bên dưới có người bình luận:

Hai người này là người yêu hả. Nhưng hai người này ít nổi quá.

Nhìn hai người rất xứng đôi.

Cô gái này là ai vậy? Đáng vẽ được đấy.

Nghiên cứu sinh khoa Trung văn, xinh xắn cũng tốt tính. Thẩm Tư ở đại học C vẫn luôn độc thân.

Có thể tóm Thẩm Tư vào tay, cô gái này không đơn giản.

Nghe bảo cô ta đá Thẩm Tư rồi.

Trên mạng có rất nhiều bình luận của mọi người. Cố Thanh Đồng thấy còn có người mắng cô nữa, sắc mặt Lâm Mặc Tuân dần trầm xuống.

Cố Thanh Đồng thở hắt ra một hơi. “Em thẳng thắn. Thẩm Tư có gọi điện cho em, em có nghe, nhưng kết quả là em uyển chuyển cự tuyệt rồi.”

Lâm Mặc Tuân không nói một lời, thời gian dần trôi qua. Cố Thanh Đồng im lặng ngồi bên phải: “Mặc Tuân, cảm giác bị hiểu lầm không dễ chịu tí nào cả. Ừm, giống như năm lớp mười mọi người đều nói anh thích Hứa Diệu Thanh.” Giọng cô dần nhỏ đi.

Lâm Mặc Tuân hơi nhíu mày, đóng nhật kí bình luận lại. “Ai bảo?”

Cố Thanh Đồng giương mắt: “Bạn học chứ ai?”

Lâm Mặc Tuân cười bất đắc dĩ: “Bảo sao em học toán không tốt, cả ngày chỉ quan tâm những tin đồn bịa đặt đó.”

Cố Thanh Đồng bắt gặp nụ cười của anh: “Giữa em và Thẩm Tư cũng toàn là tin đồn bịa đặt.”

Lâm Mặc Tuân ừ một tiếng không chút độ ấm, Cố Thanh Đồng thầm thở ra một hơi, cô cảm máy tính, phát hiện lại có mạng. Bỗng bên tai truyền đến giọng ai oán của người nào đấy: “Lạ thật đấy, sao không truyền xì căng đan của anh với em nhỉ?”

21. Chương 21

“Lạ thật đấy, sao không thấy bàn tán xì căng đan giữa anh với em nhỉ?”

Cố Thanh Đồng đáp: “Vì nhìn qua chúng ta không phải một dạng người.”

Lâm Mặc Tuân cười khê: “Anh là đàn ông, em là phụ nữ.”

Đột nhiên Cố Thanh Đồng cảm thấy có trận gió lạnh thổi qua.

Ánh mắt Lâm Mặc Tuân rời khỏi người cô, cầm điện thoại lên gọi một cuộc: “Alo, giúp tôi chuyện này.”

“Ế, cậu mà cũng tìm tôi giúp à?”

Lâm Mặc Tuân lạnh lùng nói xong chuyện cần nhờ.

Cố Thanh Đồng không ngờ anh sẽ nhờ người ta xóa topic, trong lòng tràn ngập cảm động.

Lâm Mặc Tuân giương mắt nhìn cô: “Bạn đại học của anh nói muốn gặp em.”

Cố Thanh Đồng:...

“Nguyên Đán đi gặp người nhà anh nhé?” Lâm Mặc Tuân ném cho cô một quả bom.

Trái tim Cố Thanh Đồng thót lên, nhất thời cái gì cũng nói hết.

Lâm Mặc Tuân vô cùng hứng thú nhìn cô, song cái gì cũng không nói.

Cố Thanh Đồng nắm chặt tay: “Cuối tuần? Nhanh vậy à?”

Trng mắt Lâm Mặc Tuân hiện vui vẻ: “Về mặt em hình như rất không vui.”

Cố Thanh Đồng cúi thấp đầu: “Em căng thẳng mà.”

“Người nhà anh rất thân thiện, vả lại mẹ anh vẫn luôn mong anh đưa bạn gái về nhà, đợi rất lâu rồi. Yên tâm, anh sẽ cố hết sức phối hợp với em.”

Thế là, đến trước Nguyên Đán Cố Thanh Đồng vẫn luôn rối rắm chuyện gặp người lớn, tất nhiên cô không biểu hiện trước mặt Lâm Mặc Tuân.

Cô cảm thấy chuyện này cần phải hỏi ý kiến Lục Nhuế Chi. Tối hôm kết thúc cuộc thi cấp bốn, cấp sáu, đó cô về nhà.

Vừa vào cửa thì bỗng thấy một đôi giày da của nam, vừa nhìn đã biết không phải của giáo sư Cố, “Anh...” Cô vui mừng gọi một tiếng, bước nhanh hơn vào phòng khách.

Trên ghế salon quả nhiên có một người đang ngồi, trước mặt là một cốc nước lọc đang bốc hơi nóng.

“Thanh Đồng về đây à.” Lục Nhuế Chi bưng đĩa trái cây vào phòng khách. “Khéo thật, Tử Cháp cũng ở đây. Hai đứa nói chuyện với nhau đi, mẹ xuống tầng mua ít đồ ăn.”

Lục Nhuế Chi vừa đi, nháy mắt không khí liền trở nên lạnh lẽo.

Cố Thanh Đồng đi tới, chậm chậm ngồi xuống: “Gần đây thế nào?”

Tần Tử Cháp bưng cốc nước lên, chỉ nhấp môi một cái: “Vẫn vậy.” Lời của anh vẫn lạnh nhạt như thế.

Cố Thanh Đồng đan hai tay vào nhau: “Sức khỏe của chú có khá hơn tí nào không?”

Tần Tử Cháp lại nhấp một ngụm nước nóng, mày hơi nhíu lại: “Tốt hơn nhiều rồi.”

Không khí hơi gò bó.

Cố Thanh Đồng nuốt nước miếng: “Tử Cháp, chúng ta... thật sự không thể giống như trước kia nữa à?”

Ánh mắt Tần Tử Cháp dừng lại trên người cô, lâu sau, anh nhẹ nhàng mở miệng: “Mùng một có rảnh không?”

Cố Thanh Đồng hơi giật mình, đại não chưa thông, trong lòng càng thêm rối rắm: “Mùng một có chút việc rồi.”

Ánh mắt Tần Tử Cháp tối lại, ngay sau đó anh cong môi, nụ cười có vẻ thê lương: “Tôi biết rồi.” Anh đứng lên: “Nói với dì là tôi có chuyện, đi trước.”

Cố Thanh Đồng đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của anh, vẻ mặt buồn bã, cô thầm nhủ trong lòng: Rất xin lỗi, Tử Cháp.

Tần Tử Cháp ngồi trên xe, không khởi động xe ngay. Anh lẳng lặng nhìn phía trước, ánh mắt sâu thẳm tựa đáy vực sâu. Đột nhiên điện thoại vang lên.

“Tổng giám đốc Tần, bên đại học C vừa liên lạc với chúng ta, là về chuyện tài trợ, bên đó rất cảm ơn, muốn mời anh cùng ăn một bữa cơm. Với chuyện đặt tên cho học bổng cũng muốn thảo luận với anh xem thế nào.”

Tần Tử Cháp nhắm mắt: “Bảo bên kia cứ đặt là T&Z đi.” (Tóng and Zhí, Đồng và Cháp)

Lúc Lục Nhuế Chi về, không thấy bóng dáng Tần Tử Cháp đâu. “Sao đã đi rồi! Thằng bé này thật là.

Thanh Đồng, sao con không giữ thẳng bé lại.”

Cố Thanh Đồng trả lời: “Cậu ấy có chuyện.”

“Ăn một bữa cơm thôi, mất bao nhiêu thời gian hử.” Lục Nhuế Chi nhìn cố Thanh Đồng, thấy vẻ mặt cô nhàn nhạt, trong lòng thở dài một cái: “Thật không biết nói gì hai đứa nữa.”

Cơm tối ăn không yên, cuối cùng Cố Thanh Đồng không nói chuyện đến nhà Lâm Mặc Tuân.

Buổi trưa ngày 30 tháng 12, cô ra ngoài tính đến siêu thị mua ít quà. Lúc ra cửa ký túc thì nghe có người gọi cô.

Cẩn thận nhìn thì thấy hai nữ sinh. Nhiệt độ thấp, cô đeo khăn quàng cổ, đeo bít tai mà vẫn bị nhận ra.

Nữ sinh đi tới trước mặt cô, trong ánh mắt nhìn cô không có nhiệt độ, thậm chí mang theo mấy phần căm hận.

Cố Thanh Đồng cau mày: “Có chuyện gì không?”

Nữ sinh mặc áo lông màu xanh nhạt mở miệng: “Sao cô có thể làm vậy với Thẩm Tư?”

Nháy mắt Cố Thanh Đồng trầm mặt xuống. Cô gái kia càng tức giận: “Cô cho rằng bản thân có vẻ thù mị liền lợi dụng Thẩm Tư à? Vờ vịt y hết bạch liên hoa, ngay từ đầu cô đã quyến rũ anh ấy, lạt mềm buộc chặt, không hổ là tài nữ khoa Trung văn. Chiêu này dùng thuận tay lắm nhỉ!” Giọng cô gái ngày càng cao lên.

Cố Thanh Đồng nhếch miệng, lạnh lùng nhìn cô gái: “Cô là ai? Sao lại mắng chửi tôi? Chuyện của tôi và Thẩm Tư có liên quan gì đến cô?”

“Tôi không ưa đấy!” Cô gái hung hăng nói.

Cố Thanh Đồng nhúc nhích đầu, hiểu lầm kia ghê gớm thật: “Thật sự không ưa, vậy thì cô thích anh ta à?”

Cô gái bị nói trúng tim đen, sắc mặt càng không tốt, bước về phía trước từng bước, suýt thì đụng phải Cố Thanh Đồng.

Cố Thanh Đồng lui về sau một bước.

Hai cô gái ngăn cô hai bên trái phải: “Cố Thanh Đồng, đừng có ý đồ gì với Thẩm Tư nữa, nếu không...”

“Nếu không thì cô làm gì?” Cố Thanh Đồng híp mắt nhìn cô gái, ánh mắt rét lạnh: “Nếu cô thích anh ta thì đi mà nói cho anh ta biết. Nếu không dù có tâm tư như vậy cũng vô dụng thôi.”

“Cô cho mình là ai hả? Thi tốt nghiệp trung học thất bại, cô có thể vào đại học C còn không phải nhờ tiền tài trợ sao.”

Cố Thanh Đồng như bị ai đánh một cú: “Thế thì sao hả? Ít nhất bây giờ tôi là học trò của Tiểu Ngôn Đông.” Nét mặt cô không đổi, rất có khí thế ép người.

“Không biết xấu hổ!”

Cố Thanh Đồng lạnh lùng đáp trả: “Có thể thi đỗ đại học C cũng không thấy nào có bao nhiêu nếp nhăn.”

Đi ra cổng trường, ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám. Từ khi nào mà mây mù có thể cách xa như vậy? Tâm tình của cô trở nên phiền muộn, tựa như năm xưa.

Khi Hứa Diệu Thanh đứng trước mặt cô, tức giận nhìn cô: “Cố Thanh Đồng, cậu đã không thích thì sao lại cho cậu ấy nhiều hi vọng như vậy? Sao cậu không đi chết đi?”

Hứa Diệu Thanh, bạn ngồi cùng bàn ba năm cấp ba của cô, từng là người bạn tốt nhất. Mà cô lại không biết, thì ra người bạn tốt nhất của cô vẫn luôn thích Tần Tử Chấn.

22. Chương 22

Nguyên Đán, trời tờ mờ sáng Cố Thanh Đồng đã rời giường, giáo sư Cố và bà Cố vẫn chưa dậy, cô rón rén nấu đồ ăn sáng, lại xuống dưới nhà mua bánh bao và xúu mại.

Lục Nhuế Chi thấy đồ ăn sáng đã được chuẩn bị xong, liền cười tủm tỉm, suy cho cùng thì con gái vẫn là tri kỷ. Tới cửa phòng Thanh Đồng, bà gõ hai cái rồi đẩy cửa ra, hỏi: “Sao không ngủ thêm lúc nữa?”

Cố Thanh Đồng đang sắp xếp lại sách ở đầu giường: “Mẹ, hôm nay con phải ra ngoài.”

“Hôm nay mẹ và cha con qua nhà bà, buổi trưa không về. Bà rất nhớ con, con có thời gian thì đi thăm bà nhé.” Bà là mẹ của Lục Nhuế Chi, hơn chín mươi tuổi, người già rồi nên hơi hồ đồ. Mỗi lần Cố Thanh Đồng đi thăm bà, bà đều vui mừng kéo tay cô nói liên miên những chuyện ngày xưa.

Động tác trên tay Cố Thanh Đồng hơi ngừng lại, đáp một tiếng: “Con biết rồi.”

Giáo sư Cổ và Lục Nhuế Chi ăn sáng xong liền đi. Chín giờ Lâm Mặc Tuân tới đón Cổ Thanh Đồng.

Cổ Thanh Đồng đưa quà cho anh, Lâm Mặc Tuân cười: “Thanh Đồng, em không cần căng thẳng thế đâu.”

Cổ Thanh Đồng không thềm giường mắt: “Đây là lễ phép.”

Lâm Mặc Tuân để đồ ra ghế sau, chậm rãi nói: “Thật ra thì anh cũng chuẩn bị.”

Đúng lúc này thì có hàng xóm đi qua, nom thấy hai người: “Thanh Đồng, ô đây là chuyện gì thế này?”

Cổ Thanh Đồng quay người lại nhìn thấy mẹ của giáo sư Lý: “Bà Lý!”

Lâm Mặc Tuân đứng cạnh cô, cười yếu ớt, chờ Cổ Thanh Đồng giới thiệu.

“Đây là bạn học của cháu.” Cổ Thanh Đồng cắn lưỡi.

Nháy mắt ánh mắt Lâm Mặc Tuân lia tới.

Bà Lý cười vui vẻ: “Lần đầu thấy có bạn học nam tới tìm cháu. Ha ha... Thầy Lục sướng rồi.” Bà Lý quan sát Lâm Mặc Tuân: “Thằng bé này khôi ngô quá, rất xứng đôi với Thanh Đồng của chúng ta.”

Cổ Thanh Đồng đỏ bừng mặt. Lâm Mặc Tuân khoe mẽ chào hỏi bà Lý.

Lúc gần đi, bà Lý cười nói: “Có cơ hội thì thường xuyên đến nhé.”

Cổ Thanh Đồng quýnh lên, nói: “Lái xe, lái xe.”

Lâm Mặc Tuân nhú mày: “Không khí chỗ em thật hài hòa.”

Cổ Thanh Đồng im lặng là vàng.

Xe chạy bon bon trên đường. Cổ Thanh Đồng an tĩnh ngồi ở ghế lái phụ, vẻ mặt hờ hững, đến lúc này đã không còn căng thẳng như trước nữa.

“Thanh Đồng!” Bỗng dưng Lâm Mặc Tuân gọi cô.

“Vâng?” Cô thờ ơ trả lời.

“Hôm nay nhà cậu anh cũng tới, tiện thể gặp luôn vậy.” Lâm Mặc Tuân như lơ đãng nói.

Cố Thanh Đồng lập tức ngồi thẳng người: “Sao anh không nói sớm?” Cô trừng mắt.

“Ừ, dù sao sau này cũng phải gặp, thôi thì gặp luôn một thể.” Anh nói rất nhẹ nhàng.

Cố Thanh Đồng cắn răng, từ từ nhụt chí.

Lâm Mặc Tuân bỗng đưa một tay ra, cầm tay cô: “Nhà cậu anh sống ở thành phố T, hiếm khi về thành phố C một chuyến.”

Cố Thanh Đồng coi như cái gì cũng không nghe thấy, rút tay về, nói: “Chuyên tâm lái xe.”

Đến nhà hàng. Lâm Mặc Tuân đỗ xe xong mà Cố Thanh Đồng vẫn ngồi im tại chỗ, anh nghiêng đầu nhìn cô.

Cố Thanh Đồng chép miệng, giọng rầu rĩ: “Em căng thẳng.”

Lâm Mặc Tuân mỉm cười: “Nàng dâu xấu vẫn phải gặp cha mẹ chồng thôi. Huống hồ, em...” Ai đấy lại theo thói quen không nói đủ câu rồi.

Cố Thanh Đồng trừng mắt, lườm anh.

Trước khi vào phòng riêng, Cố Thanh Đồng hít một hơi thật sâu.

Nhiên viên phục vụ đẩy cửa ra, bên trong truyền đến giọng nói. Trong nháy mắt nhìn thấy hai người họ liền yên tĩnh lại.

Cố Thanh Đồng bước từng bước vào trong, ánh mắt lướt qua từng người bên trong.

Ba Lâm, mẹ Lâm, còn có một nhà ba người bên cạnh. Trong mắt họ mang theo ngạc nhiên hết sức. Cố Thanh Đồng khó hiểu nhìn Lâm Mặc Tuân. Đáy mắt anh lóe lên mấy phần giảo hoạt: “Ba, mẹ, cậu, mợ, đây là Thanh Đồng.”

Cố Thanh Đồng chào hỏi từng người một.

Ngược lại mẹ Lâm phản ứng trước: “À à hai đứa tới rồi à.”

Mẹ Lâm nhìn cô, trong mắt toàn là sung sướng: “Ngồi đi, cháu uống gì?” Con trai mang theo một cô gái tới bữa cơm gia đình, thế này thì quá rõ ràng rồi còn gì. Ba Lâm là người thường ở trong những trường hợp trọng đại cũng bị con trai làm cho trở tay không kịp.

Cố Thanh Đồng ngồi xuống, Lâm Mặc Tuân rót cho cô chén nước.

“Thanh Đồng, cái tên này quen quen.” Mẹ Lâm ngẫm nghĩ.

Lâm Mặc Tuân tốt bụng nhắc nhở: “Họp phụ huynh năm lớp mười.”

Mẹ Lâm nhớ ra, lập tức mặt mày hớn hở: “Bào sao cái tên này lại quen vậy? Đại biểu môn văn lớp mười của con. Khi ấy đi họp phụ huynh cho Mặc Tuân, thầy giáo khen cháu nhiều lắm. Không thể ngờ được.” Mẹ Lâm quay đầu nói với ba Lâm.

Hiển nhiên ba Lâm sửng sốt: “Thì ra là bạn học lớp mười.”

Đàn Nhạc bỗng nói: “Thanh Đồng? Là Thanh Đồng trong Thư ký ân cứu lục phải không?”

Cố Thanh Đồng chuyển mắt nhìn cô bé, mười ngón tay hơi run, nhìn cô bé và người phụ nữ cạnh cô: “Là cái tên đấy.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Nhạc Nhạc cũng đọc võ hiệp à?” Ba Lâm trêu ghẹo.

“Bác, bác coi thường cháu quá. Chỉ có điều cháu rất thích cái tên này của bạn gái anh trai.” Cô bé cười tủm tỉm.

“Thì ra là bạn học năm lớp mười của Mặc Tuân.” Mở miệng nói chuyện là mợ của Lâm Mặc Tuân, khuôn mặt bà mỹ lệ, tóc ngắn chỉnh tề, nhìn qua càng thêm giỏi giang: “Hiện tại vẫn đang đi học ư?”

Cố Thanh Đồng thất thần trong nháy mắt, Lâm Mặc Tuân lặng lẽ kéo tay cô, cô cười nhạt một tiếng: “Cháu vẫn đang học nghiên cứu sinh.”

Bà cười cười: “Thật là một cô gái hiếu học.” Chỉ có điều nụ cười này có phần xa cách.

Cố Thanh Đồng không để ý lắm.

“Bình thường ba mẹ cháu bận rộn không?” Bà nhẹ nhàng nhìn cô, hỏi tiếp.

Trái tim Cố Thanh Đồng như bị bóp chặt, vẻ mặt hoảng hốt. Lâm Mặc Tuân chưa từng thấy cô có vẻ mặt

như vậy, vừa định mở miệng thì cô đã trả lời: “Ba mẹ cháu đều là giáo viên.”

“Đồng Ngọc, chị và anh còn chưa hỏi, em còn gấp hơn bọn họ nữa.” Người vừa nói là cậu Lâm Mặc Tuân, khuôn mặt na ná mẹ Lâm.

Đồng Ngọc mở miệng: “Không phải là em vui quá đó sao, sớm mong mỗi Mặc Tuân có thể kết hôn, không ngờ hôm nay cho chúng ta một bất ngờ lớn như vậy.”

Mẹ Lâm cười nói: “Được rồi, ăn cơm thôi.”

Lần này gặp mặt vô cùng thuận lợi. Lúc gần đi, mẹ Lâm tặng Cố Thanh Đồng một vòng ngọc, cô hơi bối rối, sững người ra.

Mẹ Lâm cười nói: “Cầm đi. Thằng nhóc Mặc Tuân này không nói gì với bác cả nên bác không chuẩn bị gì hết. Thường ngày thằng nhóc này rất trầm mặc, cháu đừng chê nó không thú vị.” Trong lòng mẹ Lâm thầm mắng con trai mình mấy lần, không biết cái tính khó chịu của thằng nhóc này giống ai! Đây hẳn là nguyên nhân lựa chọn lớn nhất của thằng bé đi.

Không thú vị?

Cố Thanh Đồng buồn cười, tất nhiên cô sẽ không nói ở chung với Lâm Mặc Tuân rất thú vị.

Lâm Mặc Tuân đeo lên cho cô: “Mẹ cho thì em cứ yên tâm cầm đi.”

Mẹ Lâm có ấn tượng rất tốt với Thanh Đồng, thư hương thế gia, tướng mạo hơn người. Không tệ, không tệ!

“Hai đứa cứ tự nhiên đi. Thanh Đồng, rảnh thì về nhà bác chơi nhé.” Mẹ Lâm ôn hòa nói.

Cố Thanh Đồng hơi lúng túng. Người nhà họ Lâm quả thực rất hiền hòa. “Bác gái, cháu sẽ đến.”

Cố Thanh Đồng cúi thấp đầu. Mấy người lớn đi ở đằng trước, Lâm Mặc Tuân ghé vào tai cô thì thầm: “Mẹ anh rất thích em, vừa này bà ấy còn trách anh kia, mãi không cho bà biết chuyện.” Anh chậm rãi cười.

Thật ra thì anh không nói thêm là mẹ không vui.

“Có muốn đến Định Lăng không?” Tâm tình Lâm Mặc Tuân hình như tốt lắm.

Tuy hôm nay nhiệt độ vẫn thấp nhưng ánh mắt trời rực rỡ, ấm áp chiếu rọi.

Cố Thanh Đồng gật đầu, hai người chậm rãi đi dọc theo con đường. Gió lạnh thổi vào mặt, cô hơi so vai lại.

Lâm Mặc Tuân phát hiện hôm nay cô không yên lòng, phía trước có một cái hồ, cô không hề phát giác. Anh nhíu mày kéo cô qua, vẻ mặt nghiêm túc: “Đang nghĩ gì vậy? Đi bộ mà cũng không cẩn thận.”

Cố Thanh Đồng dừng bước chân, nhìn vũng nước: “Ánh mắt em họ anh rất sáng.”

Lâm Mặc Tuân bắt đầu đi lắc đầu: “Ừ, đều là theo cậu của anh.”

“Cô ấy bao lớn rồi?”

“Mười bảy rồi.”

Cố Thanh Đồng im lặng một chốc, đoạn tiếp: “Kết hôn muộn, sinh muộn.”

“Sức khỏe của mẹ không tốt, khó khăn lắm mới có Nhạc Nhạc.”

Cố Thanh Đồng hí mắt: “Cô bé rất đáng yêu, mười bảy tuổi, thật tốt.”

“Sao bỗng dưng lại thương cảm vậy.”

Cố Thanh Đồng thở ra một hơi, trước mặt liền xuất hiện một đám sương trắng.

Định Lăng nằm ở phạm vi trung tâm phần hoa của thành phố C, rất có không khí lễ loi di thể. Trong ngoài trường học đều có cây ngô đồng thật cao, mùa này, cây trụi lủi.

Hai người chậm rãi đi bộ.

Hiệu sách vẫn còn, cửa hàng văn phòng phẩm cũng thế, quán trà sữa cũng vậy, chủ quán không đổi nhưng lại có cảm giác cảnh còn người mất.

Lâm Mặc Tuân mua hai cốc trà sữa. Cố Thanh Đồng ngạc nhiên nhận lấy.

Anh hút một ngụm, cau mày rồi không đựng vào nữa.

Cố Thanh Đồng thích thú: “Khó uống lắm à?”

Lâm Mặc Tuân ừ một tiếng.

Cố Thanh Đồng hút một ngụm to: “Thật ra thì không khó uống đến vậy đâu.”

Lâm Mặc Tuân ngoẹo đầu, ngưng mắt nhìn nụ cười trên mặt cô, vẻ mặt nghiêm túc: “Mùa đông năm đó thường thấy em cầm trà sữa.” Hình ảnh ấm áp làm sao, nhất là cảnh tượng cô và Tần Tử Chấn cãi nhau âm ỉ.

Mỗi lần anh nhắc tới những chuyện này, Cố Thanh Đồng đều chỉ làm một người lắng nghe.

Anh nhếch môi, năm xưa luôn có một cậu bé ở cạnh cô, mua đồ ăn thức uống cho cô, oán trách luôn miệng.

Cố Thanh Đồng nghiêng đầu, nhìn vẻ mặt dịu dàng của anh: “Mặc Tuân, thì ra anh thầm yêu em lâu như vậy.”

Lâm Mặc Tuân giơ tay đeo bịt tai lên cho cô: “Đúng vậy, nhưng ra tay trễ mất bao năm. Ước chừng phản xạ hình cung của anh quá dài.” Anh trừng mắt: “Cuối cùng hiện tại đã danh chính ngôn thuận rồi. Thanh Đồng, bao giờ thì dẫn anh đi gặp ba mẹ em đây?”

Cố Thanh Đồng:...

“Thanh Đồng, lần sau lúc giới thiệu với người khác phải nói... đây là bạn trai cháu.” Lâm Mặc Tuân rầu rĩ nói.

- Hết chương 22 -

23. Chương 23

Bạn trai! Ba chữ này vang vọng liên hồi trong đầu cô.

Cố Thanh Đồng im lặng, sau đó chậm chạp mở miệng: “Để em chuẩn bị trước cái đã.”

Lâm Mặc Tuân giơ tay lên cù vào eo cô. Cố Thanh Đồng giật mình, cô sợ nhất là nhột. “Dừng, dừng!” Trước nơi công cộng, coi như cạnh trường ít người nhưng cô vẫn là người mặt mỏng. “Bạn trai, em biết rồi!” Cô thở hổn hển liên tục cầu xin tha thứ.

Lâm Mặc Tuân nhướn mày, giữ chặt tay cô.

Cố Thanh Đồng cảm nhận ấm áp nơi lòng bàn tay anh, dường như cái vắng lặng của ngày đông đã biến mất.

Hai người đi dọc theo con đường dẫn đến cổng Định Lăng, kí ức chung của hai người rất ít, song sóng vai nhau tại nơi này, trong lòng lại vô cùng ấm áp.

Cố Thanh Đồng nheo mắt: “Lần đầu tiên em trông thấy anh là ở chỗ này, anh dừng xe ngay trước em.”

Lâm Mặc Tuân hơi sững sốt.

Cố Thanh Đồng cong cong khóe môi: “Lúc ấy mấy bạn học nữ đang nhìn anh, bọn họ còn đi theo sau anh nữa.”

“Em thì sao?” Lâm Mặc Tuân nhìn chằm chằm vào cô.

Cố Thanh Đồng tiếp: “Em đang đi cùng Tử Cháp.” Mới không nói lúc ấy mình cũng nhìn thêm mấy cái đầu. Từ phía cô nhìn thấy anh, ánh mắt của anh, mũi anh đều rất đẹp mắt, thật ra thì Lâm Mặc Tuân giống mẹ nhiều hơn.

Lâm Mặc Tuân mím môi, ánh mắt thăm lại: “Quan hệ của hai người tốt thật đấy.”

Hai người tiếp tục đi về phía trước.

Cố Thanh Đồng từ tốn nói: “Em và Tử Cháp bằng tuổi nhau, người lớn hai bên thường để hai đứa cùng chơi với nhau. Lúc bọn em bốn, năm tuổi, thứ bảy chủ nhật người lớn đều bận liền giao cả hai cho anh trai em trông.” Khi ấy Lục Bình An học tiểu học chừng mười tuổi, như ông cụ non. May mà có hai đứa trẻ nên tuổi thơ của anh không đến nỗi là cô đơn.

“Lúc đi học, từng thấy anh trai em phát biểu bài văn trên báo hàng tuần.” Lâm Mặc Tuân nhớ lại, năm lớp mười, Lục Bình An là học sinh tâm đắc của thầy giáo môn sinh. Lục Bình An lớn hơn lứa Lâm Mặc Tuân sáu lớp, cũng là nhân vật phong vân của trường trung học Định Lăng.

Cố Thanh Đồng thở dài: “Vấn đề cá nhân của anh ấy luôn là trọng điểm quan tâm của cả nhà.” Giáo sư Cố và Lục Nhuế Chi không thấy được tia hi vọng trên người Lục Bình An, lại sợ em gái bước lên con đường của anh trai, thế là hai năm qua vẫn luôn trực tiếp gây áp lực cho cô.

“Hiện giờ ba mẹ em có thể yên tâm một phần được rồi.” Lâm Mặc Tuân cười nói.

Cố Thanh Đồng nghĩ nếu như ba mẹ nhìn thấy anh, không biết sẽ có vẻ mặt gì đây. Còn một vấn đề nữa, hình như Mặc Tuân không biết quan hệ giữa giáo sư Cố và cô thì phải.

Cô âm thầm nở nụ cười giả hoạt.

“Mặc Tuấn, mấy năm nay anh sống ở nước ngoài có được không?” Cô rất muốn biết khi ấy anh trải qua như thế nào.

“Tuần tự mà tiến thôi, phần lớn thời gian mỗi ngày đều là học tập.” Lâm Mặc Tuấn bình tĩnh nói: “Còn em? Mấy năm nay thực sự có tốt không?”

Cố Thanh Đồng đập lá ngô dưới chân, có tốt không? Cô thất thần nhìn phía trước.

Có một khoảng thời gian cô hoàn toàn mất hết phương hướng, cuộc sống mỗi ngày đều vô tri dần dần.

Sau đó, tóm lại là cô tạm nghỉ học một năm.

Lại sau nữa, cứ thế tiếp tục trôi qua.

Cô cho là cả đời này cô sẽ trôi qua thật bình thản: “Không có gì tốt hay không tốt cả, chẳng qua là em nghĩ sau này sẽ rất hạnh phúc.”

Vì gặp lại anh lần nữa.

Ký ức đẹp nhất thời thanh xuân của em.

Nghe cô nói, người nào đó lập tức cười tủm tỉm sung sướng.

Buổi tối, Lâm Mặc Tuấn vừa vào cửa liền cảm nhận được ánh mắt tha thiết của bà mẹ nhà mình lia tới.

Mẹ Lâm cười ôn hòa: “Về rồi à? Bạn gái về nhà rồi hả.”

Lâm Mặc Tuấn cởi áo khoác ngoài, ngồi vào cạnh bà: “Con vừa đưa cô ấy về.”

Mẹ Lâm nhếch môi: “Thật chẳng biết nói con cái gì cho phải? Mợ con không hài lòng.”

“Con biết.” Lâm Mặc Tuấn nhúu chặt mày không buông: “Con rất thích cô ấy.”

Mẹ Lâm ngẩn cả người, nhìn chăm chăm con trai mình. Trước giờ anh con trai không lộ vẻ mặt của bà thế mà nay lại nói ra lời này. Bà giật giật khóe môi: “Mặc Tuấn, mẹ và ba con vốn không hi vọng con đi theo con đường này, khi ấy con kiên trì như vậy, đến ông bà nội con cũng ra mặt... Bây giờ con đã hai mươi sáu

tuổi, sau này định thế nào?”

Đầu ngón tay Lâm Mặc Tuân khẽ nhúc nhích. Mẹ anh dịu dàng độ lượng, ở bên ba anh một đời, người bên ngoài đánh giá bà là một phụ nữ thông minh.

Ánh sáng lướt qua mắt anh: “Con biết rồi.”

Mẹ Lâm cười nhạt: “Lúc về tìm mợ con nói chuyện một chút, cô ấy yêu thương con không ít hơn ba mẹ đâu.”

“Mẹ yên tâm đi.” Lâm Mặc Tuân nhẹ nhàng nói. Lúc nhỏ anh từng được Đồng Ngọc chăm sóc bao năm, lúc ấy Đồng Ngọc vẫn chưa có con, luôn chăm sóc anh như con trai ruột thịt, vậy nên vẫn rất quan tâm đến hôn nhân của Lâm Mặc Tuân. Lần này trở về cũng là vì chuyện này.

Chỉ là không ai ngờ Thanh Đồng đột nhiên xuất hiện.

“Con đến đại học C cũng là vì con bé à?” Bỗng dưng mẹ Lâm hỏi.

Lâm Mặc Tuân không trả lời mà đánh trống lảng: “Thanh Đồng rất đáng yêu.”

Mẹ Lâm cười: “Còn rất biết cách làm người khác vui vẻ nữa. Mẹ nghe giọng nói của cô bé, quả thật rất dễ thương.” Bà nói chắc chắn.

Nguyên Đán trôi qua, thời gian trôi qua là nhanh chóng, bắt đầu bước vào kỳ thi, nháy mắt liền nghỉ đông. Hôm đó Lâm Mặc Tuân lái xe đưa cô về nhà, Cố Thanh Đồng bị cảm nhẹ nên tinh thần uể oải.

Đến khu nhà, cô vẫn đang híp mắt lim dim trên xe. Lâm Mặc Tuân tất nhiên sẽ không gọi cô dậy, anh im lặng ngồi bên cạnh, nhìn con số trong sổ ghi chép.

Mãi đến khi có người ở phía sau bấm còi mới phá vỡ sự im lặng này. Cố Thanh Đồng đảo mắt, Lâm Mặc Tuân lái xe đến phía trước.

Cố Thanh Đồng dụi mắt: “Đến rồi à, sao anh không gọi em dậy.”

Lâm Mặc Tuân liếc cô: “Hình như em không biết gì sau khi đến thì phải?”

Cố Thanh Đồng cười gượng: “Nhà anh đến nhà em chỉ cần bốn mươi phút.”

Lâm Mặc Tuân không chớp mắt nhìn cô, “Thanh Đồng, giáo viên cũng nghỉ. Em xem bao giờ thì anh có

thể đặt lịch gặp bố mẹ vợ tương lai đây?” Kể từ sau khi gặp ba mẹ anh, bây giờ người nào đó nói chuyện ngày càng... dạn dĩ rồi.

Cố Thanh Đồng chu miệng, đây mới thật sự là vấn đề nghiêm trọng.

Cô cũng không thể làm như lần trước anh làm.

Vả lại con rể tương lai giáo sư Cố mong đợi là người khác. Chuyện này tất nhiên Cố Thanh Đồng sẽ không nói với anh.

Cố Thanh Đồng đang làm công tác chuẩn bị thì bỗng nhiên có người gõ cửa sổ xe.

Cô thềm thở ra một hơi, vẻ căng thẳng thoáng buông lỏng. Chỉ là không ngờ giây sau... Một gương mặt quen thuộc đập vào mắt cô.

Trong lòng cô có một giọng nói: Không cần đặt lịch nữa rồi!

“Ngại quá, giúp...” Ba Cố đang nhìn gương mặt nho nhã tuần tú của chủ xe thì đơ cả người: “Giáo sư Lâm à...”

Lại liếc thêm cái nữa. Đó là...

Không phải con gái nhà mình thì là ai?

“Giáo sư Cố, có chuyện gì cần giúp sao?” Lâm Mặc Tuân thềm nghĩ thật khéo, gặp giáo sư Cố ở ngay chỗ này.

Ánh mắt giáo sư Cố rơi thẳng trên người Cố Thanh Đồng: “Giúp tôi đẩy xe.” Giáo sư Cố nói nốt mấy chữ còn lại.

Cố Thanh Đồng và Lâm Mặc Tuân cùng xuống xe.

Lâm Mặc Tuân đi giúp giáo sư Cố đẩy xe, Cố Thanh Đồng tới cạnh giáo sư Cố: “Cha...”

“Thanh Đồng, con biết giáo sư Lâm từ bao giờ vậy?” Giáo sư Cố hi vọng không phải là mình suy nghĩ nhiều quá.

Cố Thanh Đồng nuốt một ngụm nước miếng: “Lâu rồi ạ, bọn con chỉ là bạn học lớp mười.”

“Chỉ là bạn học thôi à?” Giọng giáo sư Cố trầm trầm.

Cố Thanh Đồng cắn răng: “Cha, lúc này Mặc Tuân nói muốn đến nhà chúng ta ngồi một lúc.”

Giáo sư Cố nhìn xe, và người trên xe, hoàn toàn sợ hãi.

24. Chương 24

Giáo sư Cố nhìn xe và người trên xe, hoàn toàn rơi vào sợ hãi. Giáo sư Cố trước giờ luôn có tài ăn nói đang cùng con gái bảo bối nhà mình bốn mắt nhìn nhau, về mặt quả thật là vô cùng luống cuống.

Con rể tương lai muốn đến nhà. Nhưng người này quá ngoài ý muốn của ông.

Con rể đồng nghiệp.

Cố Thanh Đồng nhìn chung quanh, Lâm Mặc Tuân bên kia đã đẩy xe xong. Giáo sư Cố là tay lái xe mới, thường xuyên phải nhờ người giúp đỡ. Lâm Mặc Tuân thùng thảng đi tới, trong chốc lát vẻ mặt hiện khó hiểu.

Ánh mắt Cố Thanh Đồng lóe lên một cái.

Trong lòng giáo sư Cố cảm khái vô hạn, cuối cùng con gái ông cũng lớn rồi.

Nhưng sao lại là Lâm Mặc Tuân thế này?

“Ba, đây là Mặc Tuân.” Cố Thanh Đồng nhẹ giọng nói, sau đó giới thiệu với Lâm Mặc Tuân: “Mặc Tuân, đây là ba em.” Một câu nói bình bình thản thản làm hai người đàn ông không thể nào bình tĩnh.

Cho dù Lâm Mặc Tuân có văn đạm phong khinh đi chăng nữa cũng tái hiện lại vẻ mặt vừa rồi của giáo sư Cố.

Cố Thanh Đồng tắc lưỡi: “Hai người đều biết nhau rồi, những thứ khác không cần con giới thiệu nữa.”

Giáo sư Cố và Lâm Mặc Tuân cùng nhìn về phía cô. Cố Thanh Đồng chậm rãi cúi đầu.

“Bác trai!” Lâm Mặc Tuân lễ phép chào.

Giáo sư Cố quen nghe anh gọi mình là “giáo sư Cố”, với xưng hô này của anh quả thực không quen tí nào. “Lên nhà ngồi một lúc đi.”

Lâm Mặc Tuân gật đầu. Giáo sư Cố đi trước, Lâm Mặc Tuân và Cố Thanh Đồng đi sau, anh không biết nên cười hay nên tức đây. Thành tích môn toán của Cố Thanh Đồng như vậy, ai mà ngờ được ba cô lại là giáo sư môn toán. Anh liếc cô một cái, giơ tay kéo tay cô: “Em bảo anh nên nói gì em đây?” Anh cố ý đè thấp giọng nói.

Cố Thanh Đồng thủ thỉ: “Anh xem, đây là trời cao sắp xếp để anh và ba em gặp nhau ngay lúc này. Hai người đều quen nhau, lại có chung đề tài.”

Giáo sư Cố nghe thấy tiếng thì thào phía sau, sắc mặt đổi tới đổi lui, trong chớp mắt quay đầu lại nhìn, thấy hai người kia kéo tay nhau thì trong lòng như bị cái gì đó chặn lại.

Lúc mở cửa cũng dùng lực mạnh hơn bình thường.

Lục Nhuế Chi đang dọn dẹp, nghe động tĩnh liền nói: “Chuyện gì vậy, bốc hỏa à?”

Giáo sư Cố không thèm thay giày: “Con rể ngày nhớ đêm mong của bà tới cửa rồi đây.”

“Tử Chấp tới sao. Vậy ông cần gì làm vẻ mặt như vậy. Mau đổi giày đi, bẩn muốn chết!” Vẻ mặt Lục Nhuế Chi ghét bỏ.

Lúc Cố Thanh Đồng và Lâm Mặc Tuân đi vào, vẻ mặt của Lục Nhuế Chi có thể gọi là biến hóa đặc sắc, hoàn toàn miêu tả được tinh hoa của hai chữ “vui mừng”.

“Bác gái, chào bác, cháu là Lâm Mặc Tuân.” Ai đấy khiêm tốn, bình tĩnh nói.

“Chuyện gì...” Lục Nhuế Chi liếc giáo sư Cố, vẻ mặt trách móc. “Ngồi đi, Thanh Đồng, đi pha trà đi.” Lục Nhuế Chi sai bảo.

Cố Thanh Đồng le lưỡi với Lâm Mặc Tuân sau đó đi pha trà.

Lâm Mặc Tuân nói đơn giản “Hôm nọ ba mẹ cháu gặp qua Thanh Đồng, vốn là cháu và Thanh Đồng bàn bạc xem lúc nào tới chào hai bác, không ngờ lúc này gặp bác trai ở dưới lầu.” Càng không ngờ là bác là ba của Thanh Đồng.

Lục Nhuế Chi âm thầm quan sát, trong lòng có suy nghĩ. Bảo sao dạo này Thanh Đồng không về nhà, hóa ra là nói chuyện yêu đương, hôm nọ còn đi gặp người lớn nữa kia.

Trong lòng bà có cảm khái khác thường: “Con bé thanh Đồng này, chuyện gì cũng để trong lòng, chuyện người yêu cũng không nói với hai bác, ngay cả chuyện đi gặp người lớn cũng không bàn bạc với hai bác, chẳng sợ mất lễ phép gì cả.” Lục Nhuế Chi bình tĩnh nói.

Sau khi giáo sư Cố biết Thanh Đồng đã gặp ba mẹ Lâm Mặc Tuân, ánh mắt liền nhìn chăm chăm bóng dáng đang bận bịu trong bếp, ánh mắt sáng trưng.

Cố Thanh Đồng bưng ba chén trà lên phòng khách, nghe Lâm Mặc Tuân đang tự giới thiệu bản thân. Cô cười hình hích, thả từng ly trà xuống trước mặt ba người.

Lục Nhuế Chi nghe một lúc lâu, liền hiểu rõ: “Thì ra cháu và Thanh Đồng là bạn học?” Lúc trước bà đến Định Lăng tìm hiệu trưởng nói chuyện của Thanh Đồng, có nghe tên anh. Lúc ấy giáo viên Định Lăng khá tán thưởng anh.

Lâm Mặc Tuân gật đầu: “Vâng, bọn cháu là bạn học lớp mười.”

Về mặt Lục Nhuế Chi thay đổi.

Lâm Mặc Tuân nhanh chóng bồi thêm một câu: “Bác gái, khi đó bọn cháu chỉ là tình bạn đơn thuần. Huống chi Thanh Đồng không nói bao nhiêu câu với cháu.”

Khóe môi giáo sư Cố giương lên: “Quan hệ của hai đứa không tốt à?”

Khóe mắt Cố Thanh Đồng giật giật.

Lâm Mặc Tuân cười yếu ớt: “Cô ấy ghen tị thành tích môn toán của cháu tốt hơn cô ấy, xếp hạng đều ở trên nên không nói chuyện với cháu.”

Lục Nhuế Chi không kìm được cười, bà cười lên làm khuôn mặt giãn ra nhiều. Trong nháy mắt không khí hài hòa hơn hẳn.

Ấn tượng của Lục Nhuế Chi và giáo sư Cố với Lâm Mặc Tuân rất tốt. Chỉ là ngạc nhiên quá mức nên không thân thiện như ngày thường.

Cố Thanh Đồng đưa anh xuống tầng, hai người im lặng suốt dọc đường đi.

Lâm Mặc Tuân thở dài một hơi: “Em hoàn toàn xứng đáng là ninja!” Cố Thanh Đồng ngẩng đầu lên, khóe môi cong cong: “Nhiều lần định nói cùng họ nhưng không biết nên mở miệng như nào.” Cô đảo mắt, ánh mắt hơi tối lại.

Có nên nói với anh không? Cố Thanh Đồng khẽ nhủ mày.

“Nét mặt bác trai nhìn anh cứ như anh lừa gạt ông ấy vậy.” Lâm Mặc Tuân bất đắc dĩ nói.

Cố Thanh Đồng nhếch miệng: “Lát nữa em sẽ giải thích với họ.” Cô nắm tay anh: “Ba mẹ em sáng suốt lắm.”

Lâm Mặc Tuân cười, giữ chặt khăn quàng cổ của cô, ôm nhẹ lấy cô, hơi thở ấm áp phả vào gương mặt cô: “Lên đi.” Trong mắt anh mang theo mấy phần cưng chiều khó tả.

Cố Thanh Đồng nhìn anh: “Đi đường cẩn thận.”

Nhìn xe anh dần biến mất trong màn đêm giá rét, trong lòng cô thầm nhủ, chờ một thời gian nữa đi.

Về đến nhà, giáo sư Cố và Lục Nhuế Chi vẫn ngồi trên ghế salon, cùng nhìn cô. Cố Thanh Đồng đi tới, ngồi đối diện họ.

Trà trên khay đã lạnh ngắt.

Cố Thanh Đồng thở hắt ra một hơi: “Ba mẹ, con xin lỗi.”

Về mặt Lục Nhuế Chi đành lại: “Thanh Đồng, con có chủ ý của con, ba mẹ biết. Nhưng đây không phải chuyện nhỏ, sao con có thể qua loa như vậy.”

Giáo sư Cố tuy trầm mặc nhưng dĩ nhiên đứng bên phe Lục Nhuế Chi.

Cố Thanh Đồng rất áy máy, thật ra thì cô đã chuẩn bị tốt, cô mở miệng: “Con định sau khi tốt nghiệp sẽ dạy học trong trường tiểu học, cả đời chỉ một...”

Giáo sư Cố và Lục Nhuế Chi thầm thở ra một hơi khí lạnh.

Cô nói tiếp: “Nhưng bây giờ con thay đổi suy nghĩ rồi.”

Lục Nhuế Chi không biết Thanh Đồng lại có suy nghĩ này, tay bà khẽ run: “Thanh Đồng...”

“Mẹ, mẹ yên tâm, qua cả rồi. Bây giờ con rất vui vẻ, thật đấy.” Cô bình tĩnh nói, hơi buồn bã: “Chẳng qua là con và Tử Cháp còn có thể như hồi bé thì tốt hơn. Nhưng làm người không thể đòi hỏi quá nhiều.” Cô thở dài một hơi.

Cố Thanh Đồng cúi thấp đầu. “Ba, khi còn bé con từng hỏi ba về tên của con, tại sao lại đặt là ‘Thanh Đồng’. Lúc ấy ba nói cho con biết, ba thích nhân vật Thục kim ân cừ lục, nên gọi con là Thanh Đồng, con vẫn cứ luôn cho là như vậy.”

Giáo sư Cố cứng đờ người, trán nảy lên thành thịch. Đột nhiên đại não có dây cung căng lên. Tựa như bí mật được thời gian che giấu bị vạch trần.

Dưới ánh đèn ấm áp, một nhà ba người ngồi trầm mặc.

Cố chậm rãi nói từng chữ, trong giọng nói mang theo một nỗi vô hạn: “Năm lớp mười con biết cả rồi.”

Cố Thanh Đồng cúi đầu rất thấp, trong mắt lấp lánh ánh nước. Cô nắm chặt tay, chân mày nhíu chặt lại. Ban đêm tĩnh lặng nhưng không yên bình như mọi hôm.

25. Chương 25

Trong nhà mở điều hòa nhưng không ai cảm thấy ấm áp.

Giáo sư Cố vừa sợ vừa ngạc nhiên nhìn Cố Thanh Đồng, ông mở rồi lại đóng miệng, lúc lâu sau mới phát ra được âm thanh: “Nếu con đã biết sao không nói sớm cho ba mẹ biết?” Ông thở dài một cái, đứng dậy đi đến trước mặt Cố Thanh Đồng, “Không phải ba mẹ muốn lừa con, chỉ là hi vọng con có thể vui vẻ không gánh nặng cả đời.”

Mắt cô rưng rưng, cổ họng nghẹn lại, khó chịu.

Miệng giáo sư Cố khô không khóc: “Con vào thư phòng với ba.”

Cố Thanh Đồng gật đầu.

Giáo sư Cố lấy một quyển sách từ trên tủ xuống, đã rất nhiều năm chưa mở ra, khi mở trang đầu tiên, từng bức ảnh đen trắng nhảy mắt gọi lên từng kí ức.

“Thanh Đồng, con xem...” Giáo sư Cố chỉ một bức ảnh hơn hai mươi người chụp chung. “Đây là ba, đây là...” Đầu ngón tay ông chỉ vào người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông gầy gò, khuôn mặt tuấn tú, khí khái hơn người. Trái tim Cố Thanh Đồng đập thình thịch, trong não bật ra một suy nghĩ.

“Đây là người anh em tốt nhất thời đại học của ba, cũng là ba ruột con.” Giáo sư Cổ híp mắt, nhìn người trong ảnh: “Du Bách đến từ nông thôn thành phố J, học phí đại học của cậu ta là do toàn thôn gom góp. Cậu ta rất thông minh, học gì cũng nhanh.” Giáo sư Cổ từng có lúc nghĩ nếu Du Bách còn sống thì sẽ có thành tựu như thế nào.

Thần kinh Cổ Thanh Đồng căng lên, lời của giáo sư Cổ, cô không nghe lọt một chữ, mà ghi nhớ tất cả trong lòng.

“Lúc trai trẻ có không ít cô gái đối tốt với cậu ta, bọn ba cũng được hưởng ké không ít.” Giáo sư Cổ cười mỉm, “Du Bách toàn tâm vào việc học, lại thêm nguyên nhân gia cảnh nên cậu ấy vốn không định có đối tượng. Cậu ta không ngăn người ở phòng thí nghiệm thư viện thì là phòng ăn hay kí túc. Mỗi ngày bọn ba nhìn cậu ta như vậy. Bỗng có một hôm cậu ta xách theo một hộp cơm về, bọn ba liền ủa lại, không ngờ Du Bách che chắn, không cho bọn ba ăn. Sau này bọn ba mới biết là Đồng Ngọc đưa.”

Đồng Ngọc...

Cả người Cổ Thanh Đồng hơi lung lay.

“Ba ruột của con tên Du Bách, mẹ con tên Đồng Ngọc.” Giáo sư Cổ lật qua trang tiếp theo, là ảnh sáu người, Du Bách và Đồng Ngọc đứng ngay giữa, ánh mắt hai người mang theo niềm hạnh phúc của tình yêu.

Cổ Thanh Đồng trừng mắt lên nhìn, mắt cay cay: “Sau đó xảy ra chuyện gì ạ? Con... Ba con hiện tại ở đâu?”

Giáo sư Cổ ngược mắt nhìn cô: “Lúc con chưa ra đời thì ba con qua đời mất rồi. Sau khi mẹ con sinh con, ba mẹ liền nhận nuôi con.” Một câu nói đơn giản nhưng không cách nào che giấu chua cay trong đó.

Cổ Thanh Đồng mở to mắt, lục phủ ngũ tạng đau buốt.

Lục Nhuế Chi cầm chặt tay cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng mình: “Đã qua cả rồi, Thanh Đồng.” Bà vuốt từng cái dọc theo sống lưng cô.

Cổ Thanh Đồng cắn chặt môi, không để mình bật khóc. Hết thấy đều là giả tượng*.

*Giả tượng: Như một loại hiện tượng, dùng hình thức phủ định để mô tả bản chất của hiện tượng.

Cả đêm không ngủ, Cổ Thanh Đồng mặc cả quần áo nằm trên giường. Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh trăng yếu ớt. Cô nhắm hai mắt, khuôn mặt lạnh lẽo. Năm giờ sáng, cô gọi điện cho Lâm Mặc Tuân, cô không chắc giờ này anh có mở máy hay không, chỉ là ngay lúc này muốn nghe giọng anh.

Trong điện thoại truyền đến tiếng nhạc quen thuộc. Trong đầu Cổ thanh Đồng có một khuôn mặt lướt qua,

cô nhanh chóng cúp điện thoại.

Lúc Lâm Mặc Tuân cầm điện thoại thì chuông đã tắt. Là điện thoại của cô, anh nhìn thời gian gọi rồi ngay tức thì gọi lại.

Chuông reo hơn nửa mới có người nghe máy.

“Thanh Đồng, dậy rồi à?” Lâm Mặc Tuân đứng trước cửa sổ, nhìn lan điệu trên bệ.

Cố Thanh Đồng nỉ non: “Đánh thức anh à?”

“Ừ, em định đèn cho anh như nào đây?” Lâm Mặc Tuân cười hỏi, một tay kéo màn cửa sổ ra. Sáng sớm ngày đông vừa vắng lặng vừa yên tĩnh, cô gọi điện làm anh cảm thấy ấm áp.

“Em mời anh ăn cơm, hôm nay.” Cô bổ sung thêm một câu.

Lâm Mặc Tuân cau chặt mày: “Thanh Đồng, có phải xảy ra chuyện gì không?”

Cố Thanh Đồng im lặng, lúc sau chợt cười một tiếng: “Không có.”

Trầm mặc trong giây lát, đoạn cô tiếp: “Mặc Tuân, em nhớ anh.”

Lâm Mặc Tuân làm cô không thể nào cắt đứt được cảm giác an toàn, cô chưa từng quá lệ thuộc như này.

“Được, lúc nữa anh đến đón em. Nếu không hôm nay chính thức ra mắt ba mẹ em, tối qua gấp gáp quá.”

Cố Thanh Đồng cắn môi: “Hôm nay ba mẹ em ra ngoài.”

“Vậy được, hôm khác vậy. Bây giờ vẫn sớm, em ngủ thêm lúc nữa đi.” Lâm Mặc Tuân thả thỉ.

Cả đêm này, người nhà họ Cố không ai ngủ. Sáng sớm giáo sư Cố dậy, tinh thần không tốt lắm, Lục Nhuế Chi ở trong bếp ninh cháo, ánh mắt buồn bã.

Nhớ lại những năm qua, hai đứa bé Thanh Đồng và Bình An chưa từng làm bà lo lắng. Bà thực lòng yêu thương, có thể không hi vọng hai đứa bé có thể vui vẻ lớn lên sao?

Ai ngờ được năm Thanh Đồng học lớp mười hai đã biết thân thể của mình. Đứa bé này giấu quá kĩ, lừa tất cả mọi người, ai cũng cho rằng năm đó vì áp lực thi tốt nghiệp trung học nên cô bị chứng uất ức.

Lục Nhuế Chi thở dài, sau lưng truyền đến giọng Cố Thanh Đồng.

“Mẹ, hai ngày này con ra ngoài, đến nhà bạn học chơi.”

Lục Nhuế Chi quay đầu lại: “Ăn sáng rồi hẵng đi.”

Cố Thanh Đồng lắc đầu từ chối. Lục Nhuế Chi không nài ép cô nữa: “Ừ, chú ý an toàn, đi sớm về sớm.” Bà dừng một lúc, đoạn tiếp: “Đừng nghĩ nhiều quá.”

Cố Thanh Đồng gật đầu: “Con biết rồi.”

Lâm Mặc Tuân đến đón Cố Thanh Đồng, thấy vẻ mặt cô ủ rũ, dưới mắt hiện hai quầng màu xanh đen.

“Mặc Tuân, em nghỉ một lúc thôi.” Nói xong cô liền nhắm hai mắt tựa vào thành ghế.

Lâm Mặc Tuân bắt đắc dĩ thở dài, rốt cuộc xảy ra chuyện gì làm cô yên tĩnh như vậy: “Ngủ như vậy sẽ đau cổ.”

Cố Thanh Đồng không thèm mở mắt lấy một cái: “Em buồn ngủ lắm.” Cũng rất mệt mỏi.

Lâm Mặc Tuân nhú mày: “Đến nhà anh ngủ.”

Cố Thanh Đồng ừm một tiếng.

Đến nhà trọ của anh, xe dừng lại, Cố Thanh Đồng đã ngủ sâu từ lâu. Lâm Mặc Tuân xuống xe, nhẹ nhàng ôm lấy cô, cô chỉ nhích sát vào trong ngực anh.

Đến khi đặt cô xuống giường cô cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Muốn mời anh ăn cơm gì chứ?” Anh ngồi ở mép giường, dịu dàng đắp chăn cho cô.

Đến bữa trưa, Lâm Mặc Tuân đi gọi cô dậy, Cố Thanh Đồng vẫn không tỉnh, vẻ mặt anh liền trầm xuống. Cố Thanh Đồng cảm giác như ngủ một mạch đến sẩm tối, lại bị Lâm Mặc Tuân đánh thức.

“Mặc Tuân, em muốn ngủ.” Cô khàn giọng.

Lâm Mặc Tuân nhú mày: “Ngủ cả ngày rồi, nếu thật sự muốn ngủ thì ăn gì rồi ngủ tiếp.” Anh bưng cháo trên tủ ở đầu giường lên.

Cố Thanh Đồng ủ rũ cúi đầu, không thèm ăn chút nào.

“Ăn một chút...”

Cố Thanh Đồng trờng mắt, cả ngày không ăn gì, khẩu vị rất chán, không muốn ăn.

“Bạn học Cố, đây là tự tay anh nấu.” Giáo sư Lâm nhú mày.

Cố Thanh Đồng ăn nửa bát rồi lau miệng, sững sốt nhìn anh: “Vốn định mời anh ăn cơm.”

Lâm Mặc Tuân nhìn cô: “Xuống đi lại một lúc, ngủ nữa thành con heo nhỏ mắt. Lần sau anh không ôm nổi em nữa đâu.”

Cố Thanh Đồng cười tủm tỉm, tuy sắc mặt khỏe hơn sáng một chút nhưng vẫn không có tinh thần. Cố Thanh Đồng đứng dậy, nên mở miệng như nào đây.

Lâm Mặc Tuân biết cô có lời muốn nói, nên chỉ ngồi im lặng ở bên cạnh.

“Mặc Tuân, trước kỳ thi tốt nghiệp trung học ba tháng, em không hề đến trường học, anh có biết không?” Cô nhìn vào mắt anh.

Anh gật đầu, sao anh có thể không biết. Đoạn thời gian đó Tần Tử Cháp cũng thường xuyên xin nghỉ.

Mỗi lần Tần Tử Cháp về, mấy nam sinh xung quanh đều trêu chọc anh: “Người kia nhà cậu sao thế? Hôm nào bọn mình cùng đi thăm chị dâu.”

Tất cả mọi người đều nói vì Cố Thanh Đồng bị áp lực thi tốt nghiệp quá lớn nên ở nhà nghỉ ngơi.

Lâm Mặc Tuân khẽ khàng nói: “Sau tháng ba, anh cũng không nhìn thấy em. Sau đó gặp em là ở trường thi tốt nghiệp trung học. Một mình em, nhìn qua rất... nặng nề.”

Cố Thanh Đồng gật đầu: “Lúc ấy em bị rụng tóc, rụng từng mảng lớn, mẹ em đưa em đến bệnh viện, sau khi kiểm tra mới biết bị chứng uất ức.”

Hô hấp Lâm Mặc Tuân căng thẳng, Cố Thanh Đồng liền vội vàng kéo tay anh: “Bây giờ em ổn rồi.” Cô cười với anh. “Thiếu nữ mặt trời xinh đẹp.”

“Có thể bớt đi chữ ở giữa của cô gái xinh đẹp.” Lâm Mặc Tuân nói sâu xa.

Cố Thanh Đồng lườm anh một cái: “Tất cả mọi người cảm thấy vì em bị áp lực thi tốt nghiệp trung học. Thật ra thì không phải vậy.” Cô nắm tay anh: “Khi còn bé em đến nhà bà ngoại, người lớn luôn nhìn em bằng ánh mắt kỳ lạ nói to nói nhỏ về em, em không hiểu. Nhưng em rất không thích không khí ấy, như thể họ đang nói bí mật gì đó không thể cho ai biết. Sau đó em ít qua bà ngoại. Bà ngoại em... hơi bị lẩn. Vì chuyện di căn kích thích bà, lúc em đến bà luôn kể liên miên một vài chuyện cũ.”

Cố Thanh Đồng dừng một lúc, Lâm Mặc Tuân điều chỉnh gối, tựa vào đầu giường, còn cô tựa vào ngực anh. Cô cảm nhận tiếng tim đập trầm ổn của anh, hít vào một hơi.

“Bà ngoại luôn nói những chuyện kỳ lạ. Có một lần tự dưng bà nói ‘lúc Thanh Hà mới ôm cháu về nhà, cháu mới sinh được mấy ngày, khóc như con mèo nhỏ, Nhuế Chi không đành lòng, chạy đến nhà người ta mới sinh em bé xin sữa về cho cháu uống. Bà không tán thành bọn chúng nuôi cháu, trong nhà đã có Bình An, lại nuôi thêm cháu, nếu bọn chúng lại sinh đứa nữa thì làm thế nào bây giờ.’”

Cả người Lâm Mặc Tuân cứng đờ.

Trầm mặc một lúc. Cố Thanh Đồng không quay đầu lại, chậm rãi nói tiếp: “Lúc ấy em sẽ có phản ứng như anh bây giờ. Sau đó em tìm hiểu rất nhiều chuyện, tuy bà ngoại lẩn nhưng người có thể hỏi chỉ có bà.”

“Người trong nhà không muốn em biết chuyện này, sau khi em lớn rồi người thân cũng nói năng rất cẩn thận. Nhưng em vẫn biết...” Bà ngoại nói ra cái tên Đồng Ngọc.

Cố Thanh Đồng lên mạng tìm được bà ấy, khi ấy Đồng Ngọc là chủ biên của một tòa soạn báo, trên web có tư liệu về bà, còn có chồng của bà. Hai người kết hôn khi cô lên ba.

Chuyện rất trùng hợp, Cố Thanh Đồng còn ra mắt bà ấy nữa. Khi đó bà ấy theo mẹ của Mặc Tuân đến trường học.

26. Chương 26

Trên đời này lại có chuyện trùng hợp đến thế. Mẹ ruột của cô là vợ của Lâm Mặc Tuân. Khi đó, biết mẹ mình có quan hệ với Lâm Mặc Tuân, cô liền chặt đứt hết mơ mộng.

Cố Thanh Đồng từ từ nhắm mắt lại: “Mặc Tuân, em bỏ nhà đi.”

Lâm Mặc Tuân lặng lẽ nói: “Ừ, anh biết rồi. Lúc nữa gọi điện cho giáo sư Cổ đi.” Anh rất bội phục giáo sư Cổ, chăm sóc cho Thanh Đồng bấy nhiêu năm nay.

Cố Thanh Đồng đáp ứng: “Em vốn tưởng bí mật này sẽ không bao giờ được bật mí.”

Lâm Mặc Tuân hơi xích người: “Tất cả đều không có gì thay đổi, em vẫn là em, bọn họ vẫn là ba mẹ em, anh và họ đều rất yêu thương em.” Anh dịu dàng ôm lấy cô. Anh không thể nói gì, những năm này mình cô công trên lưng quá nhiều. Anh vẫn không quên được ánh sáng mặt trời trên người cô thưở học sinh ấy, gặp lại cô lần nữa, anh phát hiện thật ra bọn họ cũng sẽ thay đổi. Mà sự cố chấp của anh với cô cũng thay đổi, trở nên nặng hơn. Điều duy nhất anh cảm thấy tiếc nuối chính là quãng thời gian đó không thể ở cạnh bên chia sẻ cùng cô.

“Thanh Đồng...” Giọng Lâm Mặc Tuân xa xăm: “Anh sẽ luôn bên em.”

Yêu. Lúc này người đàn ông kỳ quặc này đang bày tỏ với cô ư?

Cố Thanh Đồng suy nghĩ, hình như là vậy. “Đến cùng vẫn là rùa biển, vừa nghe anh nói vậy, trong lòng em thư thả nhiều rồi.” Cô không biết anh có phát hiện hốc mắt cô ươn ướt hay không, cô cố nén lệ, nhẹ nhàng nâng tay xoa khóe mắt.

Sự thật là cô vẫn rất để ý đến thân thể của mình.

Sự thật là cô rất muốn đi gặp mẹ mình một lần, hỏi bà xem có phải bà thật sự quên mất con gái của mình không?

Nhưng bây giờ cô sẽ không vậy.

Lâm Mặc Tuân cười nói: “Em chỉ thích giấu chuyện.”

“Làm gì có.”

“Vậy ai lưu ảnh của anh trong máy tính vậy? Hửm?”

Gương mặt Cố Thanh Đồng đỏ lên: “Thuận tay! Thuận tay thôi!”

Thời gian yên tĩnh, âm áp dừng lại ngay giây phút này.

Cố Thanh Đồng dùng internet trên máy tính của Lâm Mặc Tuân, phần lớn các bạn học đều về nhà. Cô nhắn tin cho Trần Lộ và Hiếu Như. Hiếu Như không online, Trần Lộ ngay tức thì nhắn lại một icon ngoáy mũi.

Cố Thanh Đồng nhắn hai icon ngoáy mũi.

Trần Lộ: Viết chữ Trung Quốc.

Cố Thanh Đồng: Cả người không có sức.

Trần Lộ: Ố! Thật không có tiết tháo*

*Tiết tháo: Chỉ người có khí tiết, nhân phẩm, tinh thần trọng nghĩa.

Trần Lộ: Thể lực của Đất Đen tốt nhé!

Cố Thanh Đồng:...

Muốn bơi đen cô thật đây mà.

Trần Lộ: Đau buồn lắm thay. Ba mình bắt mình đi hẹn hò, nhìn hình anh chàng phải hẹn hò, cả người mình đều thấy ngứa ngáy khó chịu. Hồi này vừa căng mắt ngắm một đồng hình trai đẹp Chung Hán Lương, Ngô Ngạn Tổ, Lương Vĩ Triều.

Cố Thanh Đồng: Làm vậy cậu gặp anh ta sẽ càng thêm đau khổ.

Trần Lộ không đọc được, gửi qua mấy bức ảnh.

Cố Thanh Đồng: Đẹp trai quá đi mất.

Trần Lộ: So với Đất Đen nhà cậu thì sao?

Cố Thanh Đồng: O(_)O!

Bồng dưng Lâm Mặc Tuân đứng cạnh cửa: “Điện thoại của em này!”

Cố Thanh Đồng nhận lấy, là điện thoại của em họ. Em họ thở phì phò: “Chị, chị biết người bơi đen chị trên diễn đàn là ai không? Là cô nàng thích Thẩm Tư đấy.”

Cố Thanh Đồng nhú mày: “Tiểu Vũ, chuyện trên mạng, cần gì bức tức.”

“Cô ta viết khó nghe quá, đây là nói xấu và ghen tị trắng trợn đấy.”

Cố Thanh Đồng ừ một tiếng: “Em hiểu là tốt rồi.”

Tiểu Vũ Đồng buồn bực, sao chị họ cô lại bình tĩnh vậy nhỉ.

“Tiểu Vũ, nghe nói kỳ này em bùng một môn.”

Tiểu Vũ Đồng trầm mặc: “Có ai thọt dao găm như chị không?”

Cố Thanh Đồng: “Chị chỉ định nói chuẩn bị phân trọng điểm để thi cho em thôi.”

Tiểu Vũ Đồng: “Chị đúng là chị ruột của em.”

Cúp điện thoại, khóe môi Cố Thanh Đồng không kìm chế được cong cong.

Khi em biết chị không phải chị họ của em, em còn có thể thoải mái với chị như vậy nữa không? Cô hoảng hốt đi tới cạnh Lâm Mặc Tuân, thấy anh đang xem nhật kí cuộc trò chuyện.

Cô vội vàng nghiêng người, không biết Trần Lộ có nói gì quá đáng không. Cô gào khóc hai tiếng.

Lâm Mặc Tuân giương mắt hỏi: “Người đàn ông này rất tuần tú ư?” May thay Trần Lộ không gửi ảnh quá chừng mực gì đấy.

Cố Thanh Đồng ngạc nhiên: “Tất nhiên! Vô cùng có vị đàn ông.” Cô nhướn mày: “Chẳng lẽ anh không biết người này?”

Lâm Mặc Tuân thờ ơ bĩu môi một cái.

“Người này là Lương Triều Vi.” Chẳng lẽ Mặc Tuân không biết?

“Bộ phim này chính là ‘Sắc Giới’, rất nổi tiếng, anh chưa xem à?” Cố Thanh Đồng rất thành khẩn trên vấn đề thảo luận và nghiên cứu nghệ thuật.

Về mặt Lâm Mặc Tuân sững sốt, hiển nhiên bị lời của ai đó làm hoảng sợ, anh nhìn lại vẻ mặt nghiêm túc của người đó. Anh sâu xa nói: “Chưa xem. Đáng vẻ em lúc nói hình như rất hay, nếu không lúc nữa chúng ta cùng xem.”

Rốt cuộc Cố Thanh Đồng cũng ý thức được bản thân nói gì: “Em gọi điện cho ba em.”

Lâm Mặc Tuân nhìn lướt qua khung đối thoại, Trần Lộ lại nhấn đến một đoạn thao thao bất tuyệt. Anh chạm vào bàn phím: Ngủ ngon.

Đúng như lời Lâm Mặc Tuân nói, cuộc sống của Cố Thanh Đồng không có gì thay đổi. Buổi tối ngày hôm sau, cô về nhà. Giáo sư Cố và Lục Nhuế Chi đều nở nụ cười dè dặt.

Trong lòng Cố Thanh Đồng chua xót: “Ba mẹ, con xin lỗi, làm hai người lo lắng.”

Giáo sư Cố nào chịu nổi: “Được rồi, người một nhà nói xin lỗi cái gì. Đã ăn chưa? Mẹ con gói hoành thánh.”

Cố Thanh Đồng gật đầu: “Đương nhiên con muốn ăn, cả chao tương mẹ làm nữa.”

Hoành thánh mới làm, mềm mịn, được mẹ nấu bằng nước gà, nguyên liệu ngon miệng. Cố Thanh Đồng ăn một bát tô. Giáo sư Cố ngồi cạnh cô: “Hôm qua ba mẹ đi thăm bà ngoại, bây giờ đến ba mẹ bà ngoại cũng không nhận ra. Nhưng ngược lại cứ gọi tên con và Bình An. Chờ anh con về, hai đứa cùng đi thăm bà ngoại đi.”

Cố Thanh Đồng gật đầu: “Năm ngoái, sau tết anh cũng không về, năm nay mau quá.”

“Nhất định năm nay sẽ về. Chờ anh con về, con bảo Tiểu Lâm đến nhà đi.” Giáo sư Cố lên tiếng.

Cố Thanh Đồng hơi .

Giáo sư Cố lẩm bẩm: “Tiểu Lâm không tệ.”

Ý vị thâm trường quá.

Cuối năm, những người đi công tác gần đều cố gắng trở về. Các loại tụ tập cũng vì thế theo đến. Hàng năm, các học sinh Định Lăng đều có cuộc họp lớp. Chỉ có điều Cố Thanh Đồng chưa từng tham gia.

Buổi chiều hôm nay, Lâm Mặc Tuân đi ô tô đến khách sạn Hoa Áo.

Dòng xe chạy không ngừng, đường xá hỗn loạn.

Cố Thanh Đồng thở dài: “Chúng ta bị muộn rồi.”

Ngón tay Lâm Mặc Tuân động đậy, chờ đèn đỏ phía trước: “Để bọn họ chờ đi.”

Cố Thanh Đồng nghiêng đầu nhìn anh: “Không được. Em nói với Trần Nhượng một tiếng.”

Lâm Mặc Tuân: “Quan hệ hai người tốt như vậy từ bao giờ thế?”

Cố Thanh Đồng:...

Kết quả là không gọi.

Quả nhiên hai người tới trễ mười lăm phút. Khi cô và Lâm Mặc Tuân cùng xuất hiện, trong nháy mắt các bạn lớp mười lập tức cùng sôi trào.

Cách bao năm, đây là lần đầu hai người tham gia họp lớp của lớp này.

Cố Thanh Đồng không ngờ gặp được cô ấy ở đây, Hứa Diệu Thanh.

Hứa Diệu Thanh để tóc ngắn, nhìn qua chừng chắc lại tài trí. Cô cong môi: “Thanh Đồng, lâu rồi không gặp.”

Cố Thanh Đồng ngạc nhiên đứng im tại chỗ, thất thần trong chốc lát: “Cậu về rồi à?”

Cạnh Hứa Diệu Thanh có một chỗ trống, cô vỗ tay ra hiệu. Cố Thanh Đồng ngồi xuống.

“Cố Thanh Đồng, cậu đúng là không thay đổi chút nào nhỉ?”

Cố Thanh Đồng bình tĩnh nói: “Sao có thể. Mình cũng không phải Thiên Sơn Đồng Mỗ*.”

*Thiên Sơn Đồng Mỗ là chủ nhân của cung Thiên Sơn Phiếu Miếu Phong Linh Thửu.

Hứa Diệu Thanh tựa vào ghế salon, “Năm lớp mười ấy, cậu cũng nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh mình như bây giờ.” Sau đó bọn họ là bạn cùng bàn ba năm.

Cố Thanh Đồng không nói gì, ánh mắt lướt qua bên Lâm Mặc Tuân, anh bị mấy nam sinh kéo đi chơi mạt chược.

Thật là bất nạt người ta. Biết rõ Mặc Tuân luôn ở nước ngoài, khẳng định không am hiểu quốc túy.

Hứa Diệu Thanh nhìn theo ánh mắt cô: “Mình thật không nghĩ tới, hai cậu...”

Cố Thanh Đồng nghiêng qua nghe cô nói.

Hứa Diệu Thanh bưng ly rượu lên, uống một hớp lớn. Cố Thanh Đồng nhúu mày.

Hứa Diệu Thanh nói: “Yên tâm, mình không say đâu. Nếu say thì phiền cậu đưa mình về.” Cô cười khẽ, đột nhiên hỏi: “Cậu sẽ đưa mình về nhà chứ? Thanh Đồng.”

Cố Thanh Đồng mím môi: “Vậy đừng uống nhiều.”

Hứa Diệu Thanh bật cười: “Mình cứ tưởng cậu sẽ không nói chuyện với mình nữa kia.”

Bên kia có người tìm Cố Thanh Đồng đi đánh bài, Cố Thanh Đồng bị người kéo liền nhẹ nhàng nói: “Hai chữ tha thứ này rất đơn giản, nhưng đặt mình vào lại quá khó khăn. Cậu làm mình mất đi người bạn tốt nhất, Hứa Diệu Thanh, khi ấy mình rất ghét bản thân mình. Không quay lại được.”

Không quay lại được.

Tình bạn thời thanh xuân cũng một đi không trở lại.

Hứa Diệu Thanh ngồi im tại chỗ, thỉnh thoảng nói đôi ba câu với bạn học bên cạnh. Mấy năm nay cô không tham gia họp lớp, lần này biết Cố Thanh Đồng tới cô mới tới.

Môn toán của Cố Thanh Đồng không tốt, nhưng lên tú lơ khơ thì chẳng thấy tí nào gọi là xui xẻo, may mắn làm người ta chắc lưỡi.

Sau khi đánh mạt chược một lúc, cuối cùng Lâm Mặc Tuân dần lĩnh ngộ được tinh hoa quốc túy. Đến trước khi ăn cơm, tiền bạc trước mặt ba người kia đã cạn sạch.

“Mặc Tuân, không bao giờ, không bao giờ đánh mạt chược với cậu nữa.” Bạn học cũ kêu âm lên.

Lâm Mặc Tuân cười cười. Đám đàn ông tan cuộc, các cô gái vẫn đang xoắn xuýt, lúc này Cố Thanh Đồng bắt vương đô lớn nhỏ về. Lâm Mặc Tuân đi tới sau cô.

Sau này gia đình tụ tập, nếu tịch mịch thì có thể tổ chức tú lơ khơ.

Lúc ăn cơm, hai người ngồi cạnh nhau. Lúc đầu mọi người không nghĩ nhiều. Uống nhiều rượu liền mở máy hát.

“Mình bảo này Cố Thanh Đồng cậu rất không nể tình, mấy năm nay cậu cứ lì ở thành phố C, mỗi lần họp lớp cậu đều không tới. Hôm nay nên phạt!”

Cố Thanh Đồng cười tủm tỉm.

“Đúng thế, mọi người xem nên làm thế nào?”

“Vây đi, chúng ta không làm khó bạn học cũ, một năm một chén, chúng ta đã họp lớp tám năm, tám chén!”

Chân mày xinh đẹp của Cố Thanh Đồng lập tức xoắn chặt lại: “Dùng tám chén nước để thay thế có được không?”

Ha ha....

Trần Nhượng lặng lẽ đến gần Lâm Mặc Tuân: “Người nhà cậu hay thật đấy!” Anh giơ ngón tay cái lên: “Tám chén nước! Một cho cô ấy nói ra miệng được!”

Lâm Mặc Tuân gạt đầu, khóe môi nhếch lên cười yếu ớt. Trần Nhượng run rẩy nói: “Mặc Tuân, nụ cười của cậu thật là...”

Lâm Mặc Tuân lạnh lùng nhìn, Trần Nhượng hề hề hai tiếng: “Nhưng mình nói cho cậu biết nhé, trong lớp mình có thể có người nhìn chăm chăm người nhà cậu đấy.”

Kết quả là có người đề nghị một chén gọi là tấm lòng, coi như xong.

Lâm Mặc Tuân đảo mắt nhìn, bạn học cũ kia đang nhìn Cố Thanh Đồng, khuôn mặt vui vẻ.

Cố Thanh Đồng biết ơn nhìn người bạn học cũ kia, trong đầu suy nghĩ tên của cậu ta, tên gì nhỉ, Khang... Cô cố gắng suy nghĩ.

“Ừ chà chà, Khang Huân, cậu ra mặt sớm quá, anh hùng cứu mỹ nhân à. Hay là muốn uống đỡ cho đại biểu môn của chúng ta?”

Nháy mắt mọi người cùng dụ dõ.

“Hôm nay đại biểu môn cũng tới, hai người muốn uống cùng nhau không, thế nào hả?”

Khóe mắt Cố Thanh Đồng lờm thẳng tới: “Chuyện đấy không cần...”

Lâm Mặc Tuân từ từ đứng lên. Mọi người cười như không cười, nháy mắt tràn đầy ngạc nhiên.

“Không làm phiền các bạn học cũ giúp đỡ. Rượu của Thanh Đồng để tôi uống, lúc nữa cô ấy phải lái xe về.” Lâm Mặc Tuân lạnh nhạt mở miệng, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua mấy người kia.

Yên lặng trong chớp mắt, nửa ngày không có ai mở miệng.

27. Chương 27

Lâm Mặc Tuân lấy ly từ tay cô, mỉm cười với cô một cái. Các bàn xung quanh không có tiếng động.

Lâm Mặc Tuân tự nhiên uống một ngụm: “Tôi cạn trước để kính rượu.”

Thế là một chén xuống bụng.

“Mấy năm nay cảm ơn mọi người vẫn nhớ đến.” Anh thủng thẳng nói.

Trong giây lát vẻ mặt mấy bạn học cũ vừa kích động lúc nãy hơi trầm xuống.

“Chuyện này... Chấn chấn là chuyện đặc biệt nhất trong mấy năm học lớp. Thật là thú vị.” Không biết là ai nói một câu, nháy mắt mọi người cùng mở miệng hát.

“Đúng là làm người ta mở rộng tầm mắt. Lâm Mặc Tuân và Cố Thanh Đồng yêu nhau.”

“Mình cũng không thể tin được. Bao năm như vậy, sao hai người này lại yêu nhau được chứ?”

Hứa Diệu Thanh đang cầm ly rượu, vẻ mặt ngơ ngác.

“Hứa Diệu Thanh, cậu và Cố Thanh Đồng ngồi cùng bàn ba năm, hai người họ có gian tình từ bao giờ vậy?”

Hứa Diệu Thanh giương mắt nhìn phía trước, Lâm Mặc Tuân nghiêng người, không biết thì thầm bên tai Cố Thanh Đồng cái gì, Cố Thanh Đồng gật đầu, gương mặt toát ra sự dụi dằng khó tả. “Đại khái chính là duyên phận thôi.”

“Cũng không phải vậy. Năm xưa Lâm Mặc Tuân được bao nhiêu là nữ sinh hoành hành đấy.”

“Mình còn tưởng rằng Cố Thanh Đồng và Tần Tử Cháp là một cặp. Hai người họ rất thân nhau, ngày ngày cùng đến trường.”

Cố Thanh Đồng uống nước trái cây, ai đó vừa nói bản thân uống say, bắt cô chịu trách nhiệm.

Trần Nhượng cười tỉnh bơ: “Tuyên cáo chủ quyền sẽ phải trả giá đắt đấy, thầy Lâm!”

Cố Thanh Đồng đưa anh một chén nước ấm, Lâm Mặc Tuân lắc đầu.

Trần Nhượng liếc Cố Thanh Đồng, cười giả hoạt: “Cẩn thận người uống say... uống say gì nhỉ?”

Lâm Mặc Tuân nhìn anh với vẻ khinh thường: “Cậu cho rằng ai cũng như cậu sao?”

Khóe môi Trần Nhượng giật giật, yên lặng xoay người.

Cố Thanh Đồng nhìn sắc mặt Lâm Mặc Tuân không ổn: “Chúng ta đi trước nhé.”

Lâm Mặc Tuân gật đầu: “Anh cũng đang có ý đó.”

Hai người chào hỏi rồi rời đi, để lại những bạn học cũ cảm khái không thôi.

Cố Thanh Đồng đỡ tay Lâm Mặc Tuân, Lâm Mặc Tuân hơi tựa vào người cô, song không để cô chịu sức nặng quá nhiều.

Cố Thanh Đồng trầm mặc.

“Tại sao không nói chuyện?” Lâm Mặc Tuân hỏi.

Cố Thanh Đồng giơ tay lên vén tóc: “Hình như mỗi lần đều là anh đỡ rượu cho em.”

Lâm Mặc Tuân cười tủm tỉm, biết cô lo lắng mình uống nhiều quá. Thật ra cô không hề biết, có lúc lấy thân phận khác đỡ rượu thay cô, trong lòng anh dâng lên niềm thỏa mãn chưa từng có.

“Ừ, cho nên em phải chăm sóc anh chu đáo vào đấy.” Lâm Mặc Tuân vừa nói vừa nhích lại gần cổ cô.

Trên hành lang yên tĩnh không một bóng người. Cố Thanh Đồng để mặc anh.

“Thanh Đồng...”

Cố Thanh Đồng nhẹ nhàng đáp một tiếng.

“Thanh Đồng, lần đầu tiên nghe thấy tên em anh liền nghĩ đến... dụng cụ đồng đen. Lúc ấy rất muốn cười,

nhưng vì tôn trọng bạn học nên vẫn kìm nén được.”

Gương mặt Cố Thanh Đồng giật giật.

“Sau đó mọi người nói đến “Hoắc Thanh Đồng” của ông Kim, anh thấy khóe miệng em co rút nhưng vẫn nhẫn nại giải thích.” Anh nói liên miên. Cố Thanh Đồng lẳng lặng lắng nghe.

“Thanh Đồng...” Anh gọi tên cô lần nữa.

“Em biết tên em dễ nghe, anh không cần gọi tên em mãi vậy đâu.” Cố Thanh Đồng bình tĩnh nói.

Lâm Mặc Tuân vừa định có hành động tiến thêm một bước thì đột nhiên loáng thoáng thấy phía trước có người đang dừng chân, động tác của anh hơi đỡ ra. Cố Thanh Đồng cảm nhận được một ánh mắt lạnh lùng gò bó, giương mắt lên nhìn thì gặp người quen.

Cách vài mét, cặp mắt dù đã quen thuộc hết sức kia nhưng làm thế nào cũng không thấy rõ.

Tần Tử Chấn lạnh lùng nhìn hai người.

Cố Thanh Đồng khô khốc mở miệng: “Tử Chấn, lớp bọn mình họp lớp.” Cô thêm một câu: “Lớp mười ấy, sao cậu lại ở đây?” Con người cô vẫn trong trẻo, bình thản như thế.

Cuối cùng Tần Tử Chấn không quyết tâm tàn nhẫn: “Bàn chuyện làm ăn.”

“Ừ.” Cố Thanh Đồng không biết nên nói gì.

Ánh mắt Tần Tử Chấn hơi dừng lại trên đôi tay đang giao nhau của hai người, trong mắt chợt lóe tối tăm rồi biến mất. “Tôi có việc, đi trước.” Sắc mặt anh càng thêm âm trầm.

Lâm Mặc Tuân cầm tay cô. “Tử Chấn ghét em muốn chết, đại khái cả đời sẽ không tha thứ cho em.”

“Sẽ không.” Lâm Mặc Tuân nhìn phía trước, bình tĩnh nói.

“Dạ?” Cố Thanh Đồng không hiểu.

Lâm Mặc Tuân cười: “Cậu ta không phải người dễ giận vậy đâu.” Chỉ là cậu ta rất thích em, cho dù qua lâu như vậy, cậu ta vẫn không thể nào tiếp nhận.

Đổi lại là Lâm Mặc Tuân, anh cũng sẽ tức giận. Ở cạnh cô lâu như vậy, kết quả cô không tim không phổi, chỉ coi anh là một người bạn thân, không hơn không kém.

Nhưng may thay cô hơi ngốc nghếch.

Cố Thanh Đồng lái xe đưa anh về nhà, lúc gần đi, cô nói: “Ngày mai em lái xe qua.”

Lâm Mặc Tuân cười, gạt đầu: “Trên đường cẩn thận. Về đến nhà gọi điện cho anh.”

Cố Thanh Đồng lái xe đến tiểu khu, dừng xe xong thì lên lầu. Máy ngày trước đèn trên hành lang bị hỏng, không có ai tới sửa. Cố Thanh Đồng mở đèn pin của điện thoại lên, bước từng bước lên bậc cầu thang.

Trèo mấy tầng liền, cô bắt đầu thở gấp. Lục Bình An chi tiền để ba mẹ đổi phòng khác, nhưng hai người không chịu, ở nơi này mấy chục năm.

Cố Thanh Đồng thở hắt ra một hơi, còn một tầng nữa, cô chậm rãi lấy chìa khóa trong túi xách ra. Đến tầng sáu, cô đang chuẩn bị đút chìa vào khóa thì bỗng dưng có người kéo cánh tay cô.

Cố Thanh Đồng sợ hãi, tay run lên.

“Là tôi...”

“Tử Chấp? Sao cậu lại đứng ở đây, làm mình sợ muốn chết.” Trong lòng Cố Thanh Đồng vẫn còn sợ hãi.

Tần Tử Chấp không thấy rõ gương mặt của cô, nhưng gần như có thể đoán ra biểu cảm chực khóc của cô, anh cười cười: “Về rồi à? Tôi chờ em rất lâu.”

Cố Thanh Đồng nuốt ngụm nước miếng, thở hắt ra một cái: “Vào nhà ngồi một lúc đi.” Cảnh tối lửa tắt đèn, trời thì lạnh cắt da cắt thịt*, lúc này đầu óc cô vô cùng choáng váng.

*Nguyên văn là thiên hàn địa đông hình dung thời tiết vô cùng lạnh.

Tần Tử Chấp không nhúc nhích: “Tôi vẫn luôn tự nhủ rằng không được cố chấp. Nhưng mà...” Anh dừng một lúc, hai tay giữ chặt tay cô, “Nhưng mà Thanh Đồng, làm sao bây giờ? Tôi phát hiện mình vốn không bỏ được.”

Cố Thanh Đồng chỉ cảm thấy máu trong người chảy tán loạn.

“Tại sao em cho tôi một năm hi vọng, rồi đánh nát tất cả?” Tần Tử Chấp cắn răng nói từng chữ. “Em đã

đồng ý một năm sau chúng ta bắt đầu. Tôi chờ em một năm... Một năm, tôi không liên lạc với em...”

Cố Thanh Đồng cắn chặt môi: “Tử Chấp, lần này không phải mình...”

Tần Tử Chấp chợt ngẩn ra, lực trên tay nói lỏng nhưng vẫn không buông cô ra.

“Là Hứa Diệu Thanh đăng QQ, tin nhắn cậu nhắn cho mình, là cô ấy hồi âm.” Sau đấy cô mới kiểm tra. Khi cô muốn giải thích với anh thì phát hiện điện thoại của anh không kết nối được.

Đột nhiên Tần Tử Chấp cười: “Tôi tình nguyện là em nhắn lại.” Anh kéo cô vào trong ngực mình, không khí lúc anh hít vào đập vào mặt cô nóng nóng, “Thanh Đồng, tại sao? Tại sao lại là cậu ta?”

Rất cuộc bọn họ để lẫn nhau như nào?

Còn trẻ, thời gian nhiều như vậy nhưng lại chỉ có một kết quả là bỏ lẫn nhau.

Tần Tử Chấp từ từ ôm cô: “Đừng động, để tôi ôm một lúc.” Giọng của anh khàn khàn, trầm thấp.

Cố Thanh Đồng không cự tuyệt. Cái ôm trọn trong ngực này tựa như hai người chơi trò chơi lúc nhỏ.

Bất chợt một ánh sáng sáng ngời rơi lại đây. Giáo sư Cố đứng ở cửa, trừng to đôi mắt nhìn người ở cửa, mà người đứng cạnh ông chính là Lục Bình An.

Trong nháy mắt sắc mặt hai người thay đổi xoành xoạch.

Cố Thanh Đồng và Tần Tử Chấp ngạc nhiên.

“Ba...”

Giáo sư Cố không biết nên nói gì: “Thanh Đồng à...”

Khuôn mặt Lục Bình An đanh lại: “Ở ngoài lạnh lắm, vào nhà đi.”

Tần Tử Chấp đã khôi phục vẻ mặt, chào hỏi giáo sư Cố và Lục Bình An xong liền rời đi. Lúc rời đi anh liếc Cố Thanh Đồng một cái, không nói gì.

Cố Thanh Đồng vào nhà, thay giày.

“Ba, anh...”

Giáo sư Cổ thở dài, tự trách tai mình thính thê để làm gì, nhưng lại không thể không như vậy. “Thanh Đồng, rốt cuộc con và Tử Chấn xảy ra chuyện gì?”

Về mặt Cổ Thanh Đồng rồi rầm: “Vừa rồi hai người hiểu lầm.” Sao khéo vậy chứ? Quả nhiên người không thể làm chuyện xấu.

Giáo sư Cổ thầm xoa mồ hôi, nghĩ tới một thành ngữ... Nay Tần mai Sở*. Ông vội lắc đầu, con gái của ông mới không phải người như vậy.

*Ý chỉ sự tráo trở lật lọng. (Theo Vietphrase)

Lục Bình An nhú mày: “Hai đứa không còn là trẻ con nữa, hành động, cử chỉ phải chú ý một chút.”

Giáo sư Cổ gật gù, con trai nói có lý.

Cổ Thanh Đồng nhúc nhúc: “Em biết mà. Đúng rồi, anh, sao bỗng dưng lại về thế? Không có chút tin tức nào cả.”

Lục Bình An yên tĩnh thâm trầm nhìn cô, những năm này số lần gặp cô em gái này có thể đếm trên đầu ngón tay, thế nhưng giữa hai người không có chút xa lạ nào. “Mẹ nói em sắp đính hôn, bắt anh về.”

Khóe môi vừa nhếch lên của Cổ Thanh Đồng cứng lại trong nháy mắt: “Vẫn sớm, vẫn sớm.”

Lục Bình An nhú mày: “Anh xem qua bài văn Lâm Mặc Tuân phát biểu rồi, cậu ta là một người rất nghiêm cẩn.”

Cổ Thanh Đồng im lặng hỏi: “Anh muốn nói gì?”

“Hình như lúc cậu ta tìm đối tượng, không nghiêm túc lắm thì phải.” Lục Bình An cười: “Tìm thời gian gặp mặt đi, anh cũng muốn khảo sát xem xem.”

28. Chương 28

Lục Bình An ngồi trên giường, hơi cúi đầu lật quyển báo trên tay. Ngoài cửa truyền đến mấy tiếng gõ cửa, “Vào đi.”

Cố Thanh Đồng đẩy cửa ra: “Anh...”

Lục Bình An ngẩng đầu nhìn cô.

Khóe môi Cố Thanh Đồng nhếch lên vui vẻ: “Anh, cho anh sữa nóng này.”

Lục Bình An khép báo lại, thuận tay nhận lấy. Mùi sữa thơm phiêu đẳng khắp phòng làm cả căn phòng ấm áp hẳn lên. Lục Bình An cầm ly sữa, lẳng lặng quan sát Cố Thanh Đồng. Lần đầu tiên anh nhìn thấy cô là lúc cô vẫn ở trong tã lót, không khóc cũng không quấy. Vậy mà thắm thoát em gái anh đã trưởng thành.

“Muộn thế này không phải cố ý đến đưa sữa tươi đây chứ?” Lục Bình An sâu xa hỏi.

Cố Thanh Đồng le lưỡi: “Chính xác.”

Lục Bình An cười khê, trong mắt là ánh sáng cứng chiều: “Vẫn chuẩn bị tiếp tục học tiến sĩ à?”

Cố Thanh Đồng lặng lẽ hồi lâu, sau đó lắc đầu.

Lục Bình An cười, anh cười lên làm cả người sinh động hơn hẳn. “Cuối cùng ba mẹ có thể ngủ ngon rồi, không cần lo lắng chúng ta noi theo Diệt Tuyệt sư thái.”

Cố Thanh Đồng chun mũi: “Em đã liên lạc với thầy Trương của Định Lăng.”

Lục Bình An gật đầu. “Vây cũng được. Quả nhiên là con gái hướng ra ngoài, lúc trước ba mẹ nói thế nào em cũng không chịu thay đổi quyết tâm học lên. Quả nhiên Lâm Mặc Tuân rất có sức quyến rũ.”

Cố Thanh Đồng then thùng, “Đây là chuyện của em.”

Lục Bình An nhìn dáng vẻ nói một đằng nghĩ một nẻo của cô mà không kìm được giơ tay lên vuốt đầu cô: “Phải phải, là chuyện của chính em.”

Cố Thanh Đồng lách người, thoát khỏi ma chướng: “Anh, chừng nào thì anh đưa chị dâu về đây?”

Ngón tay nắm ly thủy tinh của Lục Bình An khê nhúc nhích: “Chờ một thời gian đi.”

Mắt Cố Thanh Đồng sáng lên: “Anh, tình huống sao hả?”

Lục Bình An cốc trán cô một cái: “Mau ngủ đi, tiện thể rửa cái ly luôn.”

Cố Thanh Đồng chắc lưỡi: “Anh mà còn như thế, phụ nữ tốt đều chạy hết.”

“Đi mau đi...” Lục Bình An luôn miệng thúc giục.

Cố Thanh Đồng về phòng mình, đã mười một giờ. Ngày mai cả nhà đi mua sắm, hồi tối Lục thái hậu đưa ra ý chỉ bổ nhiệm Cố Thanh Đồng và Lục Bình An làm gã sai vặt.

Cố Thanh Đồng cầm điện thoại di động, suy nghĩ một lúc rồi nhắn tin cho Lâm Mặc Tuân: “Mặc Tuân, anh trai em về rồi.”

Sau khi Cố Thanh Đồng đi, Lâm Mặc Tuân vẫn chưa buồn ngủ, thấy cô nhắn tin, anh liền đánh một dòng chữ: “Người hai nhà chúng ta nên chính thức gặp mặt thôi.”

Cố Thanh Đồng nhìn tin nhắn của anh, gương mặt , lúc học cấp ba sao không phát hiện anh thẳng thắn như vậy nhỉ. “Mai em đi mua đồ tết với mẹ rồi, em đi ngủ, anh cũng nghỉ sớm đi.”

Một đêm ngủ ngon. Sáng hôm sau, mẹ Lục làm một bữa ăn sáng phong phú. Ba Cố nói được thơm lây của Lục Bình An.

“Anh xem, anh về, tài nấu nướng của mẹ phát huy vượt xa người thường.”

Ba Cố phụ họa: “Bữa sáng này quả là sự kết hợp giữa Trung Quốc và phương Tây.” Ba Cố vươn tay nhón chiếc bánh tiêu, Cố Thanh Đồng gấp xiu mại. Lục Bình An im lặng ăn cháo gạo kê.

Người một nhà vui vẻ hài hòa.

Chín giờ, mẹ Lục mang theo con gái đi siêu thị.

Cố Thanh Đồng đẩy xe, Lục Bình An và mẹ Lục một trái một phải đứng hai bên cô.

Cuối năm, lúc nào siêu thị cũng vô cùng nhiều người. Lúc mẹ Lục chọn đồ tiện thể tán gẫu cùng một bác gái.

“Chị hạnh phúc quá, con trai con dâu cùng ra ngoài với chị. Người trẻ tuổi bây giờ không muốn đi dạo siêu thị cùng chúng ta nữa đâu.” Bác gái nhìn Lục Bình An và Cố Thanh Đồng, vừa yêu thích vừa ngưỡng mộ, “Hai người này thật là xứng đôi.”

Lục Nhuế Chi cười không ngừng: “Đây là con trai và con gái tôi.”

Bác gái ngạc nhiên: “Thật là ngại quá. Chị thật hạnh phúc, một trai một gái.”

Cố Thanh Đồng nhìn khoe mắt Lục Bình An lia thẳng tới, giơ tay kéo cánh tay Lục Bình An: “Anh, anh toi rồi, lúc về nhất định mẹ sẽ ca anh một bài. Anh chờ xem.”

Lục Bình An đẩy gọng kính, mặt không đổi sắc: “Buổi chiều anh ra ngoài, phỏng chừng tối mới về được.”

Cố Thanh Đồng le lưỡi: “Tránh được mừng một, không tránh được mười lăm.”

“Anh về rồi, Lâm Mặc Tuân không vội để người hai nhà gặp mặt à? Thanh Đồng, trước mắt bận rộn chuyện của em đã.”

Cố Thanh Đồng cam bái hạ phong: “Anh, vẫn là tiến sĩ lợi hại, em không bao giờ... đấu cùng anh nữa.”

Lục Bình An cười: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Cố Thanh Đồng thăm ai oán, ai đây cũng là tiến sĩ kia, anh cứ chờ đấy.

Tốc độ của Lâm Mặc Tuân cực kỳ mau, hôm đó nói chuyện gặp mặt với ba Lâm mẹ Lâm. Ba Lâm đang đọc báo, mẹ Lâm đang uống thuốc làm đẹp, dưỡng nhan.

Lâm Mặc Tuân thông thả nói: “Ba mẹ, ngày mai gặp mặt ba mẹ Thanh Đồng.” Nói xong anh tiếp tục ăn cơm.

Ba Lâm nhìn mẹ Lâm: “Mặc Tuân, con có thể đừng đột ngột như vậy được không? Dù sao ba và mẹ con không còn trẻ nữa.”

Lâm Mặc Tuân giương mắt: “Không phải hai người mong ngóng con kết hôn sao.”

Mẹ Lâm nuốt ực một cái: “Lâm Đồng, cuối cùng cũng phải gặp thông gia, tôi chuẩn bị một chút.”

Lâm Mặc Tuân cười cười.

Lâm Mặc Tuân lái xe đến đầu đường siêu thị thì gọi điện cho Cố Thanh Đồng. Trong điện thoại rất ồn: “Bác gái mua đồ xong chưa?”

Cố Thanh Đồng nghiêng người gọi điện: “Chưa. Hôm nay lực chiến đấu của mẹ em bộc phát, căn cũng không căn nổi.”

Lâm Mặc Tuân cười: “Anh tới xách đồ giúp em.”

Cố Thanh Đồng toan nói không cần, Lục Bình An cầm một túi xương sườn đến cạnh cô: “Thanh Đồng, mẹ nói quên mua xì dầu, bảo em đi lấy một chai.”

Cố Thanh Đồng nhìn anh, vâng một tiếng: “Em cúp trước.”

Lục Bình An ném đồ vào trong xe đẩy: “Có người muốn đảm đương công nhân chuyên chở miễn phí à?”

Cố Thanh Đồng chẹp miệng: “Anh, thông minh sẽ hói đấy.”

Lục Bình An giơ tay lên sờ mái tóc đen dày trên đầu mình, chuyện này anh không cần lo lắng.

Tâm trạng mẹ Lục tốt, quả nhiên rất đáng sợ. Ước chừng bốn túi to, Cố Thanh Đồng và Lục Bình An không còn gì để nói, yên lặng chuyên chở.

Vừa tới cửa siêu thị, Cố Thanh Đồng liền thấy bóng dáng Lâm Mặc Tuân. Người đi đường qua lại, cô liếc mắt liền thấy được anh, áo khoác ngoài màu đen càng tôn thêm phong tư lỗi lạc của anh.

Lục Bình An không khỏi cong khóe môi: “Không tệ.” Anh nhẹ nhàng nói hai chữ.

Lâm Mặc Tuân nghe thấy thanh âm của họ liền đi về bên này: “Bác gái, cháu nghe Thanh Đồng nói hôm nay mọi người tới đây mua đồ, cháu thuận tiện tới giúp một tay.”

Sự xuất hiện của anh làm Lục Nhuế Chi vô cùng vui mừng, tất nhiên Lục Nhuế Chi biết anh cố ý tới, nghĩ bụng chàng trai trẻ này không tồi: “Không sao, không sao.”

Lâm Mặc Tuân nhận lấy túi trên tay Lục Nhuế Chi, nhìn Cố Thanh Đồng.

Cố Thanh Đồng nháy mắt mấy cái: “Anh, đây là Mặc Tuân.” Sau đó cô quay đầu nói với Mặc Tuân: “Đây là anh trai em.”

Hai người đàn ông xuất sắc gật đầu với nhau xem như chào hỏi.

Lâm Mặc Tuân lái xe đưa họ về nhà. Mẹ Lục giữ anh ở lại ăn cơm trưa, coi anh như con trai nhà mình.

Ba Cố đang đọc sách trong thư phòng, bị Lục Nhuế Chi gọi: “Đừng đọc sách nữa, Mặc Tuân tới.”

Ba Cố nghe vợ mình gọi thân thiết như vậy, nhất thời không thích ứng: “Biết rồi.”

Lâm Mặc Tuân và Lục Bình An ngồi tán gẫu ở phòng khách, Thanh Đồng ở phòng bếp làm trợ thủ cho Lục Nhuế Chi.

Thật ra ba Cố vẫn chưa thích ứng được chuyện thân phận của Lâm Mặc Tuân có sự thay đổi, sao chớp mắt một cái liền biến thành người yêu của con gái. Giáo sư Cố vẫn luôn coi Tần Tử Cháp là con rể tương lai, ông không khỏi nhớ tới màn tối hôm qua nhìn thấy.

Giáo sư Cố thất thần, Lâm Mặc Tuân đã nói chuyện hai nhà gặp mặt.

Lục Bình An kêu: “Ba...”

“Mọi người tiếp tục đi.” Giáo sư Cố nói.

Lục Bình An nhú mày: “Lúc này Mặc Tuân nói ngày mai người hai nhà gặp mặt.”

Giáo sư Cố sửng sốt: “Nhanh vậy à?”

Lâm Mặc Tuân bị lời của giáo sư Cố làm cho vui vẻ. “Mẹ cháu rất vội, lần trước sau khi gặp Thanh Đồng vẫn luôn bảo cháu đưa Thanh Đồng về nhà chơi.”

Lục Bình An cười trộm, không phát biểu ý kiến.

Giáo sư Cố suy nghĩ một lúc: “Vậy cũng được, ngày mai chúng ta gặp nhau vậy.”

Lục Bình An nâng ly trà lên, đuôi mắt thấy bóng dáng bận rộn trong phòng bếp. Lục Nhuế Chi vừa rang thức ăn vừa nói: “Con xem mẹ làm này, làm nhiều lần là biết. Sau này kết hôn cũng không thể ngày ngày ăn bên ngoài.”

Cố Thanh Đồng cúi thấp đầu: “Mẹ nghĩ quá rồi.”

Lục Nhuế Chi quay đầu liếc phòng khách: “Lúc này năm sau có thể ôm cháu rồi.”

Cố Thanh Đồng không ở đây nổi nữa, khuôn mặt phỉếm hồng trở lại phòng khách. Không thể không biết xấu hổ ngồi cạnh Lâm Mặc Tuân, mà ngồi ngay cạnh giáo sư Cố.

Lục Bình An: “Thanh Đồng, sao mặt hồng thế?”

“Thái ốt bị cay.” Cố Thanh Đồng trả lời.

Ánh mắt Lục Bình An xoay tròn, “Em trời sinh sẽ không thái thức ăn, cũng như môn toán em luôn học không tốt. Hết thuốc chữa, sau này em phải làm sao giờ. Ai lấy em nhất định sẽ phải xuống bếp.”

Cố Thanh Đồng lườm anh, anh trai, anh đang phá bĩnh em gái mình đấy à.

Mẹ Lục ở bên trong hô một tiếng, bảo giáo sư Cố vào giúp đỡ.

Lâm Mặc Tuân chậm rãi đứng lên: “Bác trai, để cháu đi.” Dừng một lúc, anh tiếp: “Tài nấu nướng của cháu cũng khá khá.”

29. Chương 29

Lâm Mặc Tuân xuống bếp. Giáo sư Cố đang nghiên cứu vấn đề thì Lục Bình An sâu xa nói: “Cố Thanh Đồng, em đúng là đâm phải phân chó rồi.”

Cố Thanh Đồng giận: “Vận khí của em không phải tốt bình thường, để đời này gặp phải mọi người.”

Lục Bình An:...

Cả nhà đều là phân chó ư!

“Quả nhiên là con gái lớn không giữ được.” Lục Bình An liếc cô.

Cũng trong lúc đó, trong phòng bếp.

Lâm Mặc Tuân vừa ra tay, nụ cười trên mặt Lục Nhuế Chi không dừng lại được. Lục Nhuế Chi trợ thủ, cẩn thận quan sát, chàng trai này thật là tốt, tài nấu nướng không tệ, không tệ. Lại nghĩ tiếp anh ở nước ngoài bao năm, dù điều kiện khá hơn nữa cũng không thể so với ở nhà. Thế là lại càng coi anh như con trai mình, lúc ăn cơm khen ngợi luôn miệng.

“Ai nói quân tử xa nhà bếp? Ông xem, Mặc Tuân quả thực là lên được phòng khách, xuống được phòng bếp.”

Giáo sư Cố ha ha hai tiếng, Lục Bình An im lặng ăn cơm.

Đôi đũa của Cố Thanh Đồng dừng trên đĩa sườn xào chua ngọt, “Mẹ, những lời này để hình dung người phụ nữ mà.”

Lục Bình An lắc đầu một cái, gương mặt anh co giật khó nhận thấy, tâm tình thật tốt. Anh gấp một miếng sườn chua ngọt vào bát Cố Thanh Đồng: “Em thích ăn sườn chua ngọt nhất mà.”

Khuôn mặt mẹ Lục đành lại: “Đã thế kìa hai mươi mốt, nam nữ bình đẳng, sao câu này không thể hình dung người đàn ông. Ông Cố, ông nói có đúng không?”

Giáo sư Cố nhấp một ngụm rượu: “Câu này à? Tôi nghiên cứu môn toán, về văn học tôi chỉ lướt qua, có vẻ rất nông cạn.”

“Bình An, con nói đi?” Mẹ Lục không tha.

Lục Bình An chậm rãi nuốt thức ăn trong miệng: “Con nghiên cứu sinh học.”

Mẹ Lục lại không bỏ qua, nhìn về phía Lâm Mặc Tuân.

Cố Thanh Đồng bình tĩnh mở miệng: “Con nhớ đại học năm ba, con và các bạn trai trong lớp từng thảo luận về câu này. Câu này có thể hiểu đại khái thế này: Ngày xưa trong gia đình, phụ nữ bị truyền thống đạo đức ước thúc, chỉ có thể làm việc trong bếp, hơn nữa chuyện phải làm giỏi nhất là nấu cơm, đây gọi là xuống phòng bếp. Không thể đến phòng khách gặp khách, sau này tư tưởng cởi mở, rất nhiều phụ nữ phá vỡ ước thúc, nên gọi là lên phòng khách. Nhưng phụ nữ vừa giỏi giang xinh đẹp, lại còn dịu dàng chủ động nấu cơm cho chồng là rất ít. Cho nên, lên phòng khách xuống phòng bếp là câu nói trong điển phạm của phụ nữ. Ừm, đại khái là như vậy, mọi người có ý kiến gì thì có thể bổ sung.”

Cả bàn cơm yên tĩnh. Ba người đàn ông nén cười, mẹ Lục trầm mặc.

Giáo sư Cố gấp một miếng thịt Đông Pha*: “Thịt này nấu ngon lắm.”

*Thịt Đông Pha hay gọi là thịt kho, thịt lăn.

Lục Bình An gật đầu khen: “Thủ nghệ của mẹ ngày càng tinh xảo, vượt qua đầu bếp của nhà hàng năm sao rồi.”

Cố Thanh Đồng vô cùng phối hợp gật đầu: “Đúng thế. Tay nghề của mẹ lừng danh xa gần.”

Bàn cơm lại hài hòa trở lại.

Sau khi ăn xong, Lục Bình An ngoan ngoãn đi rửa bát. Cố Thanh Đồng kéo Lâm Mặc Tuân đến thư phòng.

Lâm Mặc Tuân uống nước, hỏi: “Bác gái dạy khoa nào?”

Cố Thanh Đồng thở dài thườn thượt: “Chính trị.”

Lâm Mặc Tuân lặng lẽ: “Bảo sao.” Dừng một lúc, đoạn anh tiếp: “Theo đuổi chân lý, nghiêm cẩn nghiên cứu học vấn.”

Cố Thanh Đồng phì cười: “Anh đang muốn nói là mẹ em quá cường từ đoạt lý phải không?”

Lâm Mặc Tuân mỉm cười, quan sát tủ sách đầy sách của cô, đủ các thể loại, dã sử, chính sử, còn có tiểu thuyết ngôn tình, thậm trí còn có sách giáo khoa cấp ba.

Còn có sách toán. Lâm Mặc Tuân cong môi: “Bình thường em vẫn xem quyển này à?”

Cố Thanh Đồng then thùng: “Em vẫn để đấy, chưa dọn.”

Lâm Mặc Tuân cầm quyển toán 10, “Anh nhớ năm lớp mười môn toán của em còn tạm tạm.” Anh tùy ý lật sách: “Nhưng đến học kỳ sau...” Anh chưa nói xong thì có một tờ giấy tuột xuống.

Sắc mặt Cố Thanh Đồng hơi đổi, vừa định nhặt lên thì Lâm Mặc Tuân nhanh hơn cô một bước. “Còn giữ làm kỷ niệm à?” Lâm Mặc Tuân cười khê: “Thi được bao nhiêu?”

Lâm Mặc Tuân đặt sách lên bàn, chậm rãi mở bài thi ra.

Ánh đèn dịu dàng trên trần nhà bao phủ, khuôn mặt Lâm Mặc Tuân còn dịu dàng hơn ánh đèn kia gấp trăm lần, anh ngạc nhiên nhìn bài thi, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve. Qua bao năm, bài thi ố vàng, chữ viết ban đầu bị mờ đi.

Nhưng hết thấy vẫn quen thuộc đến thế. Sin, cos... những con chữ quen thuộc, hình vẽ quen thuộc.

Ánh mắt Lâm Mặc Tuân dời từ bài thi lên nhìn cô: “Nếu Trần Nhượng biết bài thi ở chỗ em, đoán chắc sẽ nổi giận với em.”

Cố Thanh Đồng xấu hổ, ra sức giải thích: “Em quên mất, thật đấy!”

Lâm Mặc Tuân không chớp mắt nhìn cô chăm chăm, rõ ràng là không tin. Không nên che giấu, che giấu chính là sự thật.

Cố Thanh Đồng quần bách, bị bắt quả tang.

“Lúc ấy Trần Nhượng viết thông báo tìm đồ nửa tháng.” Lâm Mặc Tuân bình tĩnh nói.

Cố Thanh Đồng : “Có chuyện này à?”

Lâm Mặc Tuân chậm rãi giúp cô nhớ lại: “Cậu ấy từng hét lên trong lớp là... ‘Rốt cuộc là ai thảm mền Lâm Mặc Tuân, giao bài thi ra đây! Nếu không đưa, tôi mà phát hiện sẽ cưỡng hôn người đấy!’” Đây là những gì Trần Nhượng nói ở trong lớp năm đó, đáng tiếc cuối cùng không tìm thấy bài thi này, tạo nên một vụ án không lời giải ở lớp bọn họ.

Cố Thanh Đồng đứng lên: “Anh trai gọi em.”

Lâm Mặc Tuân đưa tay kéo cô: “Muốn chạy trốn sao?” Cô bị anh ôm vào trong lòng, giọng anh hơi cao lên: “Giấu đồ của anh bao năm như vậy, rắp tâm phủ nhận!”

“Em không cần thận.” Cố Thanh Đồng nói, mắt đảo trái lia phải.

Ánh mắt Lâm Mặc Tuân giảo hoạt, giọng nói hơi đổi: “Anh cảm thấy nên thực hiện trừng phạt của Trần Nhượng. Hơn nữa cách nhiều năm như vậy, tội lỗi nặng thêm một bậc.”

Cố Thanh Đồng trợn to mắt.

“Nhưng khẳng định không thể để cậu ta trừng phạt...” Lâm Mặc Tuân tự nhiên nói, tiến đến gần cô từng chút một.

Nếu như dùng môn toán tính toán chính xác, thì ngay lúc hai đôi môi cách nhau 0.9cm, trong thư phòng an tĩnh và ấm áp, tình ý triền miên thì một giọng nói vang lên: “Xin lỗi quấy rầy hai người, xin chú ý nhà có người lớn, cần khóa cửa vào.”

Lục Bình An miễn cưỡng tựa trên cửa, đầu ngón tay nhẹ nhàng đẩy cánh cửa không đóng chặt ra, khoe môi anh đầy sự vui vẻ.

Cố Thanh Đồng sợ hãi. Vui sướng khó kìm chế của Lâm Mặc Tuân cứng lại trong nháy mắt.

Cố Thanh Đồng nhanh chóng rời khỏi ôm ấp của Lâm Mặc Tuân: “Em khô miệng, đi uống nước.”

Lâm Mặc Tuân bật cười, nhìn Lục Bình An, trực giác của anh cho biết Lục Bình An cố ý, anh sâu xa nói: “Tôi cũng khô miệng.”

Lục Bình An mỉm cười: “Trong nhà còn có hoa cúc, có thể lấy uống hạ hỏa.”

Cố Thanh Đồng đi pha trà, thư phòng cô đơn chỉ còn Lâm Mặc Tuân và Lục Bình An. Lục Bình An lẳng lặng nhặt bài thi lên, ánh mắt rơi vào cái tên trên bài thi... Lâm Mặc Tuân. Anh mỉm cười, cảm khái: “Nhà họ Cố có con gái mới lớn.”

Đầu ngón tay Lâm Mặc Tuân nhẹ nhàng lướt qua quyển sách trên bàn: “Anh cả cũng phải cố gắng lên.”

Rốt cuộc đánh lại được một cú, tâm tình thoải mái ra ngoài uống trà.

30. Chương 30

Thời khắc đẹp nhất cõi đời này, chính là khi bạn biết người bạn yêu cũng yêu bạn.

Đúng như bài thơ này: Làm sao để em gặp anh ngay thời khắc đẹp nhất, vì điều này em đã cầu xin trước Đức Phật năm trăm năm. Anh không biết vì để gặp anh lần nữa, em đã cố bao nhiêu dũng khí.

Cố Thanh Đồng tiễn Lâm Mặc Tuân ra cửa, hai người đứng dưới lầu. Bóng đêm dịu dàng, ánh sao lưa thưa tô điểm bầu trời đêm. Lâm Mặc Tuân quàng khăn cổ cho Cố Thanh Đồng.

Khu nhà lâu năm, buổi tối vắng lạnh lại thêm tình cảm không bình thường. Là bởi vì giờ phút này đang ở bên người không tầm thường.

Hai người đứng cạnh xe, không đếm xỉa gì đến nhiệt độ âm sáu, bảy độ.

Cố Thanh Đồng kể sơ qua chuyện khi còn bé, trí nhớ về khu nhà này, nơi này mang theo ký ức mười tám năm của cô và Tần Tử Cháp.

“Nhà Tử Cháp là nhà kia, khi còn bé chú Tần thường ra nước ngoài, dì cũng rất bận nên có một thời gian rất dài bọn em đều là cùng ăn cùng chơi.” Thật ra thì còn có cùng ngủ, nhưng chuyện này vẫn nên cắt xén thì hơn.

Thở bé con, thời gian ngọt ngào quá nhiều, khi trưởng thành phiền não cũng theo đó kéo đến.

Cố Thanh Đồng cau mày, thở dài nói, “Em không hề biết Hứa Diệu Thanh thích Tử Cháp.”

Lâm Mặc Tuân nắm chặt tay cô, anh biết cô khó chịu, vì trong lòng cô Tần Tử Cháp không bình thường, là bạn bè, là người thân. “Rất nhiều việc là duyên phận, cố cầu cũng không được.” Anh im lặng một lúc, “Thật ra anh vẫn cho rằng em và Tần Tử Cháp bên nhau.” Giọng của anh xa xăm.

Đêm nay nhất định là một đêm mất ngủ, ngày mai người lớn hai nhà gặp nhau. Đến lúc đó cô nên làm gì? Cố Thanh Đồng lăn qua lăn lại trên giường. Cố Thanh Đồng rất không nhân hậu gọi điện cho Chu Thanh Nguyệt, quả nhiên vú em vẫn chưa ngủ.

“Thanh Đồng, hơn nửa đêm gọi điện cho mình là có chuyện gì à?”

Cố Thanh Đồng nói vòng vèo: “Bé cưng ngủ chưa?”

“Ừ, vừa dỗ thằng bé ngủ rồi.”

“Thế chàng nhà cậu cũng ngủ rồi à?”

“Con ngủ cái là anh ấy đi ngủ, không khác gì heo. Không phải cậu quan tâm hai người đẩy ngủ hay không đẩy chứ. Mau nói đi, chuyện gì? Hỏi cái gì?”

Cố Thanh Đồng im lặng.

“Hỏi chuyện phòng the à?” Vú em hỏi rất ư hào phóng.

Cố Thanh Đồng hoàn toàn không phải đối thủ của cô, nhắm mắt lau mồ hôi, “Lúc trước người lớn hai nhà cậu và chồng cậu gặp mặt, cậu làm thế nào qua được?”

“Người lớn hai nhà các cậu gặp mặt à, động tác của anh rể mau thật. Là thế này, lúc ấy mình rất ngại, chỉ lo châm trà, bán rể tiếng cười. Dù sao trong bụng có một cục nợ, mình không tiện nói gì cả. Nói nhiều đều là lỗi.”

“Các cậu chuẩn bị khi nào thì có em bé?” Suy nghĩ của vú em luôn vượt qua bọn họ, cho nên hành động của cô cũng vượt quá mức quy định.

“Sắp rồi, sắp rồi.” Cố Thanh Đồng bị cô hỏi làm sửng sốt. “Không, ý của mình là tất cả sẽ hành động theo từng bước. Mình là người bảo thủ.”

Ha ha ha....

Chu Thanh Nguyệt ừ một tiếng, “Cố Thanh Đồng, lúc cậu kết hôn cẩn thận đấy.” Uy hiếp trắng trợn.

Cố Thanh Đồng suy nghĩ, hôn lễ của cô và Lâm Mặc Tuân... có bao nhiêu người muốn làm loạn?

Nói đùa với vú em thêm mấy câu, tâm tình căng thẳng của Cố Thanh Đồng thoáng buông lỏng. Vật vờ đến

nửa đêm mới ngủ, hôm sau rời giường tự rước lấy vảnh mắt thâm xỉ.

Mẹ Lục nhìn: “Cái con bé này, sắp gặp ba mẹ chồng tương lai, con cũng không thể phẫn khích đến thế, ngưỡng chừng là vẫn phải có.”

Giáo sư Cố nhìn chòng chọc gương mặt cô, ông thở dài thườn thượt, Lục Nhuế Chi nói rất là chí phải làm lòng ông đau xót quá đi thôi, con gái nuôi lớn trong lòng bàn tay sắp bị người đàn ông khác cướp mất.

Thanh Đồng le lưỡi: “Mẹ, không phải hưng phấn, là khẩn trương.”

Mẹ Lục lược trứng gà cho cô lăn mắt: “Con là khẩn trương còn ba mẹ là không nữa.” Mẹ Lục về phòng cầm một chiếc đầm caro lông dê ra: “Mặc cái này đi. Hai ngày trước cô con gửi tới.”

Cố Thanh Đồng ngoan ngoãn thay váy, mẹ Lục lại buộc cho cô một kiểu tóc, chỉ là một kiểu tóc thôi mà trông càng thêm động lòng người.

Hôm nay Lục Bình An ăn mặc tương đối chỉnh tề, anh cầm chiếc lược của Cố Thanh Đồng chải đầu.

Cố Thanh Đồng thầm hít một hơi, thật sự sắp gặp người lớn rồi, hình như đã lâu cả nhà không trịnh trọng như vậy.

Từ sáng đến trưa, Cố Thanh Đồng luôn ở trong trạng thái thấp thỏm bất an, Lục Bình An sâu kín nói: “Dáng vẻ em cũng được, trình độ học vấn cũng tạm tạm, bình thường không tiêu tiền lung tung, tuy không biết nấu cơm nhưng tổng thể thì có thể được bảy mươi điểm. Ngày nay tỉ lệ nam nữ mất cân bằng nghiêm trọng, em yên tâm đi, Lâm Mặc Tuân sẽ không lâm trận bỏ chạy đâu.”

Cố Thanh Đồng khóc không ra nước mắt: “Anh, em biết tại sao đến giờ em không có chị dâu rồi.”

Lục Bình An kéo tóc cô: “Vì trình độ thẩm mỹ của anh không cùng cấp bậc với Lâm Mặc Tuân.”

Cố Thanh Đồng nắm chặt tay, giữ vững hình tượng thực nữ, chuẩn bị gặp ba mẹ chồng rồi. Vừa nghĩ xong, cô vội lắc đầu một cái, bị hai cô nàng ở ký túc đầu độc nặng quá rồi.

Cô im lặng mặc niệm bác trai bác gái hai lần. Sau đó lại nhấn mạnh bác trai bác gái lần nữa.

Nữ phục vụ ở nhà hàng dẫn người nhà họ Cố vào bàn. Người nhà họ Lâm ăn diện đi gặp thông gia, đồng thời đứng lên.

Cố Thanh Đồng liếc thấy Lâm Mặc Tuân, anh diện một chiếc áo lông dê màu tím, bên dưới là chiếc quần màu đen, quả là tuần lãng dụ dăng.

“Bác trai Cố, bác gái Cố.”

“Bác trai Lâm, bác gái Lâm.”

Người hai nhà cùng ngồi xuống.

Rất cuộc đều là người thấu tình đạt lý, để hai người trẻ tuổi ngồi cạnh nhau.

Người hai nhà bắt đầu nói chuyện, đều là những từ khen ngợi.

“Giáo sư Cố có phúc quá, một trai một gái, thật là làm người khác hâm mộ.”

Giáo sư cố mở miệng: “Hai đứa này không làm chúng tôi bớt lo chút nào. Ngược lại Mặc Tuân, tuổi trẻ mà trên phương diện nghiên cứu toán học đã khiến những thế hệ đi trước là chúng tôi phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Trường Giang sáng sau đèn sáng trước, Lâm Đồng dạy dỗ thật tốt.”

Sau đó hai ông ba lại hàn huyên đến sở thích, cuối cùng hẹn lần tới cùng đi câu cá, đến thời gian cũng quyết định luôn.

“Giáo sư Cố, cứ quyết định vậy đi.”

“Được, vậy thứ sáu tuần này.”

Mẹ Lâm và mẹ Lục muốn liếc trắng mắt, lặng lẽ kéo tay ông chồng nhà mình.

Bỗng nhiên Cố Thanh Đồng sâu kín nói: “Ba, nước hồ bị đóng băng. Hai người muốn đục băng câu cá ư?”

Người một bàn bưng tỉnh đại ngộ, cười phá lên.

“Chúng ta là phần khích đến hồ đồ.” Ba Lâm nói.

Xa lạ lúc mới đầu hoàn toàn biến mất.

Lâm Mặc Tuân cười tủm tỉm, bàn tay đặt dưới bàn lặng lẽ néo tay Cố Thanh Đồng. Trước mặt người lớn, Thanh Đồng then thùng, vội rút tay về, sau đó châm trà cho người lớn.

Mẹ Lâm càng nhìn càng thấy thích, nói với mẹ Lục: “Lần đầu tôi gặp Thanh Đồng liền thấy quen mắt, ha ha, sổ ghi chép của Mặc Tuân bị thiếu mất một tờ, chỉ là có kẹp... Cái gì nhỉ, à chân dung cỡ lớn. Chỉ có

khôn mặt thôi, hình như là cắt ra từ ảnh chụp chung. Chị xem Thanh Đồng ngày càng mặn mà, bảo sao Mặc Tuân nhớ thương nhiều năm như vậy.”

Lâm Mặc Tuân căng thẳng: “Mẹ, uống trà đi.”

Ngại bà nói nhiều ư? Còn không phải đang lấy điểm cho thằng nhóc con ư. Con cũng không nhìn xem anh trai người ta vẫn đang quan sát chăm chăm kia. Con trai à, tương lai người ấy là anh rể đấy!

Lục Bình An liếc anh một cái, cho anh một ánh mắt ý là: “Thằng nhãi kia, buồn bực lắm hả. Thì ra mơ ước em gái anh đây từ lâu rồi.”

Cố Thanh Đồng suy nghĩ, quả thật hồi cấp ba chụp rất nhiều ảnh chân dung cỡ lớn, nhưng phần lớn là chụp với Hứa Diệu Thanh. Không thể ngờ được.

Mẹ Cố cũng khen ngược lại: “Lúc ấy tôi đến Định Lăng, nghe các thầy cô tán dương Mặc Tuân không ít.”

Trong sự tán thưởng không hề che giấu của hai bà mẹ, cuối cùng dẫn dắt đến ngày quan trọng nhất, đính hôn và kết hôn.

Mẹ Lâm nói: “Các cụ đều nói tháng giêng không lập gia đình tháng chạp không lấy chồng. Chị xem tháng ba cho hai đứa nhỏ đính hôn có được không?” Nói xong mẹ Lâm lấy một quyển lịch để bàn ra: “Chị xem mấy ngày tôi khoanh tròn này, cũng được lắm.”

Cố Thanh Đồng liếc qua, đây là lịch để bàn bọn họ dùng khi còn bé.

Mẹ Cố gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy. Đợi đến khi xuân về hoa nở, khi đó hai đứa chụp ảnh cưới cũng thích hợp. Kết hôn thì vào tháng năm sẽ không quá nóng.”

Ba Lâm và ba Cố uống trà, Lục Bình An ngồi im. Tâm trạng của hai mẹ hài hòa.

“Suy nghĩ của chúng ta quả là giống nhau. Mặc Tuân, Thanh Đồng, tháng ba đính hôn, các con không vội chứ?”

Cố Thanh Đồng ngược ngược cười cười. Cô nên trả lời thế nào đây, không vội ư? Đột nhiên cô hiểu lời của Thanh Nguyệt, châm trà, bán rẻ tiếng cười, thật là hành động sáng suốt.

Lâm Mặc Tuân ý tứ sâu xa nói: “Bọn con không vội, có lẽ mọi người vội hơn bọn con.”

Mẹ Lâm khô khốc co rút khóe miệng: “Thằng nhóc này...” Mẹ Lâm và mẹ Cố dùng ánh mắt trao đổi, cuối cùng quyết định ngày tháng.

Mười sáu tháng ba đính hôn, mừng một tháng năm kết hôn.

Khóe môi Lâm Mặc Tuân cong lên sung sướng, lặng lẽ thủ thỉ bên tai Cố Thanh Đồng một câu: “Quả nhiên cảm giác danh chính ngôn thuận khác hẳn.”

31. Chương 31

Cảm giác danh chính ngôn thuận là như thế nào?

Đại khái là như thế này.

Hai mươi chín tháng giêng, Cố Thanh Đồng đến nhà trọ của Lâm Mặc Tuân. Hôm sau Lâm Mặc Tuân đến nhà ông bà nội ở thành phố D, phải mừng sáu mới về được.

Lúc Cố Thanh Đồng vẫn còn trên đường thì Lâm Mặc Tuân đang pha trà. Cố Thanh Đồng không nghiên cứu mấy thứ này nhiều lắm, ở nhà những lúc không có việc gì làm giáo sư Cố thường làm mấy thứ này.

Cố Thanh Đồng uống trà anh pha, không cảm thấy có gì đặc biệt. “Mặc Tuân, anh học trà đạo từ bao giờ vậy?”

Lâm Mặc Tuân nhấp một ngụm trà: “Mới đây.”

Cố Thanh Đồng ngạc nhiên, thủ pháp nhuần nhuyễn của anh hoàn toàn không giống tay mơ. Cố Thanh Đồng cười tủm tỉm.

Lâm Mặc Tuân hơi nhướn mày: “Có phải cảm thấy chồng tương lai của em rất thông minh không?”

Bây giờ Cố Thanh Đồng đã dần thích ứng với chuyện đột nhiên Lâm Mặc Tuân thốt ra xưng hô thân mật. Tỷ như hôm đó sau khi người lớn hai bên gặp mặt, hai người đến Định Lăng một chuyến, đột nhiên anh nói với cô: “Vợ, đi với anh một chút.” Làm cho cô sợ hãi, nhất thời không nói được cái gì.

Hai chữ cuộc sống rất đơn giản, nhưng tại giây phút nghe thấy lại cảm động vô cùng. Lâm Mặc Tuân nói năm xưa anh và Trần Nhượng từng nói sau này phải dắt vợ mình đến Định Lăng.

Lâm Mặc Tuân từ tốn nói: “Bác trai rất có nghiên cứu về vấn đề này.” Cố Thanh Đồng mỉm cười, thì ra là vì cô, trong lòng vui vẻ biết mấy.

Lâm Mặc Tuân đặt chén trà xuống: “Anh muốn sau này giao tiếp giữa anh và bác trai có thể không bị giới

hạn ở lĩnh vực toán học.”

Cố Thanh Đồng ngạc nhiên, Mặc Tuân giảo hoạt quá. Cô nhìn anh chòng chọc, nhưng ngày mai người nào đó phải đi, một tuần không được gặp.

Một tuần đấy. Cố Thanh Đồng trầm tư, sao tự nhiên lại không nỡ thế này.

“Thanh Đồng...” Nghe Lâm Mặc Tuân gọi tên mình, cô thu lại tâm tư, phát hiện không biết Lâm Mặc Tuân ngồi vào cạnh cô từ bao giờ. Anh nắm tay cô, mười ngón giao nhau.

“Lúc anh không ở đây, nhớ qua cho cá ăn giúp anh, ba ngày qua một lần là được rồi. Đây là chìa khóa nhà, không được vất. Hai chúng ta hai chìa khóa.”

Chúng ta... Chúng ta...

Cố Thanh Đồng ờ một tiếng.

Lâm Mặc Tuân cười cười: “Anh đi tắm.”

Cố Thanh Đồng vẫn đang đắm chìm trong hai chữ “chúng ta”, không cách nào kìm chế. Lâm Mặc Tuân đi tắm, Cố Thanh Đồng dọn dẹp dụng cụ trà. Một lúc sau trong phòng tắm truyền ra tiếng Lâm Mặc Tuân: “Thanh Đồng...”

Cố Thanh Đồng chạy tới, cách cánh cửa hỏi: “Sao ạ?”

“Khăn bị rơi xuống đất, ướt rồi.”

“Anh chờ tí.” Cố Thanh Đồng nhanh chóng chạy đến ban công cầm một chiếc khăn lông khô. Cô nhẹ nhàng gõ cửa, không tự nhiên nói: “Em đưa khăn lông.” Cô ho khan một cái, vịn nắm đấm cửa.

Cửa mới mở ra thành một khe hẹp, bất chợt cô bị một lực kéo vào. Cố Thanh Đồng thẳm hét lên một tiếng.

Lâm Mặc Tuân khàn giọng: “Là anh.”

Cố Thanh Đồng nhét khăn lông vào ngực anh, may mà trong phòng tắm toàn là hơi nước nên chỉ cảm thấy mờ mờ. Cô thẹn thùng đảo mắt về phía cửa.

Lâm Mặc Tuân nhận khăn lông, hơi cúi đầu, tì vào cổ cô. Trong nhà bật điều hòa nên Cố Thanh Đồng chỉ mặc một chiếc áo lông cổ tròn. Những hạt nước trên người anh rơi xuống cổ cô, Cố Thanh Đồng cảm giác

cả người như có lửa.

“Anh muốn nói cho em biết danh chính ngôn thuận chính là như thế này, Thanh Đồng... Em không muốn tự mình khảo sát vóc dáng của anh ư?”

Mỹ nam quyến rũ!

Nhưng bình thường cô chỉ chảy nước miếng với những mỹ nam ở bên kia màn hình thôi.

Lâm Mặc Tuân chậm rãi vòng tay qua người cô, hai người dán chặt vào nhau.

“Mặc Tuân, anh không lạnh à?” Cố Thanh Đồng vẫn còn chút ý thức.

“Ừ, anh rất nóng.” Lâm Mặc Tuân hôn cổ cô, chỉ trong chốc lát cảm giác tê dại lan khắp toàn thân.

“Mặc Tuân, không phải anh phải sắp xếp hành lý ư?”

“Ừ, mai anh sẽ làm.” Giọng anh thay đổi rõ rệt.

Khi bàn tay anh trượt đến nội y bên trong, Cố Thanh Đồng chỉ còn sót lại chút ý thức nhỏ nhoi, nói nhỏ một câu: “Mặc Tuân, không phải anh đói bụng à? Đã bảo ra ngoài ăn cơm...”

Đói bụng. Quả thực rất đói.

Lâm Mặc Tuân không trả lời cô nữa, một tay giữ chặt eo cô, một tay nhanh chóng cởi áo. Ý thức của Cố Thanh Đồng bị nụ hôn của anh làm cho bay đến chín tầng mây xanh.

Lúc lâu sau, động tác của Lâm Mặc Tuân từ từ chậm lại, thủ thủ bên tai cô: “Về phòng nhé.”

Sao Cố Thanh Đồng có thể là đối thủ của anh. Khi anh ôm cô đi qua phòng khách, Cố Thanh Đồng hơi rụt người lại, nhích vào trong ngực anh. May mà rèm cửa trong nhà kéo kín, không thì thật là mất hết mặt mũi.

Khi hai người đi đến giữa cửa thì điện thoại của Cố Thanh Đồng vang lên, tiếng chuông trong trẻo đột ngột.

Hai người về đến phòng, nằm trên giường, Lâm Mặc Tuân đè lên người cô. Cố Thanh Đồng ậm ừ nói: “Là điện thoại của anh trai.” Điện thoại liên tục quấy nhiễu, như thể cố ý.

Lâm Mặc Tuân thở hổn hển, giơ tay kéo chăn qua, đắp kín cả hai người nhưng không có động tác tiếp theo.

Điện thoại vẫn đổ chuông không ngừng.

“Em nghỉ ngơi một lúc đi, anh đi nghe điện thoại.” Lâm Mặc Tuân bò dậy. Rốt cuộc lúc này Cố Thanh Đồng mới quang minh chính đại ngắm anh. Mặc Tuân vốn cao gầy, làn da rất đẹp, Cố Thanh Đồng ngượng ngùng giấu mặt vào chăn.

Sau này tất cả sẽ là của họ Cố nhà cô.

Lâm Mặc Tuân mặc áo ngủ nghe điện thoại. Lục Bình An bên kia thấy điện thoại có người nhận: “Ày dà, cuối cùng cũng chịu nhận điện thoại của anh à.”

“Là tôi.” Giọng Lâm Mặc Tuân trầm thấp.

Lục Bình An hơi sững sốt. “Thanh Đồng không về ăn cơm tối, buổi tối trả về ngủ chứ?” Anh hỏi thẳng. Mẹ Lục vẫn còn bảo thủ, thúc giục anh gọi điện cho hai tên quỷ nhỏ này.

Lâm Mặc Tuân cười: “Cô ấy mệt, đang nghỉ ngơi.”

Lục Bình An ngạc nhiên: “Này, tôi nói hai người chứ, còn chưa chính thức đính hôn đâu.”

Lâm Mặc Tuân vuốt mặt: “Anh cả, anh nghĩ nhiều rồi. Chúng tôi rất trong sáng.”

Lục Bình An chợt cười: “Xem ra cú điện thoại này của tôi rất đúng lúc. Mặc Tuân, tôi nói cho cậu biết, ít nhất cũng phải đính hôn đã.”

Lâm Mặc Tuân cong môi: “Lúc nữa cô ấy tỉnh, chúng tôi cơm nước xong tôi sẽ đưa cô ấy về.”

Cúp điện thoại, Lâm Mặc Tuân uống cốc nước, ngây ngô chốc lát rồi mới cầm cốc nước ấm vào phòng, lúc này phát hiện Thanh Đồng đã ngủ.

Anh nhẹ nhàng nằm cạnh cô, ôm cô vào trong ngực. Thanh Đồng mê sảng, gọi tên anh. Lâm Mặc Tuân hôn lên trán cô: “Ừ, ngủ đi.”

Anh nhắm hai mắt lại, thật ra thì những lời của Trần Nhượng cũng không tệ. Giai đoạn đầu phát triển rề rà lặng lẽ, giai đoạn sau đột nhiên phát triển đột ngột. Chỉ có Lâm Mặc Tuân mới có thể làm được.

Bỏ đi, chờ thêm thời gian nữa.

Lúc tỉnh dậy Cố Thanh Đồng phát hiện mình đang nằm trong ngực Lâm Mặc Tuân. Cô bò dậy, Lâm Mặc Tuân cũng tỉnh. Tuy bước cuối chưa hoàn thành nhưng cả mặt tinh thần lẫn thân thể, cả hai người đều đến gần nhau thêm bước nữa.

Lâm Mặc Tuân sâu xa nói: “Thanh Đồng, nhất định tối mai anh sẽ mất ngủ.”

Cố Thanh Đồng vuốt phẳng quần áo: “Sao lại thế?”

“Ừ, cảm giác ôm em lúc ngủ thật tốt.” Dừng một lúc, anh thở dài: “Dĩ nhiên, nếu như điện thoại của anh trai chậm hơn chút nữa thì sẽ tốt hơn.”

32. Chương 32

“Mặc Tuân...” Cố Thanh Đồng gọi tên anh.

“Ừ?” Âm cuối của anh hơi cao.

“Xong rồi, nhất định anh ấy sẽ hiểu lầm.” Thanh Đồng túm chăn, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lâm Mặc Tuân bất đắc dĩ cười cười, có lúc Lục Bình An làm người ta không kịp ứng phó. May mà Thanh Đồng không bị anh làm ảnh hưởng.

Hai người ra ngoài ăn cơm. Nháy mắt đã đến mười giờ, Cố Thanh Đồng nhìn con số trên màn hình di động, hận không thể quay ngược thời gian.

Sau khi ăn xong, Lâm Mặc Tuân đưa cô đến cửa nhà, chào hỏi giáo sư Cố và Lục Nhuế Chi, vì thời gian không sớm nên anh chỉ ngồi một lúc rồi về.

Thanh Đồng ngồi trên giường đọc sách, điện thoại để một bên. Lục Nhuế Chi gõ cửa đi vào, “Sữa nóng, uống đi rồi ngủ sớm một chút, đừng thức khuya, hai ngày nay sắc mặt con không tốt lắm. Thanh xuân của con gái có hạn.”

Thanh Đồng nhận lấy: “Mẹ, mẹ thật tốt.”

Lục Nhuế Chi nhìn thoáng qua điện thoại cô đặt bên cạnh, “Trước kia không thấy con ôm điện thoại suốt như bây giờ. Điện thoại có bức xạ, chơi ít thôi.”

Thanh Đồng cười cười.

Lục Nhuế Chi nghĩ đến chuyện gì, bèn đề thấp giọng, cần nhằn: “Thanh Đồng, hai nhà chúng ta đã gặp mặt, nhưng con với Mặc Tuân vẫn chưa đính hôn, con vẫn cần giữ gìn, hiểu chưa?”

Cố Thanh Đồng vừa cầm cốc sữa lên uống liền bị sặc. Lục Nhuế Chi vội vỗ lưng cho cô: “Lớn ngần này rồi còn hấp ta hấp tấp.”

Cố Thanh Đồng khóc không ra nước mắt, ai bảo tự dưng mẹ nói chuyện này. Nhưng chỉ có thể giữa mẹ con mới nói những lời này, Thanh Đồng cọ đầu vào vai Lục Nhuế Chi: “Mẹ, con sẽ cố gắng.”

Lục Nhuế Chi cười.

Tuy trong lòng giáo sư Cố vẫn còn tiếc hận chuyện đổi con rể tương lai nhưng dù sao là chuyện của các thanh niên, ông không thể nói thêm gì.

Nói đúng ra thì người lớn hai bên có quen biết nhau. “Cuối cùng tôi đã hiểu, sao mấy năm nay Thanh Đồng và Tử Cháp không liên lạc với nhau.” Giáo sư Cố cảm thán.

Lục Nhuế Chi liếc ông: “Ông đừng nói chuyện này với bọn trẻ. Thằng bé Mặc Tuân kia mọi mặt đều không có gì để chê. Vả lại, người ta nhìn trúng con gái ông từ hồi cấp ba, bao năm như thế, hai người có thể cùng nhau tiến đến bước này cũng không dễ gì.”

Giáo sư Cố ừ một tiếng: “Không phải tôi nói Mặc Tuân không tốt, chỉ là tôi khó thích ứng được. Chú Tần, Chu Nhã vẫn hi vọng kết thông gia với chúng ta.”

Lục Nhuế Chi thở dài: “Mấy lần Tử Cháp tới, tôi cũng thấy được, trong lòng tôi cũng đau chứ, rốt cuộc là đứa bé chúng ta nhìn từ nhỏ. Tôi nghe Chu Nhã nói, thằng bé đang thành lập học bổng tên là T&Z ở đại học C.”

Giáo sư Cố cau mày: “Nhất thời Tử Cháp cũng không thể buông được, không biết bao giờ mới có thể cởi được nút thắt này.”

“Chờ thời gian mài mòn thôi, mọi chuyện rồi sẽ qua, Tử Cháp khác rồi.”

Ngày hôm sau, Lâm Mặc Tuân và người nhà đến thành phố D. Thật ra thì lần gặp mặt này của hai nhà Lâm Cố, vốn nên đưa cả họ hàng hai bên, nhưng Mặc Tuân hành động quá nhanh, hai nhà không ứng phó kịp nên họ hàng vẫn chưa biết chuyện Mặc Tuân sắp đính hôn.

Hôm ba mươi, bên tai tiếng pháo không ngừng. Mấy đứa trẻ con nhà họ Lâm rất quý Lâm Mặc Tuân, Lâm Mặc Tuân đến đâu là chúng leo đèo theo đó. Con trai của anh họ cả là Tròn Tròn lên tiểu học năm nhất, kỳ này thi không tốt lắm, lại thêm anh họ và chị dâu cấm cậu bé chơi điện thoại, thế là thấy Lâm Mặc Tuân liền giả vờ đáng thương, cuối cùng lấy được điện thoại của Lâm Mặc Tuân.

“Chú ơi, chị gái này là ai?”

Khóe môi Lâm Mặc Tuân hơi cong: “Đô Đô, không được gọi là chị.”

“Vậy gọi là gì ạ?” Tròn Tròn xem ảnh.

Lâm Mặc Tuân đảo trông mắt một cái, cầm lấy điện thoại, bấm một dãy số: “Đô Đô, gọi thím đi.”

Thanh Đồng đang trong bếp giúp Lục Nhuế Chi nấu nướng, đột nhiên điện thoại vang lên, cô vội vàng lau tay đi nghe điện thoại: “Mẹ, con đi nghe điện thoại.”

Lục Nhuế Chi cười, đúng là thanh niên. Nhưng ngược lại bây giờ Thanh Đồng cởi mở hơn nhiều, bà vui mừng ngâm đôi câu ca.

Thanh Đồng qua phòng bên cạnh nghe máy, chưa nói gì thì bên trong truyền ra một giọng nói giòn giã: “Thím...” Cô giật mình không biết làm thế nào, “Alo...”

“Thím, cháu chào thím, cháu là Tròn Tròn.” Tròn Tròn liến thoắng tự giới thiệu mình liền một mạch, “Tên cháu là Lâm Kỳ, ba cháu là Lâm Mặc Viễn...”

Cố Thanh Đồng coi như nghe rõ, Lâm Mặc Tuân bên kia cầm lấy điện thoại: “Thanh Đồng...”

“Cháu của anh à?” Thanh Đồng hỏi.

Lâm Mặc Tuân ừ một tiếng: “Thằng nhóc thấy ảnh của em trong điện thoại anh, luôn miệng gọi em là chị.”

Cố Thanh Đồng nói: “Chúng ta già thật rồi.”

Lâm Mặc Tuân cười: “Tuy gọi chị nghe trẻ nhưng bối phận không thể lung tung. Ai bảo anh là chú của thằng nhóc đây, Thanh Đồng, xuất giá tông phụ. Quen là được rồi.”

Cố Thanh Đồng: ...

Hai người nói chuyện một lúc, đại để là đang làm gì. Cố Thanh Đồng vừa nghe Lâm Mặc Tuân nói không phải làm gì, liền nói: “Thích quá nhỉ. Anh trai em chỉ đi siêu thị mua ít đồ, em với mẹ bận không đi được.”

Lâm Mặc Tuân kéo Tròn Tròn vẫn đang ghé tai vào anh: “Thanh Đồng...” Mỗi lần Lâm Mặc Tuân gọi tên cô, Cố Thanh Đồng đều sẽ hơi ngẩn ra.

“Lúc này năm sau, anh nấu cơm, em nghỉ ngơi. Sau nữa, em bế con, anh nấu cơm. Em thấy thế nào?”

Sang năm... sau nữa... con.

Đứa con của cô và Lâm Mặc Tuân.

Cố Thanh Đồng ờ một tiếng: “Thật ra thì em thích con gái.” Cố Thanh Đồng tỉnh táo bình tĩnh, sau khi gặp Lâm Mặc Tuân thì đại não thường không làm chủ, không cách nào khống chế, lại còn là lần sau tiếp nối lần trước.

Lâm Mặc Tuân cười một tiếng trầm thấp, “Ừm, sinh con gái, con gái của chúng ta.”

Cố Thanh Đồng không cách nào nói chuyện tiếp: “Mẹ gọi em, em phải đi giúp.” Cúp điện thoại, cô hít một hơi thật sâu.

“Làm sao bây giờ? Anh mong có một cháu ngoại trai cơ.” Lục Bình An không biết đến từ lúc nào.

Cố Thanh Đồng giật mình: “Anh, anh nghe trộm em nói chuyện điện thoại.”

Lục Bình An nhún vai: “Thanh Đồng, anh trai phổ cập cho em. Từ khía cạnh sinh vật học, sinh con trai hay gái, quyền quyết định đều ở người chồng, cho nên nhớ đòi Mặc Tuân X.”

Thanh Đồng không ngóc đầu lên được, cô thủng thẳng đến cạnh Lục Bình An, hơi ngắc đầu, “Tuy môn sinh của em không giỏi nhưng được cái em nhớ lâu.”

Bên này Lâm Mặc Tuân đang ôm Tròn Tròn, ánh mắt tràn đầy cưng chiều: “Tròn Tròn thích em trai hay em gái?”

Tròn Tròn chơi điện thoại của anh, “Em gái.” Con nít bảy tuổi có nghe hiểu người lớn nói gì không? Giáo sư Lâm!

Một năm trôi qua trong chớp mắt, vui vẻ cũng tốt, bi thương cũng được, cuối cùng cũng đã qua. Một năm này, với hai người Thanh Đồng và Mặc Tuân mà nói thì là một năm đặc biệt, bọn họ bắt đầu hoạch định cuộc sống chung. Người nhà họ Cố vẫn không thay đổi tiết mục hàng năm đó là xem tiết mục cuối năm. Mấy năm này Thanh Đồng không có thói quen gác đêm, năm nay lại ngược lại. Lục Nhuế Chi bảo cô đi ngủ mấy lần nhưng cô không nghe.

Cuối cùng cũng tới một phút đếm ngược, cô bấm số điện thoại của Lâm Mặc Tuân, điện thoại được kết nối nhanh chóng. Hai người có thể nghe thấy tiếng pháo trong điện thoại.

Thanh Đồng đứng ở cửa sổ, nhìn pháo hoa trong bầu trời đêm, ánh sáng rực rỡ chói mắt như những vì sao.

Lâm Mặc Tuân nói: “Vừa định gọi điện cho em, không ngờ em nhanh hơn anh một bước.”

Thanh Đồng thấp giọng hỏi: “Mặc Tuân, anh đang làm gì?”

“Đánh bài với mọi người một lúc, vừa xem tiết mục cuối năm xong.”

Hình như bên kia rất náo nhiệt, Thanh Đồng nghe thấy những tiếng ùng ùng, Lâm Mặc Tuân nhanh chóng lên tầng, vào phòng.

“Sắp tới lúc đếm ngược rồi.”

Lâm Mặc Tuân ừ một tiếng.

Điện thoại trầm mặc trong chốc lát, cùng nhau im lặng chờ đợi, không tiếng động nhưng tràn đầy tình cảm ấm áp.

“10... 9... 8... 7... 6... 5... 4... 3... 2... 1...”

Ngay lúc ấy tiếng pháo đồng loạt vang lên, tâm tình kích động không cách nào ức chế. Một năm mới, khởi đầu mới, cuộc sống mới.

“Mặc Tuân, em yêu anh, có lẽ là từ năm lớp mười.”

Tiếng pháo vang lên ùng ùng, lời của cô nhẹ nhàng tung bay. Nửa ngày không thấy anh hồi phục.

33. Chương 33

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

May là nói qua điện thoại, nếu mặt đối mặt nói những lời này thì lúng túng chết được. Lâm Mặc Tuân bị mình làm cảm động ư?

Lâm Mặc Tuân dờ dẫm đứng im tại chỗ, khóe môi anh giật giật, lúc lâu sau mới lên tiếng: “Thanh Đồng, em cướp lời kịch của anh rồi.”

Có Thanh Đồng ngăn ra, đầu tiên là thoát khỏi sự lúng túng, sau đó suy tư hồi lâu mới nói được một câu thế này: “Vâng, em nhận được rồi.”

Cách ngàn dặm nhưng hình như có dòng nước ấm chảy qua.

“Mùng sáu anh về.” Câu này, Thanh Đồng đã nghe anh nói cả trăm ba lần.

“Em biết rồi, giáo sư Lâm, anh ngày càng đông dài.”

Lâm Mặc Tuân cười khê, anh nhìn ánh sáng rực rỡ trên bầu trời đêm nơi xa, một năm này là năm vui vẻ nhất của anh. Mấy năm trước anh ở nước ngoài, thường xuyên muốn lên mạng nhắn tin cho cô, nhưng cuối cùng là kìm chế được.

Hôm nay, thật đẹp.

Hai người vừa nói chuyện, Thanh Đồng miêu tả căn kê hai trai đẹp trong chương trình cuối năm vừa xem, thậm chí nói với Mặc Tuân là rất hi vọng hai người đó có thể ở bên nhau.

Lâm Mặc Tuân im lặng là vàng.

Thẩm thoát đã nói được nửa giờ. Lúc này mẹ Lâm lên tầng, “Mặc Tuân...” Vừa mở miệng gọi thì thấy anh đang nói chuyện điện thoại.

“Nói chuyện với ai vậy?” Sao mẹ Lâm có thể không biết là ai.

Mặc Tuân nói: “Con dâu của mẹ.”

Cố Thanh Đồng:...

“Mẹ muốn nói chuyện với em.” Sau đó Mặc Tuân đưa điện thoại cho mẹ Lâm.

Mẹ Lâm nói chuyện với con dâu tương lai, giọng điệu dịu dàng: “Thanh Đồng...”

Suýt nữa thì Thanh Đồng gọi, “Mẹ...”, cô nuốt nước miếng, “Bác gái, năm mới vui vẻ, vạn sự như ý, chúc phát tài...” Cô nói năng có thứ tự.

Mẹ Lâm phấn khởi: “Lì xì của con, mẹ đưa Mặc Tuân rồi, thằng bé về thì nhớ đòi.”

Cố Thanh Đồng . “Cám ơn bác gái.”

“Thanh Đồng à, nhà mẹ phải mừng sáu mới về được, sau khi về thì đến nhà chơi đi, mẹ làm đồ ăn ngon cho con.”

Thanh Đồng ngượng ngùng vâng một tiếng.

“Gửi lời hỏi thăm thông gia giúp mẹ nhé.”

Cuối cùng Thanh Đồng đã biết thì ra có lúc Mặc Tuân hài hước đều là di truyền từ mẹ chồng tương lai.

“Được rồi, mẹ không quấy rầy vợ chồng son các con.” Mẹ Lâm cười híp mắt đi ngủ.

Mặc Tuân nhận điện thoại: “Giờ có ngủ hay không?”

Tiếng Thanh Đồng như muỗi vo ve: “Vâng.”

“Đi ngủ sớm đi.” Mặc Tuân hơi trầm ngâm.

Hai người lưu luyến cúp điện thoại, thật là sống một ngày bằng một năm.

Hôm sau, Thanh Đồng ngủ dậy giấc đến chín giờ mới bò dậy. Lục Nhuế Chi không mắng cô, muốn để cô ngủ thêm lúc nữa. Vì trưởng bối nhà họ Cố đều đã qua đời nên mừng một mấy năm nay đều đến nhà bà ngoại Lục Bình An.

Năm nay cũng thế, có vẻ như năm nay Lục Nhuế Chi rất phấn khích. Giáo sư Cố phải luôn miệng nhắc nhở, cô giáo Lục, thẳng lưng.

Mấy năm trước, họ hàng đều hỏi hai anh em những vấn đề y hết nhau, năm nay mọi cả hỏi trước: “Bình An lớn bằng thằng cả nhà tôi, lần trước giới thiệu cô gái kia cho thằng bé, đã nói chuyện chưa?”

Lục Nhuế Chi lắc đầu.

Mọi người than nhẹ, xem đi, học giỏi cho lắm cũng vô ích.

“Thanh Đồng thì sao? Con gái thì không thể lè mề, thanh xuân ngắn lắm.”

Thanh Đồng ngồi bên cạnh, nghe mẹ cả nói vậy, suýt phun trà ra ngoài, sao hơi có ý đem xuân khổ đoản* thế nhỉ.

*Đêm xuân khổ đoản, thành ngữ chỉ con người khi ở trong hoan lạc, thời gian trôi qua rất nhanh. Ở trên mẹ cả nói thanh xuân khổ đoản nghĩa là thanh xuân ngắn lắm.

Lục Nhuế Chi uống trà, thông thả nói: “Mười sáu tháng ba, Thanh Đồng đính hôn, đến lúc đó họ hàng hai bên làm quen một chút.”

Chỉ một câu nói thôi mà họ hàng ầm ĩ cả lên: “Nhuế Chi, cô cũng thật là, chuyện lớn như vậy mà không nói sớm cho chúng tôi.”

Lục Nhuế Chi cười: “Năm ngoái mọi người đều bận nên chưa nói cho mọi người.”

“Nhà hàng trai thế nào?”

“Bạn học cấp ba của Thanh Đồng, mới ở nước ngoài về, khéo thay cũng dạy học cùng hoa với ông Cố.”

“Ai u, chàng thanh niên này không tệ, thầy giáo ư, xứng đôi với Thanh Đồng chúng ta đấy.”

Sau đó, cả một buổi sáng, mọi người đều dựa vào “Lâm Mặc Tuân” để trôi qua. Mẹ gọi Thanh Đồng đến hỏi thăm cận kề.

Mẹ út nói: “Có ảnh không? Các phương diện đều tốt lắm, nhưng tôi phải xem diện mạo thế nào. Thanh Đồng của chúng ta xinh xắn thế này, phải tìm trai tài gái sắc.”

Thanh Đồng nói thẳng, không có ảnh.

Lục Nhuế Chi cười hình hích, đợi đến hôm này, mấy người liền hâm mộ. Hai năm qua, bà bị mấy bà chị dâu này nói không ít. Nhưng nếu Bình An có thể nhanh chóng yên ổn, bà càng viêm mãn.

Ngày mừng năm, Lâm Mặc Tuân theo ba mẹ đến nhà cậu. Đúng lúc bạn thân của Đồng Ngọc mang theo con gái đến. Đồng Ngọc vẫn chưa biết hai nhà Lâm, Cố đã gặp mặt.

Bà một lòng muốn giới thiệu con gái của bạn thân cho Mặc Tuân, cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội chạm mặt.

Mẹ Lâm vừa thấy tình hình này liền hiểu ra, bà lặng lẽ kéo Đồng Ngọc qua một bên, “Hôm nay chị tới đây là muốn nói cho mọi người biết Mặc Tuân sẽ đính hôn vào ngày mười sáu tháng ba, nhà chị đã gặp ba mẹ đảng gái rồi.”

Đồng Ngọc ngạc nhiên: “Sao lại đột ngột vậy? Thành bé mới về bao lâu chứ?”

Mẹ Lâm liếc người ngoài phòng khách: “Cô nói với người ta như nào?”

Đồng Ngọc nhăn mày, “Em nói để hai đứa gặp nhau một lần, để tự bọn chúng xử lý. Chị cũng biết đứa bé Miểu Miểu này còn gì, quả thực không tệ, đáng đáp đẹp mắt, cái gì cũng đều tốt.”

Mẹ Lâm gật đầu, nhưng hiện tại không tiện ra ngoài nói với người ta là Mặc Tuân đã có bạn gái, chẳng phải khiến người ta khó chịu.

Đồng Ngọc áy náy, “Chị dâu thật xin lỗi.”

Mẹ Lâm không thể nói gì, “Để chị nói với Mặc Tuân một tiếng.”

Đồng Ngọc thở dài. Tên phản đồ Đàn Nhạc đã đi trước một bước, nói với Lâm Mặc Tuân, “Anh, mẹ muốn tác hợp anh với chị Miểu Miểu.”

Lâm Mặc Tuân thầm nhủ mày. Quả nhiên buổi chiều ba người bọn họ cùng đến một cửa hàng đồ ngọt.

“Chị Miểu Miểu, chị muốn uống gì?” Đàn Nhạc hỏi.

Miểu Miểu liếc mắt nhìn Lâm Mặc Tuân, “Mặc Tuân, anh uống gì?”

“Em với anh ấy uống nước lọc, anh ấy không thích uống mấy thứ này.”

Miêu Miêu vẫn cười, “Chị cũng uống nước lọc, mấy ngày này ăn nhiều dầu mỡ quá.”

Miệng Đàn Nhạc hình chữ O, cô bé gật đầu một cái. “Vây em gọi.”

“Gọi cho anh một ly sinh tố xoài.” Đột nhiên Lâm Mặc Tuân lên tiếng.

Đàn Nhạc chờ ra: “Anh, khẩu vị của anh thay đổi từ bao giờ thế?”

Lâm Mặc Tuân cười dịu dàng: “Mới đây.” Anh dừng một lúc, đoạn tiếp: “Bạn gái anh thích uống.”

Một câu nói, nháy mắt làm hai người kia đều ngơ ngẩn.

Đàn Nhạc trừng to mắt, nhìn Lâm Mặc Tuân chằm chằm. Về mặt mỹ lệ của Miêu Miêu thay đổi liên tục, nhưng vẫn kìm chế được.

Đàn Nhạc nhìn Miêu Miêu, cảm thấy đáng thương, song vẫn hỏi giúp cô, “Anh, anh nói bạn gái nào cơ, em không biết đấy.”

Ngón trỏ bên trái của Lâm Mặc Tuân nhẹ nhàng gõ mặt bàn. “Mới theo đuổi được gần đây.”

“Anh theo đuổi người ta?”

“Không thì sao? Bạn gái rơi từ trên trời rơi xuống à?”

Kính nhờ anh trai, anh nghĩ đến Miêu Miêu một chút đi.

“Chị Miêu Miêu, chúng ta ăn xoài tiểu hoàn tử* đi, ăn ngon lắm.”

Hôm nay Hiểu Như và bạn học đi chơi, dạo nửa ngày, lúc này tới nghỉ chân một lúc. Bạn học kéo cô. “Nhìn trai đẹp kìa.”

Hiểu Như không có hứng: “Mình thấy trai đẹp nhiều rồi.”

Bạn học không chịu, nhất quyết không tha, “Cậu xem đi, tiếc quá, trai đẹp có bạn gái rồi. Đáng tiếc cô ta cũng được.”

Hiểu Như lơ đãng thoáng nhìn, mớ nó! Tình hình gì đây! Cô giữ chặt tay bạn học. Bạn học gào khóc: “Cậu làm gì đấy?”

Hiểu Như kéo bạn học, lặng lẽ ngồi vào góc.

“Triệu Hiểu Như, đây là trai của cậu à! Cậu cứ như trinh thám ấy.”

Hiểu Như lấy điện thoại ra, “Là trai của bạn cùng phòng của mình.” Sau đó chụp tách tách mấy tấm. “Không thể nào máu cún thể chứ, bên ngoài...?”

Bạn học bình tĩnh, “Có thể.”

Hiểu Như khóc không ra nước mắt, suy nghĩ một lúc, cuối cùng báo cho Thanh Đồng. Nhưng nhờ may không như vậy thì chẳng phải là cô làm ô uế danh tiếng giáo sư Lâm ư. Hiểu Như rối rắm, quyết định thử dò xét.

Thiếu Nữ Như Hoa: Người đẹp, hai ngày nay có béo lên không?

Mộc Đồng: Không, tụt mất một cân.

Hiểu Như ngẫm nghĩ, chẳng lẽ hai người xảy ra xích mích gì thật.

Thiếu Nữ Như Hoa: Không phải giáo sư Lâm về nhà mừng năm mới, cậu bị bệnh tương tự đấy chứ?

Mộc Đồng: %>_<%

Hiểu Như thở hắt ra một hơi, xem ra mọi chuyện đều bình thường. Hiểu Như thẳng tính, chuyện này cô không nhịn được.

Thiếu Nữ Như Hoa: Thanh Đồng, nói với cậu một chuyện nghiêm túc nhớ. Mình đang đi chơi ở thành phố D, sau đó số mệnh an bày cho mình gặp Đất Đen nhà cậu. Giờ phút này đây, anh ấy ngồi trước mình, nhưng đối diện anh ấy có hai mỹ nữ. (Trong mắt mình cậu đẹp nhất.)

Thiếu Nữ Như Hoa gửi qua hai bức ảnh. Sau đó Mộc Đồng không có tin tức gì.

Hiếu Như lôi kéo bạn học, vội vã đổi cửa hàng đồ ngọt khác, xem như cái gì cũng không xảy ra. Cuộc sống tốt đẹp hơn nữa cũng sẽ dậy sóng. Triệu Hiếu Như cảm khái.

Chẳng qua là điện thoại của Thanh Đồng hết pin, cô định lúc về sẽ sạc pin rồi liên lạc lại với Hiếu Như, nhưng cô nường kia đã mất dạng. Cô nhìn ảnh, Mặc Tuân mới không phải người như vậy đâu.

Phẩm chất của Đất Đen thực sự rất đáng tin.

Nhưng đau lòng quá đi mất, Mặc Tuân đang ăn sinh tố xoài, mấy hôm nay cô không ăn.

- Hết chương 33 -

Tập tin gửi kèm:

Chú thích: Xoài tiểu hoàn tử

34. Chương 34

Một ngày thắm thoát trôi qua, từ mừng một đến mừng năm chỉ thăm người thân. Năm nay hiếm khi Thanh Đồng không cần nghe họ hàng dạy bảo, hai năm vừa rồi Lục Bình An không về nhà, thế là năm nay các họ hàng lôi kéo anh, nói hết những lời tích góp trong bao năm nay.

Thanh Đồng nghe mà sung sướng. Khả năng nhẫn nại của Lục Bình An có thể nói là bậc nhất. Anh không bực dọc cũng không trốn tránh, có lúc còn có thể vui vẻ nói đùa với họ hàng.

Mợ* có một cháu gái họ, vẫn luôn muốn giới thiệu cô ta cho Lục Bình An. Nhưng hai năm nay Lục Bình An không về nhà, bây giờ anh đã về, mợ luôn nhìn Lục Bình An chòng chọc, thế là mừng năm một nhà ba người mang quà đến nhà giáo sư Cổ chúc tết.

*Mợ này là biểu cữu mụ, tức là mợ nhưng chỉ là họ hàng chứ k phải mợ ruột.

Thanh Đồng khoái chí, nháy mắt với Lục Bình An. Sắc mặt Lục Bình An không hề đổi, mãi đến trước khi ăn cơm.

Mợ nhiệt tình nói: “Cũng không thể để em gái kết hôn trước anh trai chứ hả? Bình An, con người chung quy nên kết hôn, cháu cũng đã gặp Dương Dương, xinh xắn y hệt Thanh Đồng.”

Từ lúc mợ đến nhà đến giờ, vẫn đang nói chuyện với Lục Bình An, Thanh Đồng và em trai họ chơi ở một bên.

“Bình An, tiến sĩ cũng phải kết hôn, cháu nghiên cứu sinh học, hôn nhân là tiếp nối sinh mệnh, ắt không thể thiếu.”

Thanh Đồng vui vẻ: “Mợ giỏi sinh học thật đấy.”

Em trai họ phá bình: “Để nói chuyện với anh Bình An, mẹ phải chuẩn bị cả ngày đấy.”

Thanh Đồng nháy mắt với Lục Bình An mấy cái.

Lục Bình An chống đỡ tới giới hạn, anh nhìn đôi môi đóng mở của mợ, hơi nhú mào: “Mợ.”

“Ừ!” Mợ dừng lại, cho là Lục Bình An muốn bày tỏ thái độ.

“Kéo dài sinh mạng loài người, sẽ không vì một mình cháu mà đoạn tuyệt đâu.” Anh đứng dậy, “Cháu xin lỗi, cháu cảm thấy tình yêu chân chính không phải giới hạn ở giới tính.”

Mợ càng trừng to mắt, “Lời này của cháu là có ý gì?”

Về mặt Lục Bình An bất đắc dĩ, “Phụ lòng tốt của mọi người rồi, cháu không thích con gái.”

Giây sau cả phòng khách rơi vào yên tĩnh, chỉ có TV vẫn đang tiếp tục.

Lục Nhuế Chi kích động, “Bình An, con bị điên à?”

Lục Bình An nghiêm nghị, “Ba, mẹ, con rất xin lỗi, làm hai người thất vọng.”

Lục Nhuế Chi loang choạng, Thanh Đồng vội đỡ bà.

Giáo sư Cổ nghiêm mặt: “Thật là hồ đồ!”

Không khí vô cùng kỳ lạ, em họ căng thẳng trốn bên cạnh mợ.

Kết quả hôm đó mọi người không cùng ăn cơm. Lục Bình An ra ngoài, mợ cũng đi luôn. Lục Nhuế Chi đỏ vành mắt, “Tôi không ngờ rằng sẽ xảy ra chuyện, thằng con bất hiếu Lục Bình An này.”

Giáo sư Cổ thở dài: “Lát nữa tôi sẽ khuyên nó.”

“Đây không phải vấn đề cứ khuyên là có thể giải quyết, đây là vấn đề bản chất.”

Cố Thanh Đồng hít sâu một hơi, “Ba, mẹ, thật ra thì anh chỉ muốn từ chối mợ thôi.”

Giáo sư Cổ và Lục Nhuế Chi nhất tề nhìn cô, “Thanh Đồng, con biết gì à?”

Thanh Đồng cắn răng: “Trong ví của anh để ảnh của một cô gái.”

Lục Nhuế Chi thở hắt ra, “Mô Phật. Thằng bé này cứ làm mẹ sợ.”

Ngày hôm sau là mừng sáu, Lâm Mặc Tuân về. Tự nhiên hôm nay anh muốn tới nhà ba mẹ vợ tương lai chúc tết. Lục Nhuế Chi đã lôi giáo sư Cổ đi chợ mua đồ ăn từ sáng sớm, lúc Lâm Mặc Tuân tới, hai người vẫn chưa về.

Thanh Đồng mở cửa, hai người nhìn nhau, cảm giác ấm áp truyền khắp toàn thân, như thể đã vạn năm. Lâm Mặc Tuân mang quà theo, một bộ trà cụ cho giáo sư Cổ, một chiếc khăn lụa cho mẹ Lục, một chiếc kẹp cà vạt bằng kim loại cho Lục Bình An.

Khóe môi Thanh Đồng cong cong, “Tối qua anh trai em về thành phố B rồi.”

Lâm Mặc Tuân nhú mày: “Sao tự dưng lại về?”

Thanh Đồng kể chuyện hôm qua cho anh nghe, “Anh trai em là đi vì phiền, từ mừng một đã bị họ hàng bao vây tấn công, năm ngoài còn có em chia sẻ với anh ấy, năm nay cả nhà đều chia miệng về phía anh ấy.”

Lâm Mặc Tuân gật đầu: “Anh hiểu rồi, may mà anh ấy chỉ nói đùa.”

“Đúng thế, ba mẹ em đều bị dọa sợ.”

Lâm Mặc Tuân ừ một tiếng, “Nếu không anh sẽ cảm thấy nguy cơ ngập tràn.”

Cổ Thanh Đồng:...

Giáo sư Cổ và Lục Nhuế Chi nhiệt tình chiêu đãi Lâm Mặc Tuân, sau bữa cơm trưa, giáo sư Cổ và Lục Nhuế Chi liền đi, nói là qua nhà chồng của dì cả của Lục Bình An.

Giáo sư Cổ đứng ở cửa, “Tối ba mẹ không về ăn cơm đâu.”

Lục Nhuế Chi lập tức thêm một câu, “Nhưng tối sẽ về.”

Khóe môi Lâm Mặc Tuân âm thầm động đậy, Cổ Thanh Đồng hơi thẹn thùng, sửa lại khăn lụa cho Lục Nhuế Chi, “Mẹ, cái khăn lụa này hợp với mẹ lắm.”

Lục Nhuế Chi hơi héch càm, “Vẫn là thắm mỹ của Mặc Tuân tốt.”

“Hai đứa các con ở nhà ngoan đấy, đừng cho người lạ vào nhà.” Giáo sư Cổ nói theo thói quen, nói xong, tự ông cười ha ha.

Mấy nay Thanh Đồng ngủ không ngon, lúc này đang ngồi trên ghế salon xem tiết mục nghệ thuật tổng hợp phát lại của một đài truyền hình. Năm đứa con nít làm cho người ta thật yêu thích.

Lâm Mặc Tuân thấy sắc mặt cô không tốt, “Mệt lắm à?”

Thanh Đồng gật đầu, Lâm Mặc Tuân liền kéo người cô qua để cô dựa vào người mình, anh nắm tay cô, “Em ngủ đi.”

Thanh Đồng nhìn anh, “Không ngủ được.” Tay Mặc Tuân thon dài sạch sẽ, anh đàn piano cũng rất hay, cô nắm tay anh.

Mới đầu Lâm Mặc Tuân còn có thể nghiêm túc xem ti vi, dù sao ở nhà họ Cổ anh cũng không thể làm gì. Nhưng lâu sau thì không chịu nổi nữa, “Thanh Đồng, ánh mắt em nhìn anh rất không bình thường...”

Thanh Đồng ngờ vực, “Sao ạ?” Cô chớp mắt.

Lâm Mặc Tuân nuốt nước miếng, “Tuy đã sáu ngày chúng ta không gặp nhau, em cũng không cần nhìn anh chòng chọc như vậy.”

Thanh Đồng quay mặt xem ti vi, “Thì là sáu ngày không thấy mới muốn nhìn anh lâu hơn tí.” Cô nhẹ nhàng nói, quả nhiên người nào đó cứng đờ.

Trong khoảng thời gian chung đụng này, cấp bậc của Thanh Đồng ngày càng cao.

Là đùa giỡn trắng trợn đấy.

Cô cười hình hích, trên TV đang phát một bài hát cũ, cô giơ tay chỉ TV, “Mặc Tuân, nghỉ đông năm lớp mười anh hát bài này ở KTV hay lắm...”

Cô chưa nói dứt miệng, người bị nhìn chòng chọc đã phủ môi xuống.

Tiếng hát vẫn vang vang:

Mùa mưa năm mười bảy tuổi ấy

Chúng ta có chung kỳ vọng

Cũng từng ôm chặt lấy nhau

Mùa mưa năm mười bảy tuổi ấy

Nhớ lại tuổi thơ từng chút một

Lại phát hiện trưởng thành đã từ từ đến gần

...

Nụ hôn kết thúc, người nào đẩy từ từ bình ổn lại, khoe môi dán bên tai cô, “Mười bốn tháng hai chúng ta đi chứng nhận.” Anh vẫn đang thở dốc.

“Sau này đừng nghe bài hát này nữa, anh hát cho em nghe. Mùa mưa năm mười bảy tuổi ấy, chúng ta có chung kỳ vọng...”

Nghe giai điệu cảm động, giọng hát nhu hòa, khoe miệng anh vẫn cong cong, trong tròng mắt đọng đầy tình thâm ý cắt.

Bạn yêu ai đấy, thật khéo là người đã được định trước trong vận mệnh của bạn.

Cô chính là người đã định trước trong vận mệnh của anh.

35. Chương 35

Thanh Đồng không hỏi Mặc Tuân chuyện bức ảnh. Sau đó, mừng tám cô đến nhà họ Lâm.

Lâm Mặc Tuân nhìn mấy thứ cô xách theo, “Chuẩn bị từ bao giờ vậy?” Năm ngoái gần như bọn họ luôn ở bên nhau.

Thanh Đồng thẹn thùng, “Hôm anh đi.” Cô đi dạo mất hai tiếng đồng hồ mới mua được quà, đau đầu thật.

Lâm Mặc Tuân cười, dắt tay cô, “Không cần chuẩn bị quà cáp gì đâu. Bản thân em chính là món quà tuyệt nhất rồi.” Trong mắt anh ngập tràn nhu tình.

Hiện tại Thanh Đồng đã hoàn toàn tiếp thu chuyện thỉnh thoảng giáo sư Lâm thổ lộ ngọt chết người. “Đâu có giống nhau.” Cô còn chưa vào cửa đâu. Chắc, mà cũng không phải, sau này cô vào cửa vẫn phải hết lòng chuẩn bị quà.

Theo như lời của Mặc Tuân thì ba Lâm và mẹ Lâm phải gọi là vô cùng, hết sức hài lòng với người con dâu này. Thờ hương thế gia, có tri thức hiểu lễ nghĩa, chủ yếu là con trai họ thích.

Thanh Đồng tốt tính, cuộc sống ở chung sau này với mẹ chồng sẽ như chị em, đến Mặc Tuân cũng có lúc phải ăn dấm kia, chuyện này vẫn là để nói sau.

Chuyện Mặc Tuân và Thanh Đồng yêu nhau dần truyền đến đám bạn học, dẫn đến không ít người cảm khái. Thậm chí có người đang lên mạng còn đăng topic, đặt tên là “Chuyện Trung học Định Lăng”, nội dung tươi đẹp, tán thưởng đủ thứ, trung học Định Lăng là lựa chọn tốt nhất của bạn. Cuối cùng ghép ảnh Lâm Mặc Tuân và Cố Thanh Đồng nhận thưởng năm lớp mười.

Cố Thanh Đồng đọc được bài topic này là do Hứa Diệu Thanh gửi đến. Tình bạn của cô và Hứa Diệu Thanh không lấy về được, Thanh Đồng vô cùng tiếc nuối, khó tính bậc nhất Mặc Tuân lại bất mãn. Thanh Đồng biết anh giận Hứa Diệu Thanh.

“Đàn ông đàn ông đừng hẹp hòi thế, cũng qua cả rồi.” Thanh Đồng nói.

Mặc Tuân liếc cô một cái, “Phụ nữ so đo đúng là chuyện đáng sợ.”

Thanh đồng im bật, sau đó kéo người nào đấy cùng xem “Chân Huyền truyện”. Thấy không hả, đây mới là phụ nữ đấu tranh. Thanh Đồng càng xem càng hăng, Mặc Tuân vì chiều bạn gái đành phải ở nhà. Không ngờ cái này mà cũng nghiện được. Xem ra sức quyến rũ của anh kém bộ phim này lắm.

Mặc Tuân cho là liền ba tập là xong, thừa dịp hết tập phim, anh nói, “Ánh mặt trời đẹp quá, chúng ta làm chuyện khác đi?” Ai đấy nói xong liền dựa vào cô.

Cả người Thanh Đồng cứng đờ, nói đứt quãng, “Mặc Tuân, rèm cửa sổ không kéo.”

Đầu ai đấy chôn ở cổ cô, cười không thành tiếng, “Thì ra em không thể đợi được như vậy.”

Thanh Đồng lúng túng:...

Nụ hôn của Mặc Tuân tới đúng lúc. Nụ hôn này thật làm cho người ta ngày càng đắm chìm. Quả nhiên không thể chờ đợi ư? Ai đấy bị hôn không còn lực phản kích.

Mặc Tuân thở ra một hơi thật dài, “Ra ngoài một lúc đi. Ở nhà phụ huynh sẽ nghĩ lung tung, tuy anh không phản kháng nhưng bố mẹ vợ sẽ có ý kiến.”

Thanh Đồng nghiêm nghị, “Em không vội tí nào cả.”

Mặc Tuân nhìn cô, sau đó chợt yếu ớt nói, “Ừ, anh rất vội.”

Thanh Đồng bại trận hoàn toàn.

Hai người bước chậm trên đường, thong thả đến quảng trường. Khí trời rất tốt, trên quảng trường có rất nhiều người lớn đưa con mình ra ngoài chơi.

Thanh Đồng ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xanh nhạt, trên không có rất nhiều cánh diều đang chao liệng.

“Có muốn chơi không?” Mặc Tuân hỏi.

Thanh Đồng trả lời, “Mới không muốn tranh giành với trẻ con.”

Hai người tiếp tục bước về phía trước, Mặc Tuân từ từ mở miệng, “Ừ, sau này em cũng sẽ đưa con đi chơi, tranh thủ cơ hội, sẽ không ai nói em.”

Thanh Đồng đã học được cách giữ vững trầm mặc.

Đúng lúc này thì điện thoại của Lâm Mặc Tuân đổ chuông. Trần Nhượng hện mọi người ra ngoài họp mặt.

Lâm Mặc Tuân từ chối, “Tôi không tới, có việc.”

Trần Nhượng xù lông, gần đây tên này rất có kiểu trọng sắc khinh bạn, “Cậu không phải đi làm, thế có chuyện gì?”

“Chiều vợ*.” Lâm Mặc Tuân chậm rãi nói hai chữ.

Thanh Đồng hơi liếc mắt, Lâm Mặc Tuân cười tủm tỉm, “Ừ, cúp đây.” Qua loa quá.

“Anh có chuyện gì à?” Thanh Đồng hỏi.

Lâm Mặc Tuân kéo tay cô, tựa như điều này đã thành thói quen của anh. “Bọn họ ba thiếu một.”

Thanh Đồng cười. “Có người không sợ chết tìm anh đánh bài à.” Vừa dứt lời, điện thoại của cô liên vang lên, cầm lên xem thì là Trần Nhượng. Cô hiểu ra vấn đề, “Anh chàng không sợ chết gọi tới.”

Lâm Mặc Tuân cười, “Nghe đi.”

“Này, Thanh Đồng, ra ngoài chơi đi. Mấy bạn học cấp ba thừa dịp không đi làm nên họp mặt, bồi dưỡng tình cảm ấy mà.”

Thanh Đồng nhìn Mặc Tuân, trong mắt mang theo dò hỏi.

Lâm Mặc Tuân nhướn mày, thông thả nói, “Thanh Đồng, hiện giờ em đã có chủ quyền rồi.”

Trần Nhượng bên kia nghe thấy, “Thanh Đồng, chuyện này còn phải nói ư, cậu chưa kết hôn mà đã không có chủ quyền, sau này nhất định cậu phải nắm tất cả chủ quyền trong tay đấy. Lớp trưởng sao có thể bắt nạt đại biểu môn thể hả?”

Bên kia có người phụ họa.

Thanh Đồng co rút khóe miệng, “Trần Nhượng, các cậu đang ở đâu vậy?”

Hai người tới khách sạn, có mười mấy bạn học cũ tới. Hai người vừa tới không tránh khỏi bị các bạn học trêu chọc. Nhưng với sức chiến đấu của Lâm Mặc Tuân, mọi người rất có mắt có chừng có mực. Nhưng bên Mặc Tuân không được thì vẫn có thể bên Thanh Đồng mà.

“Mình nói này đại biểu môn, đang trước ngày kết hôn, cậu phải mở to hai mắt đấy.”

Thanh Đồng chỉ cười, không nói lời nào.

“Vấn đề chủ quyền là gốc rễ của một gia đình, cậu phải nắm cho chắc.”

Chợt một bạn học nữ hỏi, “Thanh Đồng, sao cậu với lớp trưởng lại yêu nhau? Mình vẫn không thể nào hiểu được. Cậu ấy là người lạnh lùng như vậy, sao biết nói chuyện yêu đương đây.”

Ha ha ha...

Hình như Lâm Mặc Tuân rất hứng thú với vấn đề này. Anh lấy một chén trà, đặt vào tay Thanh Đồng. Mấy người kia đang chờ đáp án của cô.

Thanh Đồng uống ngụm trà, mở miệng, “Trà này ngon lắm.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về phía cô, trừng mắt lườm cô.

Thanh Đồng nhìn từng đôi mắt đầy khát vọng này, do dự nói. “Bởi vì anh ấy cười lạnh, nói cũng lạnh.”

Lúc đầu là im lặng, giây sau đó là tràng cười như pháo nổ.

Lúc này cửa phòng bao bị đẩy ra. Hứa Diệu Thanh được nhân viên phục vụ hướng dẫn đến phòng, “Mọi người, ngại quá, mình gặp chút chuyện nên tới chậm.”

Mọi người không biết chuyện giữa họ nên không để ý Lâm Mặc Tuân hơi nhú mào.

Bây giờ Hứa Diệu Thanh là Mc nổi tiếng của thành phố, dựa vào phong cách và tài trí của cô, luôn lấy được niềm vui của người xem.

Mọi người nói nói cười cười, chỉ là bọn họ và Hứa Diệu Thanh khó có thể cùng xuất hiện.

Thanh Đồng đi phòng vệ sinh, đứng rửa tay ở bồn rửa tay. Hứa Diệu Thanh đi tới cạnh cô, ánh mắt hai người giao nhau trong gương.

Nay Hứa Diệu Thanh để tóc ngắn, già dặn phóng khoáng. “Lâu không gặp.”

Thanh Đồng mỉm cười, hiềm khích quá sâu, không có gì để trao đổi. “Lâu không gặp.”

Nói xong cô cầm giấy lau nước trên tay, “Mình ra ngoài trước.”

“Thanh Đồng...” Hứa Diệu Thanh hô lên. Thanh Đồng dừng bước.

“Cậu có biết mấy hôm trước Tần Tử Chấp xảy ra tai nạn xe cộ không?” Hứa Diệu Thanh đứng ngay sau lưng cô, nói từng chữ một.

36. Chương 36

Tần Tử Chấp xảy ra tai nạn.

Cảm giác đầu tiên của Thanh Đồng là, có lẽ đây lại là một lời nói dối của Hứa Diệu Thanh.

“Hôm qua mình đi thăm anh ấy, đúng đêm hai mươi tám năm ngoái, anh ấy xảy ra tai nạn.” Hứa Diệu Thanh bình tĩnh đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của cô, “Bao năm nay, mình biết trong chúng ta không ai có thể buông bỏ. Mình không thể, Tử Chấp lại càng không. Tử Chấp rất yêu cậu, cậu biết không?”

Máu khắp người Thanh Đồng như đông cứng lại, cảm giác lạnh buốt truyền khắp từ chân tay đến toàn thân.

Hôm hai mươi tám năm ngoái. Hôm đây...

“Thanh Đồng...” Lâm Mặc Tuân xuất hiện đột ngột.

Ba người cùng đứng trên một đường hẳng, nhớ lại năm tháng xưa kia, Hứa Diệu Thanh thường cãi nhau, đùa giỡn ầm ĩ cùng Lâm Mặc Tuân. Ánh mắt lạnh lẽo của Lâm Mặc Tuân lướt qua Hứa Diệu Thanh làm cô bất giác run lên.

Lần này, là cô sai rồi, khóe miệng cô mấp máy một cách thê lương.

Cố Thanh Đồng và Lâm Mặc Tuân rời đi trước.

Sau mười hai giờ trưa, ánh mặt trời lười biếng rơi xuống hai người. Lâm Mặc Tuân không nói gì, chỉ cùng Cố Thanh Đồng bước về phía trước.

Dọc đường Cố Thanh Đồng rơi vào trầm tư, đến chỗ rẽ suýt nữa cô bước hụt chân. Mặc Tuân kéo tay cô, đi được 100m thì dừng lại. Mặc Tuân xoay người, đôi mắt ngạc nhiên nhìn cô, trông mắt đen như ngọc làm người ta như rơi xuống tận đáy. “Đi thăm cậu ta đi?”

Cuối cùng mi tâm đang nhăn lại của Thanh Đồng cũng giãn ra, cô đứng đưa tay anh, “Mặc Tuân, anh hiểu em thật đấy.”

Lâm Mặc Tuân bật cười, thì ra bản thân anh cũng có cái gọi là nhỏ mọn.

Thanh Đồng gọi điện cho mẹ Tần Tử Cháp: “Dì...”

“Thanh Đồng à.” Dì Tần vẫn dịu dàng, bà liếc con trai mình, trên khuôn mặt là sự đau lòng.

Chu Nhã mấp máy môi, “Tử Cháp hả, vẫn ở bệnh viện.”

Quả nhiên là thế. “Không cần vội.” Chu Nhã nói.

Thanh Đồng hỏi bệnh viện và phòng bệnh, cúp điện thoại xong cô ngẩng đầu nhìn Lâm Mặc Tuân.

“Về nhà trước đi, lái xe đến.”

Thanh Đồng không nói gì, để Lâm Mặc Tuân sắp xếp xong xuôi tất cả mọi chuyện.

Lâm Mặc Tuân chọn một giỏ hoa quả, Thanh Đồng hơi giật mình. Lâm Mặc Tuân nói, “Không thể đến tay không được, đúng không?”

Thanh Đồng cười, “Tử Cháp không thích ăn trái cây.”

Lâm Mặc Tuân nửa thật nửa giả hỏi, “Chuyện này mà cũng nhớ rõ vậy à, thế em nói xem anh thích ăn cái gì?”

Thanh Đồng chỉ cười, không hé răng nửa lời.

Lâm Mặc Tuân hừ một tiếng, hơi nhích người, bất chợt Thanh Đồng nghiêng người thơm lên mặt anh, “Mặc Tuân, anh tốt nhất.”

Ai đấy ngày càng thích được nịnh kiểu này.

Đến bệnh viện, Thanh Đồng xuống xe, Mặc Tuân vẫn không nhúc nhích lấy nửa phân, Thanh Đồng nhìn anh do dự.

Mặc Tuân trầm giọng, “Anh không lên đấy đâu.”

Thanh Đồng cười, Mặc Tuân rất tin tưởng cô. Cô vừa định nói mấy câu khen ngợi thì ai đấy nói tiếp, “Anh lên thì không hay lắm, sẽ kích thích cậu ta.”

Thanh Đồng thu lại lời sắp thốt ra khỏi miệng, ung dung lên lầu.

Chu Nhã đang nói chuyện với Tần Tử Cháp. Thanh Đồng nhẹ gõ cửa, vẻ mặt Tần Tử Cháp liền thay đổi.

“Thanh Đồng tới rồi.” Chu Nhã nói.

Thanh Đồng đẩy cửa ra, bên môi là nụ cười nhạt. Tần Tử Cháp nhìn khuôn mặt mỉm cười, dáng vẻ không tìm không phổi của cô, anh hơi hoảng hốt.

Thanh Đồng xách giỏ hoa quả đi tới cạnh giường bệnh. Tần Tử Cháp trừng mắt nhìn, lại khôi phục thành dáng vẻ thờ ơ.

“Cậu khỏe hơn chút nào chưa?” Thanh Đồng nhìn anh.

Đã một tuần còn chưa xuất viện, xem ra rất nghiêm trọng.

Chu Nhã chớp mắt với con trai mình mấy cái. Tần Tử Cháp thản nhiên nói, “Không có gì nghiêm trọng.” Ánh mắt anh rơi vào giỏ hoa quả, nhíu mày hỏi: “Em mua đấy à?”

Thanh Đồng lắc đầu.

“Tôi biết.” Biểu cảm của Tần Tử Cháp như thể đã ngờ tới, “Anh ta mua đúng không. Đã khi nào em quan tâm tôi vậy chứ.” Anh cười khở.

“Mình không quan tâm cậu bao giờ cả.” Thanh Đồng phản bác. Chẳng qua là bây giờ cô không biết nên làm thế nào mới có thể không làm anh tổn thương, không làm tổn thương đến tình cảm hơn hai mươi năm của hai người.

Anh dịu dàng nhìn cô, lúc lâu sau giọng nói nhẹ nhàng vang lên. “Thanh Đồng, chúng ta quen nhau bao lâu rồi?”

Thanh Đồng xoa tay, “Mình bao tuổi liền bấy nhiêu năm.”

Tần Tử Cháp cười khẽ, “Ôi, thì ra là tôi chờ em lâu vậy à.”

Thanh Đồng im lặng.

“Năm em năm tuổi nói tương lai muốn gả cho tôi, làm sao bây giờ, tôi vẫn cho là thật.” Tần Tử Cháp nửa thật nửa giả nói.

Thanh Đồng mở to mắt nhìn anh, “Chuyện này, chuyện đã lâu rồi. Tử Cháp, cậu xem, một nữ không thể hầu hai chồng.”

Tần Tử Cháp cười khẽ. Ý muốn tự sát, Thanh Đồng có đủ rồi.

Tần Tử Cháp hơi trầm ngâm, “Lá thư đó là Hứa Diệu Thanh bảo em viết?” Anh dừng một lúc, “Nét chữ của em, tôi nhận ra chứ. Sau đó suy nghĩ lại, chỉ có thể như vậy.” Anh tin là thật, kết quả đợi hai năm, định tỏ tình với cô thì về mặt cô luống cuống. “Tử Cháp, cậu đang đùa gì vậy? Mình với cậu sao có thể?”

Tử Cháp kiêu ngạo bị Cố Thanh Đồng làm toàn thân bị thương. Anh to giọng chất vấn, “Nếu là vậy, tại sao lúc đầu lại gửi cho tôi tin nhắn đó.”

Đây là một sự hiểu lầm, song Tần Tử Cháp thông minh lúc ấy lại không kịp phản ứng.

Mà khi anh hối hận thì mới vỡ lẽ, hóa ra trong tim cô vẫn luôn có một người.

Ấy chính là Lâm Mặc Tuân.

Sao anh không nghĩ tới, tới giờ Thanh Đồng chưa từng có biểu hiện nào, suốt ba năm ấy, cô và anh hầu như không tề tách ra.

Thế nhưng chính là như vậy.

Thanh Đồng và anh cùng một loại người, một khi đã yêu, có lẽ cả đời sẽ không thay đổi. Tần Tử Cháp biết bản thân đã thua.

Thế nên sau này bọn họ không liên lạc gì với nhau.

Nhưng năm ngoài mẹ gọi điện cho anh bảo anh trở lại tiếp nhận gia nghiệp. Anh suy nghĩ cả đêm, về thôi. Cho dù trong lòng cô vẫn là người kia, chỉ cần cô vẫn bên cạnh anh, thế cũng tốt rồi.

Thì ra ông trời đã có sắp xếp của mình. Bỏ lỡ rồi, thực sự là đã bỏ lỡ.

Anh lái xe thấy dãy nhà nghiên cứu sinh, thấy Lâm Mặc Tuân đưa cô về, nhìn Lâm Mặc Tuân hôn lên trán cô, nhìn Lâm Mặc Tuân dắt tay cô, thấy vẻ mặt bất đắc dĩ lại thỏa mãn của Lâm Mặc Tuân...

Thì ra đã muộn thật. Anh chỉ có thể nhìn từ xa.

Tần Tử Cháp cười cười, “Tôi muốn ăn táo.” Giọng điệu nhàn nhạt.

“Mình đi rửa.” Thanh Đồng chọn một quả màu đỏ, rửa sạch rồi lấy dao gọt vỏ. Tần Tử Cháp lẳng lặng nhìn, trong phòng thật an tĩnh, thời gian như dừng lại.

Cô hơi cúi đầu, hàng mi vừa mịn vừa dày nhẹ nhàng động đậy. Ánh sáng chiều tàn rơi xuống vai cô, bao phủ một tầng ánh sáng nhu hòa.

Mơ hồ làm người ta nhớ lại, cô gái anh đã từng ở bên rồi cuộc bị người khác lấy mất.

“Xong rồi, quả này hơi to, cậu ăn hết không?” Thanh Đồng hỏi, “Mỗi người một nửa nhé.”

Tần Tử Cháp trầm mặc, may thay có những thứ vẫn không đổi.

Thanh Đồng ngồi bốn mươi phút, hai người câu được câu chằng nói chuyện, thỉnh thoảng Tần Tử Cháp sẽ nói mát cô, “Không biết Lâm Mặc Tuân nhìn trúng cái gì ở em, vì em buông tha cho cả cánh rừng rộng lớn, từ chối đại học Princeton, đến đại học C dạy học.”

Thanh Đồng cười đùa, “Đương nhiên là mình tốt rồi.”

Tần Tử Cháp cười lạnh, tận sâu trong đáy mắt còn sót lại dấu vết bi ai, “Em và Lâm Mặc Tuân chuẩn bị kết hôn à?”

Thanh Đồng nhìn anh, gật đầu.

“Nhớ đưa tôi thiệp mời.” Tần Tử Cháp xoay mặt, nhìn đồng hồ, “Không ngờ anh ta giữ được sự bình thản. Thanh Đồng, nếu em định tiếp tục ở đây nói chuyện với tôi thì gọi anh ta lên đây cùng ăn cơm tối đi.” Anh mỉm cười, “Tôi đoán anh ta sắp điên lên rồi đấy.”

37. Chương 37

Thanh Đồng mấp máy môi, “VẬY mình về đây, lần sau sẽ quay lại thăm cậu.” Mặc Tuân lên đây chắc sẽ lúng túng.

Tần Tử Cháp gật đầu. “Em đi đi.”

Thanh Đồng liếc anh cái nữa, trái tim cô đau âm ỉ, song trên khuôn mặt cô vẫn là nụ cười như thường.

Chu Nhã đang nói chuyện với y tá, khước mắt thấy Thanh Đồng rời đi liền về phòng. Con trai bà đang im lặng thất thần nhìn giỏ hoa quả, hàng mi dài tạo thành một bóng râm dưới mắt, ánh mắt ảm đạm vô hồn. Đến cuối cùng, người nắm tay cô có phải vẫn là anh không.

Bà thở dài một cái.

Thanh Đồng từ bệnh viện ra ngoài, đi tới cạnh xe. Cô lên xe, cười với Mặc Tuân.

Mặc Tuân hỏi, “Cậu ta sao rồi?”

“Va vào xương, cần nghỉ ngơi một thời gian.”

Mặc Tuân gật đầu, vết thương có thể thấy được khép lại rất mau, còn vết thương tự đáy lòng, không biết phải đến tháng nào, năm nào. Anh giơ tay lên sửa lại những sợi tóc của cô, may mà anh may mắn.

Thanh Đồng nghiêng qua, “Lái xe đi anh.

Thật ra Thanh Đồng có lo lắng, cô sợ mất đi người bạn Tần Tử Cháp này. May sao trời cao thương xót cô.

Ngày nghỉ trôi qua rất nhanh, mắt thấy mười bốn tháng hai sắp đến. Người hai nhà đều biết hôm nay đôi trẻ đi nhận giấy chứng nhận. Buổi sáng Thanh Đồng trang điểm nhạt.

Lục Nhuế Chi nhìn cô soi gương, “Đẹp rồi, nhìn kiểu gì cũng đẹp.”

Thanh Đồng mỉm cười, lát sau Mặc Tuân tới đón cô, hai người chính thức lên đường, hướng về phía cục dân chính.

Ngày tốt như này, người tới đăng kí tất nhiên rất nhiều. Thanh Đồng nhìn đội ngũ dài dằng dặc trước mắt, “Còn nhiều ngày khác, nếu không hôm khác chúng ta quay lại.”

Mặc Tuân nhìn cô, “Em cảm thấy có thể hôm khác không?”

Thanh Đồng ngoan ngoãn im lặng.

Mặc Tuân kéo cô đi vào, có người đón tiếp bọn họ.

“Dì Chu...” Mặc Tuân lễ phép gọi, “Đây là Thanh Đồng.”

Thanh Đồng cũng gọi theo Mặc Tuân.

Chủ nhiệm Chu cong môi, “Không tệ, không tệ, quả là rất xứng đôi. Bây giờ mẹ cháu có thể yên tâm được rồi.”

Không tới mấy phút liền làm xong. Cầm tờ chứng nhận kết hôn, trong ảnh cô cười ngốc ngếch, nhìn sang Mặc Tuân thì anh đang cười nhạt, quan trọng là vẫn rất đẹp trai.

Mặc Tuân chia hết socola xong vẫn thấy cô đang xem. Anh lấy qua, “Sao vậy? Bà Lâm.”

Chỉ mấy phút ngắn ngủn thôi cô liền biến thành người đã kết hôn, bây giờ có vẻ không thích ứng cho lắm.

Bà Lâm vẫn chưa thích ứng với thân phận hiện tại.

Thần sắc Lâm tiên sinh bình thản như thường, “Xong rồi, về nhà thôi.”

Mẹ Lâm gọi điện tới, Mặc Tuân để Thanh Đồng nhận điện, “Bác gái...”

Mẹ Lâm ở bên kia đầu điện thoại cười, “Thanh Đồng, lúc này mà còn gọi bác gái sao?”

Thanh Đồng ngó người bên cạnh.

“Bà Lâm, xin đừng quấy nhiễu anh, anh đang lái xe, rất nguy hiểm. Em cũng biết khả năng miễn dịch của anh đối với em rất yếu.”

Thanh Đồng nghiêng người, nhìn phong cảnh lướt qua vùn vụt ngoài cửa sổ. “Mẹ...” Một tiếng nhẹ nhàng, mang theo xấu hổ.

Mẹ Lâm vui vẻ đáp lại, “Ba con cũng đang ở đây này, Thanh Đồng cũng nói gì với ba đi.”

Thanh Đồng chợt cảm thấy, nhà họ Lâm quả là một nhà bụng dạ đen tối. Lúc này cô gọi một tiếng giòn giã, “Ba...”

Ba Lâm bên kia cười toe toét, “Ừ, chúc mừng hai đứa.”

Mẹ Lâm cướp lấy điện thoại, “Thanh Đồng, tối nay mẹ và dì làm mấy món ăn, gọi ba mẹ con đến, người hai nhà cùng ăn mừng, con thấy có được không?”

Thanh Đồng cảm thấy không có vấn đề gì cả.

Đột nhiên Lâm Mặc Tuân nói, “Mẹ, hôm nay là lễ tình nhân, bọn con muốn thế giới hai người.”

Về mặt Thanh Đồng đầy vạch đen, Mặc Tuân, đây là mẹ anh đấy.

Mẹ Lâm vỗ lế, “Ui cha, mẹ già rồi nên hồ đồ. Được rồi, các con cứ tận hưởng thế giới hai người đi. Nhưng nếu định để mẹ cuối năm bế cháu thì đừng uống rượu.”

“Được rồi, con cúp máy đây.”

Trái tim Thanh Đồng lại bị đụng một cái, gương mặt hồng như sắp rỉ máu.

Lâm Mặc Tuân hiểu ý cười cười, “Mẹ nói rất có lý, nửa năm này phải kiêng rượu thôi.”

Thanh Đồng giở ngón đòn sát thủ, “Động phòng phải giữ đến hôm kết hôn.”

Lâm Mặc Tuân yếu ớt nói, “Bà Lâm, bây giờ chúng ta là vợ chồng hợp pháp đây.”

Thanh Đồng đành trầm mặc và tiếp tục trầm mặc.

Hai người đi siêu thị mua đồ, Lâm Mặc Tuân đẩy xe, Thanh Đồng đi cạnh anh. Cô nhắc một chai dấm lên, “Hình như nhà trọ của anh không có dấm?” Thế là lấy một chai.

Hai người chậm rãi mua sắm, đến khu thực vật. Thanh Đồng thích mấy thứ nhỏ xinh này, nhà trọ của Mặc Tuân bị cô trưng bày một dãy lon bình thực vật nhỏ rồi.

“Mặc Tuân, anh có muốn nuôi thêm trúc Phú Quý không, lọc không khí tốt lắm.” Thanh Đồng cúi người xuống. Lâm Mặc Tuân ở phía sau bật cười, “Bà Lâm, xin chú ý dùng từ của em, không phải là ‘nhà anh’ mà là nhà chúng ta.”

Trong lòng Thanh Đồng dấy lên sự thẹn thùng, “Biết rồi, Lâm tiên sinh. Vậy có thích trúc Phú Quý không?”

Lâm Mặc Tuân cười, “Tất nhiên, anh đã giao nộp hết chủ quyền rồi.”

Thanh Đồng hoảng hốt, tất cả tạp âm xung quanh như dừng lại. Cuối cùng hai người xách một đồng đồ về.

Sau khi về đến nhà, Mặc Tuân đi nấu cơm, Thanh Đồng thu dọn đồ đạc. Sau khi cô sắp xếp hoa cỏ xong liền sung sướng tới phòng bếp trợ thủ cho Lâm Mặc Tuân.

Mặc Tuân quả thực rất lợi hại, cái gì cũng biết. “Mặc Tuân, anh rất, rất là lợi hại.”

Nghe những lời này đã quen, nhưng cảm giác nghe từ miệng ai đó lại không giống nhau. “Đi rửa tay đi, có thể ăn cơm rồi.”

Đúng lúc này thì điện thoại của cô đổ chuông. “Em đi nghe điện thoại.”

Hiếu Như gọi điện tới, “Thanh Đồng, lễ tình nhân vui vẻ. Mình không quấy rầy hai người chứ?”

Thanh Đồng ừ một tiếng, “Quấy rầy.”

Hiếu Như khó thở, “Mình tuyệt đối không cố ý. Lần trước hiếu làm giáo sư Lâm, mình cảm thấy vô cùng có lỗi nên hôm nay đặc biệt gọi điện thoại đến để biểu đạt áy náy, tiện thể dâng lên món quà mình tặng hai người nhân ngày lễ. Tối nay là ngày tốt, thích hợp động phòng. Không cần cảm ơn mình, ai bảo mình là khăn quàng đỏ đây. Gặp lại sau nhé, chúc thành công.”

Quà lễ tình nhân.

Quả thật Thanh Đồng đã chuẩn bị quà xong, món quà tám năm, hôm nay đã tặng cho anh. Cô cong môi cười vui vẻ.

Cuối cùng buổi tối hai người không nghe lời mẹ Lâm, mỗi người một ly rượu đỏ. Sau khi ăn xong, hai người vui trên ghế salon xem tivi, Trên tivi đều là tin tức lễ tình nhân. Giá hoa tăng vọt, nhưng vẫn có người mua.

Thanh Đồng cười cười, lúc này Mặc Tuân dựa tới, hai tay ôm chặt cô. “Đang cười gì vậy?”

“Em nhớ lễ tình nhân năm ngoái, ở khối sinh viên chưa tốt nghiệp có một bạn học khóa dưới tặng em một bó hoa hồng, cậu ấy hề đưa đến trước mặt em là em hất xì liên tục. Sau đó cậu bạn ấy bắt đắ dĩ đành cầm đi.”

“Ừ, sau đấy thì sao?”

“Sau khi ăn cơm xong, cậu bạn ấy không tới tìm em nữa.”

Mặc Tuân cười tủm tỉm. Đầu ngón tay Thanh Đồng chợt lạnh, cô vừa giơ tay lên nhìn thì thấy trên ngón tay vô danh là một chiếc nhẫn lấp lánh rực rỡ, rất hợp với kích thước cô.

Trông mắt anh dịu dàng như nước, nâng tay cô lên, vừa nhẹ nhàng vừa trang trọng hôn tay cô. Mặc Tuân ngắm cô thật kĩ, “Lúc về từng giúp Trần Nhượng chọn nhẫn ở Hongkong, đúng lúc ấy thì nhìn trúng cái này. Anh tính toán kích thước của em, may mà không to không nhỏ.”

Lúc về ư? Không phải là tháng tám năm ngoái sao?

Thanh Đồng nhìn anh, không hề chớp mắt, “Xem ra, quả nhiên anh có mưu đồ với em từ lâu.” Dừng một lúc, cô tiếp, “Lâm tiên sinh, anh quả thật rất có lòng tin vào bản thân.”

Mặc Tuân cười, ôm cô vào trong ngực mình, trái tim được ấm áp lấp đầy, “Thanh Đồng, em không biết anh yêu em như nào đâu, mười năm rồi.”

38. Chương 38

Lễ tình nhân, ngày lễ lãng mạn, tình thoại say lòng người.

Mười năm là bao nhiêu giờ, bao nhiêu phút, bao nhiêu giây, lại bao nhiêu ngày... Càng là tĩnh nghĩa bao sâu.

Thanh Đồng ngạc nhiên nhìn người trước mắt, có lẽ Thượng Đế lên nghe nỗi lòng của cô, cho bọn họ gặp lại nhau.

“Mặc Tuân!” Cô thỏ thẻ gọi tên anh.

Mặc Tuân cúi người, phủ môi lên môi cô. Nụ hôn này nóng bỏng hơn thường ngày rất nhiều. Thanh Đồng cố gắng chớp mắt vài cái, trong đầu vẫn còn lớn vồn câu nói kia: Đợi đến ngày tổ chức hôn lễ là có thể động phòng.

Nhưng không biết sao cô không thể cưỡng lại sự dụ dỗ của Lâm Mặc Tuân, dần dần bị cuốn hút.

Khi hai người gần như không còn mảnh vải che thân, Thanh Đồng mắc cỡ, không biết nên nhìn vào đâu.

Lâm Mặc Tuân cắn tai cô, “Bà Lâm có muốn tỉ mỉ nghiên cứu vóc dáng chồng mình không, sẽ không kém nam thần của em đâu.” Lâm tiên sinh đúng là nhớ dai, thế mà vẫn nhớ chuyện ai đẩy hăm mộ ngôi sao thời trung học.

Cả người Thanh Đồng đầy mồ hôi, lòng bàn tay chạm vào người anh, nóng như có lửa. Cô nhanh chóng nhìn lướt qua, liên miêng khen ngợi: “Cũng được lắm!”

Anh từ từ áp lên, đôi môi hôn từng chỗ một trên người cô, tuyên cáo chủ quyền của bản thân. Thanh Đồng chẳng cảm nhận được cái gì gọi là niềm vui sướng như si như say mà Hiểu Như và Thanh Nguyệt nói.

Mặc Tuân sửa sang lại sạch sẽ cho cô, rót một chén nước. Thanh Đồng uống nửa chén, mệt mỏi nằm vùi trong chăn. Cô nhìn Mặc Tuân: “Sao anh không mệt tí nào thế?”

Mặc Tuân uống cạn chỗ nước còn lại, quay về giường nằm cạnh cô, vươn tay ôm cô. Thanh Đồng nhắm mắt nghe tiếng trái tim anh đập, dần dần buồn ngủ.

“Thanh Đồng, sức lực của anh chưa hết đâu.”

Nháy mắt cảm giác buồn ngủ của Thanh Đồng bị dọa chạy mất một nửa, cả người cô đều đau, xương như nứt hết. “Hiện tại em không còn tí sức lực nào hết.” Cô mệt mỏi nói, “Sau khi tựu trường, nhất định phải nói cho Hiểu Như biết, độ tin cậy của tiểu thuyết và phim ảnh không cao.”

Cô trở mình tìm một vị trí thoải mái, trong lúc thiu thiu, nghe thấy ai đấy khàn giọng nói: “Anh không ngại chứng minh tiểu thuyết và phim ảnh nói rất đúng đâu.”

Cả người Thanh Đồng cứng đờ: “Chồng, ngủ!”

Giây sau người nào đó không hề trêu cô nữa. Khóe môi anh là vui vẻ nhu hòa.

Hôm sau, Thanh Đồng tỉnh lại, xem điện thoại thì đã hơn tám giờ. Cảm giác giấc ngủ này rất trầm. Người bên cạnh đã không thấy bóng dáng tự bao giờ, cô đưa tay sờ chỗ của anh, vẫn âm ẩm. Thanh Đồng nhúc nhích định đứng dậy, ai ngờ vừa động liền cảm thấy cả người như không phải của mình, đành ngã xuống.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói loáng thoáng. Thanh Đồng mơ mơ màng màng.

Đúng lúc này cửa phòng mở ra, Mặc Tuân mặc quần áo ở nhà, khuôn mặt tràn đầy dịu dàng.

Thanh Đồng cười tủm tỉm. Mặc Tuân kéo cô ngồi dậy, giơ tay vuốt lại những sợi tóc tơ của cô. Tóc của cô dài đến ngang hông, nuôi bao năm mà chẳng dài thêm tí nào. “Mệt lắm à?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Thanh Đồng thở hắt ra, gật đầu, “May mà hôm nay không có tiết.”

Tay anh nhẹ nhàng xoa bóp hông cô, “Dậy ăn sáng đi, mẹ tới.”

Giây sau cả người cô cứng đờ, nhìn anh bằng vẻ ngạc nhiên tột độ, vẻ mặt nhăn nhó: “Sao anh không gọi em sớm?”

Mặc Tuân cong miệng: “Gọi em ba lần.” Anh giơ ba ngón tay lên.

Thanh Đồng hốt hoảng: “Quần áo của em!”

Mặc Tuân cầm quần áo: “Đừng vội, anh với mẹ vẫn chưa ăn sáng.”

Thanh Đồng:...

Dưới sự giúp đỡ của Mặc Tuân, cuối cùng cô cũng thay quần áo xong, cô cảm giác như không đất dung thân, sâu kín nói: “Thế này có gọi là bất gian tại trận không?”

Đáy mắt anh liền tối sầm lại: “Dầu gì cũng là nghiên cứu sinh khoa tiếng Trung, thế mà dùng thành ngữ lung tung cả lên. Đi rửa mặt đi.”

Thanh Đồng ngoan ngoãn nói: “Dọn giường đã.”

Mặc Tuân vốn định dọn dẹp lúc cô rửa mặt, làm gì có chuyện bà Lâm chịu khó bực này, chủ quyền trong nhà hoàn toàn thuộc về cô, anh mừng rỡ nghe lời. Trên giường lung tung, lộn xộn. Cô tháo ga giường ra, anh lấy chiếc ga mới ra thay.

Khuôn mặt Thanh Đồng đỏ bừng: “Em đi rửa mặt đã, cứ cất ga giường trước đã.”

Lâm tiên sinh tất nhiên biết suy nghĩ trong lòng cô, chiếc ga giường có kỉ niệm đầy ý nghĩa này tất nhiên phải cất kỹ rồi.

Lúc đi ra, vẻ mặt mẹ Lâm không có gì gọi là khó xử. “Thanh Đồng, vừa khéo mẹ đi ngang qua đây, nên mang theo đồ ăn sáng cho hai đứa.”

Thanh Đồng nhìn một bàn đầy món ăn, không có khẩu vị: “Cảm ơn mẹ.”

Sự thật là không phải mẹ Lâm đi ngang qua mà là cố ý đến đây bồi bổ cho hai người. Mẹ Lâm cười tươi rói: “Cơm trưa cũng đã xong hết rồi. Chiều nay mẹ và ba con đến thành phố D, hai đứa nghỉ ngơi cho khỏe.”

Thanh Đồng im lặng ăn sáng, Mặc Tuân gật đầu. Ăn cơm trưa xong, Thanh Đồng về nhà. Lục Nhuế Chi đã nhìn ra mờ ám, nhưng không nói gì.

Con gái cũng đã chứng nhận rồi, lại nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Thanh Đồng, tâm tình Lục Nhuế Chi thư sướng hơn nhiều, mức thêm một chén cháo gà cho cô.

“Còn nửa năm nữa là con tốt nghiệp, mẹ và ba con nghĩ thế này, vẫn là ở lại đại học thôi. Không có áp lực khi học tiến sĩ, thời gian rảnh cũng nhiều hơn, con thấy sao?”

Thanh Đồng suy nghĩ, quả thật như vậy cũng tốt lắm.

Sau khi khai giảng, mọi người lục tục về trường. Trần Lộ và Hiểu Như vừa thấy Thanh Đồng liền bắt đầu nghiêm hình bức cung, sau khi lấy được đáp án, gương mặt hai người đều là vẻ không thể tin nổi.

Hiểu Như: “Có một lần thật á?”

Trần Lộ: “Sao thế được? Thanh Đồng, cậu đang lừa bọn mình đấy hả?”

Hiểu Như gật đầu: “Vất vả lắm mới vỗ béo được ít thịt, sao không nhai thêm mấy lần?”

Trần Lộ phụ họa: “Đúng thế!”

Thanh Đồng giận, “Định mời các cậu đi ăn cơm, quên đi.”

Hiếu Như: “Hôm nay thời tiết mát mẻ sáng sủa, đi thôi. Thanh Đồng, bao giờ giáo sư Lâm tới đón bọn mình?”

Thanh Đồng:...

Ba người cùng xuống lầu, ánh mắt trời ấm áp, gió xuân phơi phới. Hiếu Như cầm tay Thanh Đồng, ngấm nghĩa kĩ càng chiếc nhẫn của cô: “Phúc lợi của giáo viên Toán học quả là quá tốt.”

Trần Lộ tán thưởng: “Mình cứ tưởng giáo sư Toán học đều là mấy ông già cổ hủ nghiêm cẩn, ai dè giáo sư Lâm tinh tế mà đa tình gớm. Nhẫn Darry nhé*!”

“Cả đời của một người đàn ông chỉ một chiếc!*” Hai người tự diễn sâu, cả đường tự lắm bầm.

*Nhẫn Darry: là nhẫn kim cương dùng để cầu hôn và là nhãn hiệu truyền bá văn hóa châu báu tình yêu đích thực đầy lãng mạn, thuộc tập đoàn châu báu Hongkong Darry. Câu “cả đời một chiếc” trong câu nói của Hiếu Như chính là câu slogan của nhẫn Darry, ý là “cả đời chỉ một chân tình”.

Thỉnh thoảng có người nhìn sang. Hiếu Như cau mày: “Thật là, chưa từng thấy thiếu nữ như hoa bao giờ à?”

Thanh Đồng không muốn đi chung với hai người họ nữa.

Trần Lộ lén lút nói: “Sau này lúc nói chuyện bọn mình phải sửa lời, mình với cậu vẫn là thiếu nữ như hoa, còn kia đã là thiếu phụ rồi.”

“Về chuyện này thì có phải các cậu không muốn làm phù dâu không.” Thanh Đồng ý tứ sâu xa.

Hiếu Như và Trần Lộ cùng nhìn cô, trằm miệng một lời, “Bọn mình chỉ cần hoa cưới thôi.”

Thanh Đồng trở thành người kết hôn thứ hai trong phòng kí túc bọn họ, nhớ hôm Chu Thanh Nguyệt kết hôn, người nhận được hoa cưới là cô, cho nên hoa cưới quan trọng hơn phù dâu nhiều.

39. Chương 39

Sau khi khai giảng, mọi chuyện hầu như không có gì thay đổi. Thanh Đồng và hai bà mẹ cùng bạn rộn chuyện hôn lễ, thực ra cô chẳng có bao nhiêu chuyện để làm. Hai bà mẹ vẫn luôn ngóng trông ngày này, tất

nhiên sẽ toàn tâm toàn ý.

Thanh Đồng nói với Mặc Tuân, cảm giác như mình chỉ là một cái bình hoa, đến ngày chỉ cần đứng im tại vị trí của mình là xong.

Giáo sư Lâm hơi nhướn mày: “Thế thì làm bình hoa đẹp nhất đi.”

Thanh Đồng:...

Thanh Đồng đang xem áo cưới trên mạng, nghiên cứu bao nhiêu nhà, cô đầu vầng mắt hoa: “Mặc Tuân, anh đến đây xem xem áo cưới nhà nào đẹp?”

Giáo sư Lâm đang nghiên cứu bài luận văn vừa phát biểu, liền đặt luận văn xuống, đi tới.

“Nhà này, nhà này nữa...” Thanh Đồng kéo web lên xuống cho anh xem.

Mặc Tuân nhìn màn hình máy tính, “Nhà đầu tiên đi.” Anh nói, “Ừm, hôm đấy thêm một bộ ngoại cảnh trung học Định Lăng.”

Thanh Đồng lặng lẽ: “Mặc đồng phục học sinh chụp ảnh ấy hả?” Có phải giả vờ “nai” quá không? Cô nói thẳng, “Chúng ta đều quá lứa thanh niên rồi.” Quấn thật ấy chứ.

Chợt Mặc Tuân cười tủm tỉm, “Bà Lâm, đề nghị của em không tệ đâu.”

Về mặt Thanh Đồng đẩy vạt đen, “Mặc Tuân, đồng phục học sinh thời bọn mình và bây giờ không giống nhau.” Khi đó bọn họ mặc đồng phục truyền thống của học sinh, màu xanh làm màu chủ đạo, màu trắng đắp hai bên. Tóm lại là rất “lúa”.

Mặc Tuân thì nhẹ vào vai cô, “Không đâu, chúng ta mặc sẽ không như vậy.”

Có phải quá tự tin không!

Một ngày bất chợt nào đấy, Thanh Đồng muốn mang sách đến chỗ Mặc Tuân, đúng hôm đấy thì giáo sư Lâm có một thí nghiệm, không đi được. Thanh Đồng liền tự thân vận động, vừa hay em họ đến kí túc tìm cô. Tiểu Vũ Đồng chưa từng đến nhà của Lâm Mặc Tuân, liền rất sáng khoái làm nhân viên chuyên chở.

Lúc mừng năm mới, Tiểu Vũ Đồng cùng người nhà đi Singapore, Malaysia, Thái du lịch, lúc về mới biết chị họ đã đính hôn. Khi biết đối tượng là giáo sư Lâm khoa mình thì gào khóc mãi. Lúc ấy chỉ hận không thể đánh đập Thanh Đồng một trận.

Đúng là rất quá đáng, em mình cũng lừa.

Trong mắt cô, Thanh Đồng tội ác tày trời, tội không thể xá.

Trước mặt bốn vị trưởng bối nhà họ Cố và họ Tiểu, liệt kê, tố cáo mấy tội lớn của Thanh Đồng. Còn bổ sung thêm: “Chị phải cảm ơn em đây, là em nhờ chị đi học giùm, nếu không chị và thầy ấy còn không biết đang làm gì kia? Cậu mợ nói xem, có đúng không? Có phải chị nên tặng em một đôi giày không?”

Giáo sư Cố không nói gì. Mẹ Tiểu không mặn không nhạt nói, “Bảo sao môn Toán của con kém thế, cả ngày không đi học, còn bắt chị con học giùm! Tiểu Vũ Đồng, con giỏi lắm rồi!”

Mẹ Tiểu nghiêm cẩn nghiên cứu vấn đề học vấn, không ưa nhất là mấy học sinh thời nay chuyên bùng tiết.

“Tí nữa về khóa máy tính của con. Cả ngày không biết viết lách cái gì! Học thì kém, Tiểu Vũ Đồng, con học tập chị con, anh con, anh rể một tí đi.”

Tiểu Vũ Đồng trợn trắng mắt, giờ lại thêm một đối tượng “con nhà người ta” để noi theo.

Vũ Đồng không hề khách khí, tự mình thăm quan. Thanh Đồng đặt sách vào thư phòng, sau đó trở ra rót nước. “Tiểu Vũ...”

Vũ Đồng từ phòng ngủ đi ra, bên khóe môi là nụ cười đầy ý xấu xa.

Thanh Đồng vừa thấy nụ cười này của cô, thần kinh liền run lên.

“Chị, chị gái ruột thân mến của em, tốc độ này của hai người quả là thần tốc.” Cô chỉ phòng ngủ, “Có giống trong tiểu thuyết miêu tả không? Cả giường bừa bãi?”

Thanh Đồng quỳnh lên, vội vàng chạy đi đóng cửa phòng ngủ, giương mắt nhìn lên, cô liền trợn trắng mắt. Sáng nay Mặc Tuân có một hội nghị nên đi trước, cô ngủ thêm một lúc, kết quả ngủ nhiều quá, làm gì có thời gian dọn dẹp giường chiếu.

Vũ Đồng tự nhiên uống trà, “Chị, chị không cần dọn dẹp đâu. Đằng nào tối chẳng ngủ mà, chị lười lắm, em sẽ coi như không nhìn thấy gì.”

Thanh Đồng:...

Lúc Mặc Tuân về, nhìn thấy Vũ Đồng liền mỉm cười: “Tiểu Vũ tới à.”

Ánh mắt Vũ Đồng dán chặt trên người anh, nhìn chị cô bình thường ngơ ngác, vận may cũng được đẩy chứ. “Anh rể, chị gái em đang nấu cơm. Anh rể à, anh không cần để ý em đâu, cứ tùy ý đi.”

Mặc Tuân không khỏi bật cười, cô em họ này viết tiểu thuyết ngôn tình thật ư? Khí chất hoàn toàn không hợp. Anh để đồ xuống, vào phòng bếp xem xét: “Đang nấu gì vậy?”

“Cà chua hầm thịt bò.” Thanh Đồng cầm muống quấy.

Khóe mắt Mặc Tuân liếc thấy các bước nấu ăn trên máy tính bảng, hai tay không không chế được, từ sau ôm ngang hông cô, “Ai nói cho em biết anh thích ăn món này hả?”

Thanh Đồng nhìn nồi canh đang sôi lục bục: “Ồ, em không biết đấy.”

Mặc Tuân cười khế, “Thơm thật đấy.”

“A, thơm quá.” Chợt Tiểu Vũ Đồng đi vào, “Chị, chị biết nấu cơm từ bao giờ thế? Ăn được không? Nhìn cũng được đấy.”

Thanh Đồng tựa quây để Mặc Tuân buông cô ra. Mặc Tuân cười khỏ, anh ôm vợ mình còn phải để ý này kia. Giương mắt nhìn em họ, xem ra cô cố ý.

Ý đồ của Tiểu Vũ Đồng quả thật rất nhiều, từ lúc bắt đầu bữa cơm cô đã liến thoắng luôn miệng. “Ày, thì ra kết hôn cũng chẳng sung sướng gì, còn phải giặt quần áo nấu cơm. Một người vốn không lăm chuyen như vậy, đàn ông sướng thật đấy, chị xem, có sức lao động miễn phí, công cụ ẩm giường thuần thiên nhiên. Kiep sau nhất định em phải làm con trai.”

Ý ngoài sáng và trong tối của Vũ Đồng là, Lâm Mặc Tuân, anh cưới chị gái của chị đây cũng đừng hòng bắt chị gái chị đây cả đời giặt quần áo, nấu cơm, sinh con cho anh!

Thanh Đồng xấu hổ, gấp một miếng thịt bò cho cô, “Ăn đi, lần đầu chị nấu đấy.”

“Ngon hơn mẹ em nấu.”

Thanh Đồng cười: “Mấy lần trước đều là Mặc Tuân nấu, chị ở bên cạnh học lỏm.”

Động tác của Tiểu Vũ Đồng dờ ra, nhìn Lâm Mặc Tuân: “Anh rể quả là lên được phòng khách, xuống được phòng bếp.”

Bây giờ Mặc Tuân có thể khẳng định họ là người một nhà, dùng thành ngữ lung tung rất ăn ý. Tiểu Vũ Đồng nói nhiều như vậy, thật ra thì cũng biểu đạt ý của Lục Bình An.

Ăn xong, Mặc Tuân đi rửa bát.

Từ sâu đáy lòng, Vũ Đồng hoàn toàn chấp nhận người anh rể này. “Chị, em cứ tưởng người như anh rể chỉ có trong tiểu thuyết. Thì ra bao năm nay em kiên trì là chính xác.”

Thanh Đồng cười vui vẻ, “Chị chẳng kiên trì cái gì cả, chỉ không muốn kết hôn vì phải kết hôn.”

“Yêu nhiều, yêu sớm không bằng yêu đúng lúc. Chị và anh ấy quen nhau mười năm, nở hoa kết hôn là ở nửa năm này. Chị, trước kia anh rể như nào? Chị thích anh ấy ở điểm gì?”

Lâm Mặc Tuân bưng trà tới, đúng lúc nghe được đoạn đối thoại của hai người.

Thanh Đồng hí mắt, “Lúc ấy cảm thấy thành tích của anh ấy rất tốt, lại đẹp mắt nữa.”

“Chắc, chị nông cạn thế à!” Vũ Đồng chép miệng.

“Thành tích môn toán của anh ấy rất tốt.”

“Nên chị mới chú ý nhiều hơn.”

Thanh Đồng không lên tiếng, Mặc Tuân đi tới, vẻ mặt ôn hòa như đang cười.

Vũ Đồng đón lấy, “Cảm ơn anh rể.”

Vũ Đồng ngồi thêm lúc nữa rồi chủ động nói phải đi. Thanh Đồng nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới tám giờ, bảo cô ở chơi thêm lúc nữa.

“Không được. Bóng đèn mấy ngàn vôn em đây rất chói mắt.”

Thế là Mặc Tuân lái xe đưa cô về.

Thanh Đồng dọn lại thư phòng, sách ở trường cũng đã chuyển đến chỗ anh. Mẹ của Mặc Tuân chuẩn bị cho họ một căn nhà mới, nhưng hai người vẫn quen ở nơi này hơn.

Sau khi thương lượng với người nhà, trước ngày kết hôn thì ở nhà mới vài ngày. Sau này thì vẫn ở đây, dù sao nơi này cách đại học C gần hơn. Sau khi Thanh Đồng mang thai thì về nhà mới ở.

Con ư?

Thanh Đồng cũng đang mong đợi.

40. Chương 40

Sau khi khai giảng lại khôi phục cuộc sống hàng ngày, nhưng không giống lúc trước. Bởi hai người đã có gia đình của riêng mình.

Thanh Đồng bận rộn luận văn thạc sĩ, còn chuyện việc làm nữa. Tuy trong nhà đã có sắp xếp nhưng cô cũng phải cố gắng. Ai bảo chồng cô lợi hại như vậy, thế nên cô không thể quá kém.

Thỉnh thoảng diễn đàn trường học sẽ có bài viết về Mặc Tuân, giáo sư Lâm đã trở thành nam thần trong cảm nhận của đa số nữ sinh.

Nhưng họ vẫn chưa biết vị nam thần đại chúng này đã kết hôn.

Một ngày trời trong nắng ấm, Thanh Đồng đăng nhập wechat của anh chơi trò chơi, tuy đã biết bạn bè trong wechat của ai đây chỉ có mình. Lúc mới biết, Thanh Đồng ngạc nhiên nửa ngày, “Không ai add anh à? Không thể nào?”

Lâm Mặc Tuân ừm một tiếng, “Anh là tay mới, không hiểu.”

Thanh Đồng mới không tin, cô mở nhật kí, đếm không biết bao nhiêu người muốn add anh. “Add ở đây này. Anh xem có những ai muốn add anh này. Đây là Trần Nhượng, đây là Hắc Suất... đều add vào...”

“Không add.” Lâm Mặc Tuân rất dứt khoát.

Thanh Đồng không hiểu nhìn anh.

Lâm Mặc Tuân quay mặt đi, lúc sau mới ý vị sâu xa nói: “Đây là phần mềm nói chuyện riêng tư của anh, dành riêng cho người khác.”

Tay Thanh Đồng lập tức run bần bật, cô nuốt nước miếng. Có cần khó tính vậy không!

Sau lại hôm nào đấy, mẹ Lâm cũng chơi wechat, bà liền add tất cả mọi người, chỉ độc con trai mình là không add. Trong một buổi liên hoan gia đình, bà nhớ đến chuyện này, “Mặc Tuân, mẹ add wechat con, có phải con không thấy không?”

Mặc Tuân vâng một tiếng.

Thanh Đồng giật giật khoe môi khô khốc, gần đây mẹ chồng rất thích tán dóc, một ngày nói chuyện trên wechat mấy lần.

Có một lần Thanh Đồng đang giúp mẹ Lâm bố trí phòng nền wechat, sau khi làm xong Thanh Đồng liền tiện thể xem bạn bè, mẹ Lâm ở ngay bên cạnh, vừa hay nhìn thấy một hồi âm.

Thanh Đồng đăng ảnh một cặp cha con, lúc ấy cô nói một câu thế này. “Hạnh phúc quá, bé cưng thật xinh trai, thích quá đi mất.”

Người kia trả lời thế này: Tối nay về anh sẽ cố gắng.

Có lúc nghĩ thấy Mặc Tuân không thêm bạn cũng tốt, nếu không bạn bè chung của bọn họ sẽ thấy câu trả lời của anh.

Mẹ Lâm ngạc nhiên, “Thanh Đồng, Đất Đen này là... Mặc Tuân à?”

Thanh Đồng bình tĩnh, “Vâng.” Chính xác là con trai của mẹ đấy.

Mẹ Lâm thở dài, “Không phải nó không chơi, đúng không?” Nói xong bà như có điều suy nghĩ, “Thì ra là không muốn nói chuyện cùng chúng ta.”

Thanh Đồng:...

Mẹ Lâm lắc đầu, lại như nghĩ đến chuyện gì, “Thanh Đồng, bình thường Mặc Tuân và con, hai đứa...”

Thanh Đồng ngạc nhiên nhìn mẹ chồng, mẹ, mẹ định nói gì vậy.

Mẹ Lâm muốn nói lại thôi, “Thằng nhóc này cũng phóng khoáng thế cơ à?”

Thanh Đồng:...

“Mẹ hiểu. Thằng bé này thật đúng là trong một đẳng ngoài một nẻo.”

Gần đây đại học C vừa công bố học bổng hạng nhất mới, được đặt tên là T&Z. Nhất thời người thành lập học bổng lập tức trở thành đề tài nóng của trường.

Lúc Thanh Đồng thấy tên học bổng liền hoảng hốt.

T&Z.

Đồng và Cháp. (Tóng hé Zhí)

Ký hiệu bọn họ từng khắc trên cây ngô đồng trước trường học cũ.

“Thanh Đồng, mình sẽ méc chú Cố, cậu làm rách tên sách!” Dáng vẻ Tần Tử Cháp đang xem kịch vui.

Cố Thanh Đồng cầm con dao nhỏ lưu loát vẽ lên tên của anh.

“Ha ha ha, cậu xem có tên cậu không.”

“Cậu đang hăm hại mình đấy à!”

“Đâu có. Mình chỉ muốn tên của cậu và tên của mình ở cạnh nhau thôi, sau này chúng ta có thể cùng học lên, cùng chơi đùa.”

Cuối cùng là cô phụ anh.

Trong phòng làm việc của khoa Toán.

Trương Sở thở dài thườn thượt: “Mặc Tuân, danh tiếng của cậu bị cướp rồi. Mấy người này đúng là nông cạn. Chẳng phải Tần Tử Cháp chỉ tài trợ một học bổng thôi ư? Cậu xem mấy sinh viên nữ này viết gì đi?”

“Gả chồng nên gả Tần Tử Cháp. Hừ, con gái thay lòng đổi dạ nhanh thật, mới bao lâu hả, không phải là gả chồng gả cho Lâm Mặc Tuân sao?”

Lâm Mặc Tuân đang cầm chén trà, sau khi trầm mặc trong chốc lát, nói: “Cậu ta thực sự rất xuất sắc.” Trong tròng mắt anh lóe lên một tia sáng.

Trương Sở nhìn anh, “Tôi quên đấy, hai người cùng học cấp ba. Nhưng hoạt động lần trước, hai người không nói gì với nhau mà.”

“Bọn tôi không cùng lớp.” Lâm Mặc Tuân nhẹ nhàng nói. “Đúng rồi, Trương Sở, ngày mừng một tháng năm tôi kết hôn, muốn mời cậu làm phù rể.”

Trương Sở đứng dậy, “Tất nhiên không thành vấn đề, muốn còn không được.”

“Ừ, hôm đấy tất cả rượu của tôi dành nhờ anh vậy.” Lâm Mặc Tuân không khách khí.

Trương Sở cười, “Cậu cứ yên tâm về tử lượng của tôi.” Chẳng qua sau đó anh mới biết, mấy người bạn học của Lâm Mặc Tuân quả là sức sống dồi dào, tinh thần mãnh liệt!

Chuyện T&Z, người biết trong lòng đều hiểu nhưng không nói ra.

Ngược lại Thanh Đồng chủ động nói chuyện này với Mặc Tuân, “Em thật sự có lỗi với Tử Chấn.” Cô khẽ khàng nói.

Mặc Tuân im lặng, “Không phải vậy. Học bổng này hẳn là một kỷ niệm đẹp trong lòng anh ta.” Về thanh xuân, về tình yêu.

Cho nên anh dồn tất cả chấp niệm vào học bổng này.

Trước khi kết hôn, người hai nhà thường qua lại với nhau. Khi xuân về hoa nở, hai ông bố cùng đi câu cá, hai bà mẹ thì nhân dịp ngày nghỉ đi du lịch ở trấn nhỏ gần đấy, quả là rất thoải mái.

Hôm người nhà họ Cố và Đồng Ngọc gặp nhau là một ngày đẹp trời.

Mẹ Lâm vẫn đang nói chuyện với Đồng Ngọc về chuyện hôn lễ. Người nhà họ Cố đi vào phòng riêng, mẹ Lâm liền đứng lên.

“Chú Lâm, đến muộn.” Giáo sư Cố áy náy nói, “Đợi lâu quá, bị tắc đường.”

Ba Lâm khoát tay, “Không sao, không sao, đều là người trong nhà cả.”

Mẹ Lâm giới thiệu, “Để tôi giới thiệu, đây là vợ của Mặc Tuân, đây là ba mẹ Thanh Đồng, giáo sư Cố, cô Lục.”

Đồng Ngọc cứng đờ ngồi im tại chỗ, vẻ mặt đầy ngạc nhiên, chờ đợi.

“Đồng Ngọc...”

Bà như không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, chỉ thất thần nhìn giáo sư Cố và Cố Thanh Đồng đằng sau ông.

Mẹ Lâm không biết làm sao, kéo mạnh Đồng Ngọc, “Sao vậy?”

Đồng Ngọc phục hồi tinh thần, bà cười với giáo sư Cổ, “Chào anh.”

Giáo sư Cổ cũng hoảng hốt, ông nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, sau bao năm ông lại gặp lại Đồng Ngọc, hơn nữa là với thân phận như bây giờ.

Lục Nhuế Chi cười nói, “Chào chị.” Sau đó bà quay đầu nói với Thanh Đồng, “Thanh Đồng, chào mợ đi.”

Cổ hòng Thanh Đồng khô khốc, nhưng cuối cùng cũng chào được thành tiếng: “Mợ.” Nhẹ nhàng, mệt mỏi.

Đồng Ngọc nhìn Thanh Đồng, lục phủ ngũ tạng đều đau, bàn tay để dưới bàn nắm chặt, móng tay xinh đẹp cắm sâu vào lòng bàn tay, “Đây chính là Thanh Đồng à.”

Bà nhìn cô, con gái nhớ nhưng bao, năm hôm nay ở ngay trước mắt, nhưng bà không biết nên nói gì.

Mẹ Lâm cảm thấy Đồng Ngọc là lạ, chẳng lẽ vẫn nhớ chuyện lúc trước Mặc Tuân từ chối Miểu Miểu, “Người đến đủ rồi, ăn cơm thôi.”

Thanh Đồng và Mặc Tuân ngồi chung một chỗ, Mặc Tuân nắm tay cô, lạnh như băng, “Sao tay lạnh vậy? Không khỏe à?” Mặc Tuân nhẹ giọng hỏi.

Thanh Đồng há miệng, nỗ lực mấy lần mới nói được. “Hôm nay nhiễm gió nhẹ.”

Giáo sư Cổ nhanh chóng khôi phục, ông và ba Lâm vẫn trò chuyện vui vẻ. Mẹ Lâm chào hỏi mọi người. “Thanh Đồng, đây là lười vẹt con thích ăn.” Mẹ Lâm gấp vào trong đĩa cô.

Bỗng nhiên Đồng Ngọc nói, “Thanh Đồng thích ăn lười vẹt à, đều là người nhà. Mặc Tuân, con cũng gấp cho Thanh Đồng đi.”

Thanh Đồng ngẩn ra, ánh mắt Mặc Tuân lướt qua khuôn mặt bà.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-da-man>